

19 - MAJ - 55

Duhovno
življenje

LA * VIDA * ESPIRITUAL

Naslovna stran: Pred desetimi leti so se v tistih prvih majskih dneh pomikali po cesti proti Ljubelju tisoči slovenskih beguncev. Ena izmed postaj je bila Sv. Ana nad Tržičem. Se še spomniš tega znamenja? (Foto C. Kunc)

Na tej strani: Med najlepše koticke naše ljube slovenske domovine spada Martuljkova skupina s svojim Špikom, široko pečjo in drugimi vrhovi. Prelepo pa je zlasti pomladi ob vznožju teh s snegom pokritih vršacev

Duhovno življenje

LA * VIDA * ESPIRITUAL

L. XXIII,

MAJ

ŠTEV. 5

KRIŽEVA POT

(OB DESETLETNICI MNOŽIČNEGA ODHODA SLOVENCEV V ŠIRNI SVET)

KAREL MAUSER

Kadar pomislimo na majnik, mislimo na sonce, raobsijano zemljo, na obsijano zemljo, na cvetje. Tudi majnik leta 1945 je bil tak. Toda še nekaj je bilo: Evropa v razvalinah. Tuljenje siren je utihnilo, toda iz krvi in dima so začrnili požgari domovi. Taborišča so izbruhalakostnjake, zemlja je v svojem naročju pila kri in mozeg ubitih.

V tistem času se je odprl Ljubelj in slovensko ljudstvo je v dolgi procesiji odhajalo na tuje. Starci in starke, zreli možje, otroci. Z vozovi, peš, z

Vetrinjsko znamenje na križpotju

eno samo željo, priti iz pekla, ki se je odprl nad sloversko zemljo.

Nekoč se bo razgrnila hudobija časa in ljudi. Razgrnilo se bo vse, kar nam je danes neznano. Marsikaj je že pokazal čas. S prstom pokazal. Nam v veliko korist, mnogim v veliko sramoto. Preveč je vsega, da bi človek dojel. Kakor tiho leže tisti grobovi tam za Dravo v Liencu in špitalu in ram molčé govore o krivici, tako je še marsikaj, za kar ne vemo. Pride čas, ko bo vsak grob govoril...

Ljubelj je bruhal ljudi, Prerivanje, jok, vpitje, strelj. Za hrbotom domovina z domačijami.

Njive so vekale za ljudmi, stegale roke, prosile.

Čez dva tedna se vrnemo, so si obljubljali ljudje v srcu in na glas.

Pot pa je vodila samo naprej. Kam, ni nihče vedel. Samo raprej, do tja, kjer ne bo več rdeče zvezde.

Množica se je usipala proti Borovljam. Uniforme, tuje in domače, govornice od vseh vetrov, strah, upanje, obup, vse se je mešalo v sreih. Kdo nas čaka in kako nas bo pričakal?

Proti Celovcu! Samo naprej, samo naprej. Ropotarje voz, otroci zmučeni strmé po neznanih krajih. Možje grizejo skrb in je ne morejo pregrizti. Sam Bog ve, ka vse pride. Žene upajo v može in ne upajo s svojimi skrbmi na dan.

Na Dravi Angleži. Topovske cevi boljše proti fugu. Tuji kriki, oklopri vozovi in tam zadaj — Vetrinjsko polje. Tja je usmerjen zdaj ljudski val. Pri znamenju na križpotju zavijejo nanj.

Se spomniš tega znamenja? To minuto pojdi še enkrat mimo njega. Klobuk snemi in poklekni!

Vetrinjsko polje! Po dolgem in po šir je posvečeno po trpečih otrocih in materah. Ko bi zložil vse skrbi, v grmade bi zrasle. V veliko grmado.

Konji so se pasli po žitu in travi. Po tuji setvi, po tuji travi. Morda te je kdaj pičilo v srcu, prijatelj! Lepe travnike si imel doma. Kosil si jih s svetostjo in srečo. Zdaj si gledal. ko so tvoji konji jedli tujo travo. Morda ti je bilo žal. Pomagati si nisi mogel. Kdaj zdaj misliš na to? Nekomu si vendar jemal nekaj sreče, da si vsaj živeti mogel.

Izrabimo vse trenutke dneva! Navadimo se živeti vedno v nadnaravnem svetu! Zanimajmo se na ta način za duševne in telesne potrebe vseh tistih, s katerimi pridemo dan za dnevom skupaj, morda samo mimogrede in jih niti ne poznamo.

Vidiš, to je spomin. Zamži in se vrni v preteklost. Nisem hodil s teboj in morda se ne poznavam. Vso pot premisli! Kako si doma zaklepal, kako si živino božal, njive, kako si gmajre ogledoval, se od znancev poslavljaj, kako ti je bilo hudo, ko si gledal otroke, ki so morali s teboj na pot.

Voz je zaropotal in ti si kar naprej gledal nazaj. S silo si trgal srce od vsega. Menda vsega še nisi pozabil? Danes veš, da je bila dolga pot od doma do Vetrinja. Ko misliš razaj, se čudiš, kako si zdržal. Morda ti je tisto znamenje na križpotju, kjer si zavil na Vetrinjsko polje, le razodelo in nisi še pozabil.

Slovenska koroška vigred je bila tedaj nad teboj. Nisi je skoraj videl. Si kdaj pomislil, kaj bi bilo pozimi? Tvoj otročiček je bil star tedaj tri mesece. Mraz bi ga strl in ti bi mu morda komaj s težavo skopal grobek kje ob poti. Danes bi hodili ljudje po rjem.

Še dež je tedaj prizanašal. Spomni se nazaj! Oglej si kraj, kjer stanuješ danes. Lepo stanovanje imaš, morda celo avto, zdrave otroke.

Jaz sam sem neznanško vesel, kadar mislim nazaj. Mar rismo bili neizrečeno bolj blizu Tistemu, h kateremu si tedaj na Vetrinjskem polju prišel? Saj veš. Polna cerkev je bila in vsak je našel svoj kot, da se je zvekal. Tedaj si se Boga za roko držal. In tako si govoril z Njim kakor s sosedom kje na ozarah.

Prijatelj, svet se je tedaj podiral, ker je bil do kraja gnil. Gnile hiše ne popravljajo, ampak jo podró. In ti si prišel skoz ogerj, ki je žgal.

Pri tistem znamenju na vetrinjskem križpotju ostaniva!

OD VNEBOHODA DO BINKOŠTI

JOŽE JURAK

Štirideseti dan je tekel, odkar je Zvečar zmagoslavno vstal iz zaprtega groba. Mnogokrat se je v tem času prikazal svojim apostolom. Zlasti rad je prišel k njim, kadar so bili pri jedi.

„Otročiči, ali imate kaj jesti?“, je prijazno vprašal. In oni so mu dajali to, kar so sami uživali: pečene ribe, kos medenega satovja in nekaj vina.

Obiskoval jih je Gospod, da bi njegovi učenci spoznali, da zmagoslavje velikonočnega jutra ni Kristusa prav nič spremenilo. Ohranil je stare navade in bil prijazen kot vedno, kajti Njegovo božje Srce je bilo močnejše kot smrt, ki ga je za tri dni odtrgala od njegovih.

Tudi štirideseti dan po vstajenju je Jezus poiskal svoje prijatelje. Gotovo je bilo to v dvorani zadnje večerje, kjer so kasneje apostoli dočakali prihod sv. Duha. Marija in pobožne žene so bile zraven. Verjetno so že vsi vedeli, da je to srečanje zadnje na tem svetu. Zato so vsi navzoči občutili v sebi neko čudno občutje: zmes slovesnosti in tihe žalosti, da jih Učenik zapušča.

Po končanem obedu so se dvignili Jezus, njegova Mati, njegovi apostoli in pobožne žene. Jezus jih je povabil, da ga spremljajo na Oljsko goro.

Spustili so se iz sionskega hriba po pobočju Ofel v dolino potoka Cedron. Ko so ga prekoračili, so se znašli med cedrami in cipresami, ki rastejo po dolini. Na desno so se svetlikali Absalomovi grobovi in pod njimi je ležala globel Jozafat. Oni pa so šli po stezi, ki vodi po suhem kamenju skozi vrt Getzemani proti vrhu Oljske gore.

Pred malo več kot štiridesetimi dnevi je Jezus hodil po isti poti. Bilo je to po zadnji večerji, na veliki četrtek. Še isto noč se je Jezus po istih stopinjah vrnil v Jeruzalem, že ne več svoboden, temveč zvezan, zasramovan in zahrbtno izdan v sramotno smrt na križu.

In danes?

Prost, zmagovit, poln nebeškega žara, v družbi istih učencev, ki so ga ono noč sramotno zapustili, se Jezus bliža vrhu gore.

Kako res je, da stvari, ki so nam v življenju povzročale težave in nam prinášale križ, ob vstopu v nebeško slavo dobijo priokus sreče in veselja. In kako daleč se nam takrat, ob pogledu na večni počitek, zazdi vse, kar je bilo trnovo in boleče!

Le kakšni občutki so prevevali Jezusove učence, ko so speli v hrib v zavesti, da delajo to pot poslednjič v Učelnikovi družbi?

Verjetno prav vzvišeni miso bili.

Saj so eni še vedno v veri životarili. Udarec Golgote je bil zanje premočan. Pustil jih je naspol omotične, tudi še po Kristusovem vstajenju. Sicer je Kristus res premagal smrt, a farizejev in Rimljanov ni ukrotil. In sedaj on gre, njim pa pravi, naj mu bodo priče po vseh krajih do konca sveta. Lepa reč! Pregarjali jih bodo, okrog sodnikov vlačili, bežati bodo morali iz enega kraja v drugega..., le kdo naj se ob takih mislih še veselo drži?

Spet drugi so sicer v Kristusovo moč verovali, pa so jo napačno razlagali. Še na zadnjem koncu poti, ko so bili skoro na vrhu, so prišli ven z vprašanjem: „Gospod, ali boš sedaj upostavil Izraelovo kraljestvo?“

Vsi so bili nekam pobiti in njih korak je bil kakor pohod poražene vojske, ki je na umiku. Tako torej, da bodo od danes naprej sami? Brez vodnika, brez zaščitnika. Sicer jim je Kristus postavil Petra za svojega namestnika..., toda kaj bi govorili, ravno ta Peter se je pred štiridesetimi dnevi kaj čudno izkazal. Bolje ne misliti na to!

Jezus jim je obljubil sv. Duha. Tudi ta obljuba zanje ni dosti značila. Le

kaj bo ta sv. Duh prišel? In le kako jih bo tolažil, če pa je Jezus jasno napovedal: Mene so preganjali, pa bodo tudi vas. Učenec mi nad učiteljem. Vi boste jokali, svet se bo pa veselil. In ko vas bo moril, bo mislil, da je opravil dobro delo... Kalšna bodočnost! In človek naj bi ob vsem tem še ostal miren?

Med njimi pa je hodil Jezus, mirno, veselo, dostojanstveno. In jim je dopovedoval: „Če me zares ljubite, ne boste žalostni, če vidite, da grem... Grem k Očetu, ki je tudi vaš Oče, da vam prostor pripravim.“

Da, Gospod, vse v redu, toda to pripravljane bo vzele dosti časa. In pot do sedežev v nebeškem kraljestvu bo strma, naporna, s krvjo oškropljena...

Le Marija, Jezusova Mati, ki je hodila med drugimi ženami, je delila veselje s svojim Sinom, ki je odhajal k Očetu. Vedela je, da ga bo za nekaj let izgubila izpred oči, a ona ni bila nikdar samoljubna. Ni postala Mati Odrešenika zato, da sebe osreči, ampak da pomaga padlemu človeštvu.

★

Med tem so prišli na vrh. Pod njimi se je razprostirala čudovita pokrajina, nad njimi bočilo sinje nebo. Trenutek je bil slovesen. Vsi so čutili, da bo Jezus še enkrat spregovoril. Bo to beseda slovesa, njegova oporoka.

Jezusov pogled se je ustavil na obzorju. Gledal je mesto Jeruzalem, ki ni spoznalo ure njegovega obiskanja. Gledal je vrh Kalvarije, kjer je grešnemu svetu vzklilo odrešenje. V daljavi je kipeła proti nebu gora Garizim nad mestom Samarijo. In še dalje tam v ozadju je bučalo morje in prinašalo pozdrave od italške obale, kjer naj bi Peter nekoč dal življenje zanj in položil temelje papeškemu Rimu.

Razširile so se Kristusu roke kot v blagoslov. Hotele so objeti ves svet in ga prižeti na svoje Srce. Iz ust pa so mu vrele zadnje besede: „Vi mi boste priče v Jeruzalemu in Samariji in po vsej Judeji do vseh krajev zemlje. Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in krščujte vse narode v

imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. In učite jih spoštovati vse, karkoli sem vam zapovedal.“

Onemele so ustnice Kristusu in razprostrte roke so se sklenile v blagoslov. In med tem, ko so ga učenci gledali, vsi prepadeni in ganjeni, se je dvignil s tal, prav počasi, skoro nezaznavno. Na to se je prikazala neka belina: oblak, ki ga je zakril. Učenik je odšel...

★

Učenci so gledali proti nebu in molčali. Nihče si ni upal z eno samo besedo prekiniti tega slovesnega molka. Ali je resnica, ali samo sanje? Da jih je Kristus za vedno zapustil?

Če bi tisti hip kdo zašel na vrh Oljske gore in našel tam to čudno skupino ljudi, moških in žensk, ki nepremično gledajo proti nebu, v isto točko nebesnega svoda, ali ne bi prišel na misel: „Ljudje, ki se jim je zmešalo?“

Da, za vsakogar, ki ni doživel Kristusovega vnebohoda, bi bili ti ljudje čudaki. Saj ni mogel vedeti, da so njih oči iskale Tistega, ki so ga ljubili, ki je odšel, da jim prostor pripravi, za katerega naj bi oni trpeli, delali in umirali!

Tudi danes je tako. Vsi ljudje imajo oči in gledajo proti nebu. Toda eni gledajo kvišku, brez vere, brez upanja, brez ljubezni. Zanje je nebo le skupina zvezd in prostor, kjer veter podi oblake. Drugi pa znajo prodrati modrino neba in odkriti, kar je drugim prikrito: Boga sredi nebeškega veselja, kjer je tudi zanje že prostor pripravljen.

Še bi gledali apostoli z Marijo in pobožnimi ženami, da se jim nista prikazala dva angela v belih oblačilih. Učenik ni pozabil svojih zvestih, zato jim je poslal svoja odposlanca.

„Možje galilejski, kaj gledate proti nebu?“

Za apostole čudno vprašanje. Ali mar ne vesta božja glasnika, da so pravkar vzeli slovo od svojega Učenika?

O, dobro vesta nebeski bitiji, kaj se je pravkar zgodilo. Zato dostavita:

„Ta Kristus, ki ste ga pravkar videli iti v nebo, bo ob koncu časov spet prišel v oblakih neba in v vsem blišču svoje moči!“

Koliko vprašanj bi radi tedaj apostoli zastavili angelom!

Kje bo tisti kraj sodbe, ko pride Jezus znova sodit človeštvo? Ali morda dolina Jozafat pri Jeruzalemu? In kdaj se bo to zgodilo? Ali kmalu? Ali pa bo morda treba čakati in bodo oni preje umrli?

Ničesar niso angeli vedeli odgovoriti, kajti ure poslednje sodbe pa ne vedo niti angeli, temveč samo Oče, ki je v nebesih. To je Jezus povedal jasno že za časa svojega življenja.

In koliko časa bo minilo od Jezusovega vnebohoda do Njegovega drugega prihoda? Kdo naj to ve, ko Bog meri čas drugače kot mi! Tisoč let pred Njim so kakor en dan... Dva tisoč let mineva, odkar je bilo rečeno, da bo Kristus spet prišel, ne več kot Rešenik, temveč Sodnik. Dva tisoč let! Dva dni torej!

V vseh časih so ljudje kot že apostoli vrh Oljske gore želeli vedeti, kdaj pride tisti dan, dan stiske in bede, veliki in grozopolni dan, ko se bosta majala nebo in zemlja, ko pride Gospod svet sodit z ognjem. Pa je to skrivnost, ki jo hrani Bog zase. Sicer pa, le čemu naj vemo za sodni dan? Kdor noče Bogu služiti, bo delal greh, če zanj ve ali pa ne. Pa tudi to: Za vsakogar, ki enkrat zatisne oči in prestopi prag večnosti, bo sodni dan prišel hitro, prehitro. Utrip časa čutimo le mi, ubogi zemljani. Večnost ga ne pozna. Zato odkupujmo čas, dokler je dan! Pride noč, v kateri nihče ne bo mogel delati.

☆

Angeli so se vrnili, od koder so prišli.

Tudi apostoli so storili isto. Noč je že objemala jeruzalemsko mesto in na zahodnem nebu je žarela zvezda večernica. Že niso bili več žalostni. Vedeli so, da bo Jezus še prišel, da misli nanje.

Jeruzalem jih je sprejel v svoje osrčje. Ulice so bile polne tujih obrazov. Prihajale so dolge vrste judovskih vernikov iz vseh krajev sveta, da preživijo binkošti v svetem mestu.

Da, binkošti! Tudi za apostole naj bi ta praznik postal pomemben. Takrat tega še niso vedeli. Bil so polni strahu

pred Judi. Zato so se naglo umaknili v hišo zadnje večerje na sionski gori. Skrbno so zaprli vrata za seboj. Nato so se zbrali k molitvi. Nad njimi je plaval sv. Duh, ki naj bi ga v podobni ognjenih jezikov prejeli deset dni kasneje. Jezus je ostal zvest besedi: „Ne bom vas pusti! sirot. Poslal vam bom drugega Duha, Duha resnice, da ostane vedno pri vas!“

Vnebohod

Današnji dan, na Vnebohod, v nebo odšel je naš Gospod.

Slavimo ga!

Z učenci šel je na goro, posledrje vzel od njih slovo. Počasi dvigal se od tal, zakril ga je oblak svetel.

Današnji dan, na Vnebohod, v nebo odšel je naš Gospod.

Radujmo se!

Saj ni zapustil nas sirot, odšel je le pripravit pot, da bomo tudi mi prišli k Očetu in ga vživali.

Današnji dan, na Vnebohod, v nebo odšel je naš Gospod.

Hvalimo ga!

Za nas je dobro, da je šel, da Tolažnik bo prej prišel. Učil nas bo resnico vso, krepčal slabotne z milostjo.

Današnji dan, na Vnebohod, v nebo odšel je naš Gospod.

Molimo ga!

Svečan je bil njegov odhod, mogočen bo njegov prihod.

Do konca dni je naš Srednik, na sodnji dan bo strog Sodnik.

Prosimo ga

današnji dan, na Vnebohod: V nebo nam priti daj, Gospod!

Stanko Koščak

Poslušamo

JOŽA VOVK, U. S. A.

Dosedaj smo se iz svoje človeške revščine in grešnosti povzpenjali kot po lestvi k Bogu v molitvi. Prva stopinja je kesanje (Spovem se), 2. stopinja hrepenenje (42. psalm, Kyrie eleison), 3. stopinja pozdrav (Slava) in 4. stopinja: prošnja. Delamo kot tedaj, če gremo kaj prosit odličnega moža. Pogledamo najprej, če je z nami vse v redu kot obleka in zunanost, rahlo pa dovolj vztrajno trkamo na vrata, ko vstopimo najprej pozdravimo in potem predložimo prošnjo; če le mogoče prinesemo priporočila. Tako se pripravljamo v začetku maše, v molitvenem delu; tisti, ki nas priporoča, je Jezus Kristus; z njim zaključujemo svoje prošnje. Zavedamo se, da se bližamo troedinemu Bogu: to smo pokazali v trikratnem „Gospod usmili se“, v Slavi in prošnji, ki se obračata na vse tri božje osebe: na Boga Očeta po Sinu in svetem Duhu.

Dosedaj smo mi govorili, sedaj Bog spregovori in mi poslušamo. Na naše besede prihaja božji odgovor. Presveta Trojica nam govori v treh odstavkih: berilo, evangeliju in pridigi. Božja beseda je seme, ki jo mora kristjan sprejeti v svoje dobro srce, da tam obrodi mnogoteran sad. Gospod je med nami in nam govori, kakor je v Stari Zavezi na Sinaju in v Novi Zavezi po Jezusu in apostolih. Danes nam Cerkev predstavlja Boga. Ona uči z božjo veljavo. Izбира berila iz svetih knjig stare in nove zaveze in jih po svojem služabniku, duhovniku razlaga.

Redno imamo pri maši dvoje beril: iz apostolskih pisem ali iz knjig Stare zaveze in iz evangelija.

Prvo berilo je največkrat vzeto iz

pisem sv. Pavla. Včasih pa je berilo iz poučnih knjig stare zaveze. V stari Cerkvi so brali kar naprej in tisti, ki je bral, je prenehal na migljaj škofa ali duhovnika, ki je potem podal razlago svetopisemskega besedila imenovano homilijo. Tako berejo sv. pismo še sedaj v grški cerkvi. Na Zahodu pa je v petem stoletju bilo določeno, kaj naj se bere na določene dneve in praznike.

Če opazujemo slovesno mašo, ko mašnika spremljata subdiakon in diakon, vidimo, da se petje teh svetopisemskih odstavkov obdaja s posebnimi obredi. Subdiakon poje berilo. Stoji pod stopnjicami na desni strani oltarja. Včasih je pel berilo obrnjen k ljudstvu, stoječ na mali prižnici; tako je bilo izraženo, da se berilo bere ljudstvu. Ob koncu strežnik odgovori: Bogu hvala. Subdiakon se približa mašniku, poklekne pred njim (saj mašnik predstavlja Kristusa pri maši), mu poljubi roko potem, ko je prejel od njega blagoslov.

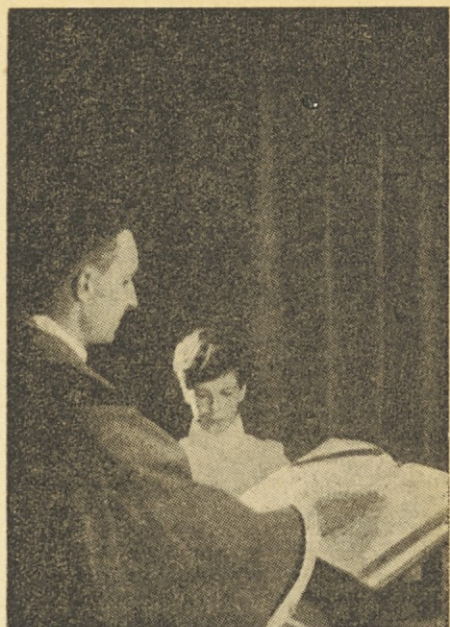
Kdo nam govori v berilu? Apostol ali subdiakon? Ne prvi ne drugi, pač pa sveta Mati Cerkev govori ob nedeljah. Sv. Pavel ji daje besede, ki jih naslavlja v svojem imenu na svoje otroke in subdiakon je njen služabnik. Na praznike pa nas nagovarja v berilu svetnik, ki ga obhajamo. Če beremo na praznik Marijinega brezmadežnega Spočetja: „Gospod me je imel v lasti v začetku svojih potov... Zda; torej, otroci, poslušajte me...“ To je Marija, ki nas nagovarja in opominja z besedami knjige Modrosti. Zato poslušajmo. Vrhunec priprave na mašo je evangelij. To se lepo vidi iz obredov, ki spremljajo petje evangelija pri slovesni peti ma-

ši. Evangelij in evangeljska knjiga predstavljata Kristusa, v evangeliju nam govori Odrešenik sam. V mašni dar tvi je Kristus Žrtev, v pripravi pa je Učitelj, ki nam prinaša besede življenja. Le tako moremo razumeti obrede pri evangeliju slovesne maše. Diakon vzame knjigo in jo položi na oltar. Oltar je podoba Kristusova, Kristusova beseda zato prihaja z oltarja. Knjiga sama vsebuje Kristusove besede in ji gre sveto spoštovanje.

V stari Cerkvi je bila dragoceno vezana, skrbno pisana in hranjena v posebni omari. Diakon poklekne, se globoko skloni ter prosi, naj mu Gospod očisti ustnice kot preroku Izaiju, da bo mogel vredno in dostojno oznanjati njegov evangelij. Nato vzame z oltarja knjigo, poklekne pred mašnika in reče: Blagoslov, gospod. Duhovnik ga blagoslovi in v zahvalo mu diakon poljubi roko. Tedaj se razvije procesija na desno ali evangeljsko stran oltarja. Najprej gre strežnik s kadinico, nato dva strežnika s prižganima svečama, končno subdiakon in diakon. Zbor med tem poje aleluja. To pomenja: Kristus prihaja, da nas bo učil. Subdiakon drži knjigo, njemu ob strani strežnika s svečama, ob diakonu pa je strežnik s kadinico. Diakon prekrža knjigo in sebe, potem knjigo pokadi. Tukaj izraža kajenje božje češčenje, namenjeno Kristusu, ki ga knjiga predstavlja. Zato tudi ljudstvo pozdravlja: Slava tebi, Gospod. Vse to jasno priča: zavedamo se, da je med nami Kristus, ki nam govori. Tudi na koncu evangelija se mu zahvalimo: Hvala tebi, Kristus. Duhovnik poljubi knjigo; to znači, da gre Kristusu. Učitelju vdana pokorščina in ljubezen. Kjer je ta, greh izginjajo; zato pravi mašnik: Po evangeljskih besedah naj bodo izbrisani naši greh.

Med berilom in evangelijem so vmesni spevi, ki so kot odmev na berilo in priprava na evangelij; kakor bi veren kristjan premišljeval, kaj je prav: kar

„Gospod, bodi v mojem srcu in na mojih ustnicah, da bom vredno in dostojno oznanjal njegov evangelij...“

je slišal in kaj še bo. Ti spevi so: Stopniški spev, Aleluja spev, Nadaljevalni spev in pesem Slednica. Stopniški spev je odmev na berilo, Aleluja spev je preludij za evangelij, na to alelujo so naslonili v srednjem veku pesem Slednico; danes jo imamo le še v petih mašah: na Veliko noč, binkošti, praznik presvete Matere božje in v mašah za rajne. So to odlične pesmi srednjeveške pobožnosti. Nadaljevalni spev pa nadomesti alelujo v spokorni dobi med nedeljo Sedemdesetnico in Veliko nočjo. Ko Cerkev te štiri speve menjava, hoče izraziti značaj praznika ali dneva. V veselem velikonočnem času je Aleluja spev na vrsti, v spokornih dobah Stopniški spev; večino leta se veselje in žalost mešata

zato oba speva; Nadaljevalni spev povdarja pokoro in pesem Slednica praznično razpoloženje (razen pri maši za rajne, kjer je pretresljiva prošnja za rajne in za nas).

Ko smo za evangelijem poslušali pridigo, ki je tudi božja beseda, čeprav jo govori slaboten človek, pa je le zastopnik Cerkve, ki razlaga božjo resnico in voljo, zaključimo ta del priprave z Vero. S tem hočemo reči: Vse kar

smo slišali, verujemo. Obenem je v tem tudi izražena prošnja, naj Bog našo slabotno vero utrdi. S tem pa je Vera postavljena na pravo mesto v maši. Zaključuje pripravo in obenem odpira vrata k pravi daritvi. Če nam vera ne odpre vrat k daritvi maše, potem nam bo maša ostala knjiga zapečatená s sedmerimi pečati. Vera je vratarica, ki odpira vrata iz veže priprave v svetišče mašne daritve.

IGUAL A SU MAESTRO

POR EL CARDENAL E. SUHARD

Eucarnada como Cristo, es la Iglesia pasible como El: unas veces por la victoria y otras por la persecución. "Repasa" sus misterios gozosos, gloriosos y dolorosos: Tabor y Calvario. ¿Como extrañarse de que sea perseguida continuamente, humillada muchas veces y siempre sufriendo en algún lugar, si se piensa que su devenir terrestre renueva la vida doliente del Redentor? "No está el discípulo sobre el Maestro." Se puede decir de ella lo que Pascal decía de Cristo: "La iglesia estará en la agonía hasta el fin de los siglos." Compuesta de hombres, estará siempre integrada por pecadores y tibios, fieles y apóstatas, cismas y herejías. A lo largo de su peregrinación sobre la tierra, la Iglesia está en vfa — en ruta hacia

la Jerusalén celestial. Y su camino es con frecuencia un Vía crucis, una marcha difícil, que nunca se hace sin contusiones y cicatrices. Su semblante humano, a imagen del de su Maestro, está muchas veces bañado de sudor y de sangre. Como la Santa Faz, a veces está lleno de manchas. Lo que Isaías profetizaba de la pasión de Cristo, también se aplica a ciertas épocas de la Iglesia: "Sube ante Yahvé como un retoño de raíz en tierra árida. No hay en él parecer; no hay hermosura que atraiga las miradas; no hay en él belleza que agrade. Despreciado, desecho de las hombres, varón de dolores, conocedor de todos los quebrantos, ante quién se vuelve el rostro menospreciado, estimado en nada."

James Keller je napisal lepo knjigo „Ti moreš preobraziti svet“ (Ud. puede cambiar el mundo). Eno izmed poglavij je posvečeno najbolj preprostemu načinu izražanja ljubezni vsem ljudem: „Moliti za vse, zlasti za tiste, za katere se malo moli, za tiste, ki žive v dvomih, za vse slabe...“

Že pri jutranji molitvi priporočimo Bogu vse tiste, ki jih bomo čez dan kakor koli srečali, morda samo na pločniku sredi mesta.

Ne bodimo kakor Kajn, ki je odgovoril Bogu: „Sem mar jaz varuh svojega brata?“

EVHARISTIJA -- KRUH MOČNIH

Evharistija je povzetek vse božje nadnaravne ustvariteljne sile, če je dovoljeno tako izražanje. V njej so povzete glavne skrivnosti krščanstva: sv. Trojica, učlovečenje (ob njem Marija), odrešenje in Kristusova smrt, sv. maša, zakramenti in naše nadnaravno posilnjenje. Ob tem zadnjem pa zazremo še nov svet — naše posvečenje in popolnost. Ako motrimo Evharistijo pod vidikom nrvnosti, se nam odkrije nov pomen in novo bogastvo. Presv. Evharistija ima poseben in plodonosen odnos do življenja kreposti.

Evharistija je cilj, zgled, podpora in dopolnilo kreposti.

Cilj krepostnega življenja naj bi bila Evharistija. Kreposti imejmo in pridobivajmo zato, da bi mogli dovolj primerno in spodobno prejeti presveto Rešnje Telo. Kajti po njem smo eno s Kristusom, kakor je ono (Telo) eno z njim.

Kristusovo presveto Rešnje Telo nas torej predela v svojo substanco in bit. Kristus se v nas na skrivnosten način znova utelesi in učloveči. Smo torej zdignjeni do nadnaravne Kristusove veličine. Deležimo torej božjo naravo in slavo in smo predmet posebne božje ljubezni. Stopimo v intimen odnos s samo presv. Trojico.

Kdo pa se bo drznil približati tako svetim stvarim, si mislimo? Med Bogom in nami je neskončna razdalja, kdo jo bo premostil? Jasno je torej, da se zahteva neka osnovna stopnja kreposti in popolnosti, da se moremo približati Bogu. Biti moramo brez greha. Neskončno razdaljo prekorači Bog, a mi mu moramo iti naproti. Čim dalj, tem bolje. Nikdar ne bomo dovolj sveti in popolni, nikdar dovolj pripravljani, da bi primerno prejeli ta presv. zakrament.

To nas stalno vzpodbuja k krepostnejšemu življenju in popolnosti. Trudim se za svetost, da bom „izvoljena posoda“ božjih skrivnosti. Gojim kreposti, da bi se bolj zaupno in bolj brez strahu bližal Bogu v Evharistiji.

Obenem pa obhajilo pusti v nas božjo milost. To zopet zavisi od mere popolnosti in kreposti. Čim bolj smo krepostni, tem svobodnejši razmah ima Kristusova aktivnost v nas. S presvetim Rešnjim Telesom je tako, — kot je dejala neka svetniška oseba: Če mi molčimo, tudi on molči, če mi govorimo, tudi on govori, če smo mi goreči nas on še bolj vžiga v gorečnosti. Ob vsakdanjem obhajilu smo lahko mlahavi kot cunje, a tudi junaki.

Sv. obhajilo bi ne smelo biti nikdar improvizirano. Kratka spoved in bežne molitvice pred obhajilom so prelahka priprava nanj. Včasih ni druge priprave kot naštudirane zunanje drže. Sv. Alojzij Gonzaga je prejemal sv. obhajilo vsako nedeljo. Tri dni se je potem zahvaljeval in tri pripravljal nanj. Vse naše življenje bi morala biti priprava na sv. obhajilo. Tako živeti, da moremo Kristusa vsak trenutek prejeti. Če se ogiblujemo greha, delamo zato, da ne postanemo nevredni presv. Rešnjega Telesa. Rastemo v kreposti zopet zato, da bi ga bili bolj vredni in da bi več milosti in svetosti prejeli.

Spet vidimo, da je Evharistija cilj naše kreposti. Cilj, ki nas podžiga in neprestano prigovarja, naj stremimo za popolnostjo.

Evharistija pa je tudi zgled kreposti. V presv. Rešnjem Telesu more Kristus trenutek za trenutkom ponavljati: „Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen.“ Za vsa stoletja hrani

vzor in lik za vse kreposti. Ustanovitelji raznih verstev so enkrat dali zgled krepostnega življenja (ali pa ga niso dali) in potem nič več. Kristus ga daje vsemu človeštvu vseh časov. Zgled — resničen, otipljiv (po veri), privlačen, vplivajoč.

V Evharistiji Kristus ne vrši kreposti v presledkih, enkrat eno, enkrat drugo. Tu so vse skupaj naenkrat združene v pobudo in pravilo vsem. Povezane so v čudovito sozvočje navidez nasprotujoče si lastnosti in kreposti. Ponižnost in obenem ves poveličan blesk in lepota in pobožnost Kristusovega Telesa; vsemogočnost in popolna predanost na milost in nemilost človekovi volji. No da, o tem bi mogli pisati poglavje za poglavjem. Svetniki znajo eno vrsto lastnosti in jim manjkajo druge. V Evharistiji pa so vse v prelepi skladnosti. V njej Kristusove kreposti, ki jih je vršil na zemlji, zadobé zadnjo in dokončno obliko ljubezni.

Kristus v Evharistiji je ideal, h kateremu naj bi stremel vsak kristjan.

Če je torej Evharistija cilj in zgled kreposti mora biti tudi učinkovita podpora. Brez božje pomoči bi bilo nemogoče doseči tako presežne zahteve in ideale. „Brez mene ničesar ne morete storiti.“

Človek, ki je izgubil svojo moč v izvirnem grehu, težko za stalno krepotno živi. Slabost volje je prevelika. Enkrat ali dvakrat se že premaga, tretjič ga prevlada greh. V obhajilu pa zadobimo moč. Saj mu pravimo „Kruh močnih“, kruh, ki nam da novih sil. S Kristusom v srcu smo zmožni velikih in največjih žrtev. „Vse zmorem v njem, ki me podpira. Prejmemo milosti, ki nas okrepé in nam dajo modrost in previdnost v delovanju.“

In končno Evharistija pomeni za nas dokončno izpopolnitev kreposti.

Ljubezen posveti in naredi krepot popolno. Večja stopnja ljubezni, večja stopnja kreposti. Krepot sledi ljubezni.

Popolna ljubezen je popolna krepot, do konca izpeljana krepot. Kristus nas uči popolne ljubezni ravno v Evharistiji. On se nam popolnoma izroči. Za nas v smrt in potem se nam da še v duhovno hrano. Se žrtvuje vsega, popolnoma vsega za nas. „Večje ljubezni nima nihče, kot tisti, ki da svoje življenje za svoje prijatelje.“ Tak je Kristus. Take nas hoče narediti. Naj se mi Bogu popolnoma predamo! Uči nas popolne ljubezni, ki je krona kreposti in nje končno dopolnilo.

Kristus v Evharistiji je bogastvo nadnaravne stvarnosti. Obenem pa je naše pravno bogastvo, naša svetost in popularnost. Kakšna škoda, če bi ga zanemarili!

Ne samo, da ne bomo dosegli popolnosti in svetosti, v nevarnosti je naša večna sreča. Kajti: „Kdor je moje meso in pije moje kri, bo živel vekomaj!“

Po J. Eymardu priredil B. M.

Mariji

K Tebi, Marija, ki vsa si deviška in sveta, dviga v višavo moj duh se iz solzne doline. Mati veselja si lepega in bolečine — Tvoja dobrota pomoč in tolažbo obeta.

Angeli božji Te v raju brez konca slavijo, K Tvojim oltarjem poklekajo zemlje rodovi.

Nagni se k meni in moje poti blagoslovi zarjam nad njimi pogosto nevihte pretijo.

Blaga nadvse in usmiljena si pomočnica: v urah samote ob Tebi se misel spočije, v urah samote srce se pred Tabo odkrije prosta tu tesnih vezí je tedaj govornica.

Mojemu srcu brezmejno si ljuba in draga. S soncem obdana Ti mojih si dni plamenica, sredi viharnih noči moja zvezda vodnica. Misel mi nate, Marija, živeti pomaga.

Ljubka šorli

KRISTUS JE RESNIČNI MIR

(Iz šestnajstega božičnega govora papeža Pija XII.)

Vsako leto na sveti večer govori papež Pij XII. na vatikanskem radiju. Vsako leto obravnava vprašanja, ki so najbolj važna za vse človeštvo. Milijoni katoličanov poslušajo glas svojega vrhovnega pastirja, pa tudi velike množce drugovercev z velikim zanimanjem poslušajo besedo moža, ki predstavlja danes največjo duhovno avtoriteto in moč na svetu.

Lansko leto je bil papež Pij XII. težko bolan. Kljub tej bolezni je tudi lansko leto poslal svetu poslanico, ki je vzbudila svetovno pozornost. Bil je to že šestnajsti govor v vrsti božičnih govorov. Največji časopisi vseh narodov sveta so prinesli ta odgovor na vidnem mestu ali v celoti ali pa v obširnih izvečkih.

Prepričani smo, da je prav, ako tudi naše „Duhovno življenje“ prinese glavne misli tega božičnega nagovora, čigar glavna vsebina je — mir.

UVOD

V uvodu želi papež, da bi se čez ves svet razlila reka miru. Za uresničenje te želje moli in dela od tistega dne dalje, ko mu je božja Previdnost zaupala visoko in silno odgovorno službo skupnega očeta narodov.

Nato se papež ozre na svoje šestnajstletno vladanje Cerkve in pravi, da mu ni bilo dano, da bi mogel novorojenemu Božjemu Detetu izročiti tisti dar, ki si ga najbolj želi, to je človeštvo, živeče v miru in združeno v eni sami velikij družini. Nasprotno je moral prvih šest let svojega vladanja gledati oborožene narode, ki so se medsebojno divje uničevali. Upal je, da bo po končani vojni nastopila doba sloge in miru. V resnici pa je tedaj nastopilo nevarno stanje, ki ga ljudsko mnenje imenuje „mrzla ali hladna vojna“, ki nima ničesar skupnega z resničnim mirom. Ta

mrzla vojna je sedaj nekoliko popustila, obe bojujoči stranki sta si dali nekoliko oddiha, kar imenujejo z neko ironijo „mrzli ali hladni mir“. Ta mrzli mir pomeni sicer napredek na poti do miru, vendar pa je še daleč od tistega miru, ki je bil oznanjen v Betlehemu.

Papež vprašuje: ali ne predstavlja v resnici v poltičenju življenju mrzli mir samo neko sožitje ali sobivanje (koekzistenco), zgrajeno na medsebojnem strahu in na želji, da drug drugega prevarajo? To sožitje ne zasluži imena miru je samo začasno premirje, ki traja toliko časa, dokler traja medsebojni strah. Kako je to daleč od „božjega miru“ (sv. Pavel), ki vpliva na razum in srce in se kaže v harmoničnem sodelovanju na vseh življenjskih poljih, tudi v politiki ter tudi na socialnem in gospodarskem področju!

Resnični mir je Kristus sam. Kjer je Kristus, tam je mir, kjer ni Kristusa, tam ni miru. Po naukih sv. Avgušтина in sv. Tomaža Akvinca mir je red, red pa je edinost. Kristus je edini, ki želi zediniti vse ljudi v resnici in v ljubezni, torej edino On prinaša svetu pravi mir.

Po tem uvodu govori papež o trojnem sožitju, ki lahko vlada med narodi. To trojno sožitje je: sožitje v strahu, sožitje v zmoti in sožitje v resnici.

SOŽITJE V STRAHU

Podlaga sedanjemu stanju na svetu, temu navideznemu miru in relativni tishini, ki vladata, je strah. Človeštvo je razdeljeno v skupine, ki se med seboj sovražijo in druga drugo boje, in prav zaradi te bojazni se tolerirajo. Ni to sicer vojno stanje toda to tudi ni mir. To je silni strah pred najnovjšimi orožji. Obe skupini se plašno opazujeta in skušata ugotoviti nasprotnikovo vojaško in gospodarsko moč, nato pa s spretno propagando pretiravata lastne

uspehe in skušata s tem vzbuditi strah v nasprotnikovih vrstah.

Najbolj nesmiselno pa je to, da vlada v političnem življenju na eni strani velik strah pred vojno, na drugi strani pa zopet smatrajo vojno za edino rešitev in edino sredstvo za urejanje mednarodnih odnosov. Vendar se širi vedno bolj in bolj prepričanje, da je treba za preprečenje vojne in za zagotovitev miru nekaj višjega in bolj človeškega kot pa je strah. Tudi je vedno več tistih, ki nasprotujejo mnenju, da zadošča samo sožitje (koeksistenca) in da niso potrebna bolj človeškega razmerja med narodi. Vprašanje vojne in miru je vprašanje velike odgovornosti pred Bogom in pred moralnimi zakoni. Samo medsebojni strah ne bo preprečeval vojn in ne bo utrjeval miru; edino pravi strah pred Bogom t. j. „strah božji“ jamči za pravi moralni red.

Napačen je torej nauk, ki je vladal zadnja desetletja v politiki, češ da je vojna le eno izmed dovoljenih sredstev in nekaka nujna in naravna posledica neozdravljivih nasprotij med dvema državama, ter da je vojna izven vsake moralne odgovornosti.

Tudi je nesmiselno in nesprejemljivo tisto stališče, ki je veljalo dolgo časa, da se je vladar, ki je vojno napovedal in jo nato izgubil, samo politično zmotil, da je torej vladar odgovoren le za politično stran svojega dejanja in da se ga ne bi smelo obsoditi zaradi moralne krivde, ker ni ohranil miru, čeprav bi to lahko storil.

Vojno je treba smatrati za predmet moralnega reda; prekršitev tega reda tvori zločin, ki ne sme ostati nezakovan. Tega težkega vprašanja ni mogoče drugače rešiti kot da se podvržemo božjim zakonom in „božjemu strahu“. Vprašanje vojne je namreč vprašanje vesti.

Iz tega sledi, da so vsi naporji in vsa mirovna propaganda, ki prihajajo od ljudi, ki ne verujejo v Boga, vedno zelo sumljiva ter je nesposobna, da odpravi občutek strahu in prepreči vojno. Ti pacifisti imajo samo ta namen, da napravijo med ljudmi zmešnjavo in razburjenje.

To sožitje v strahu, ki danes vlada, ima samo dva izhoda: ali se bo dvignilo v „sožitje v strahu božjem“ in tako v resnični mir; ali pa se bo mednarodno življenje vedno bolj slabšalo ter se bo končalo — z novo vojno. Tudi vsi mednarodni dogovori o omejitvi oboroževanja, ako ne temeljijo na božjem strahu, povzročajo samo novo medsebojno nezaupanje.

Samo ena pot vodi k resničnemu miru, pot modrosti, katere začetek je strah božji.

SOŽITJE V ZMOTI

Papež razpravlja nato o „sožitju v zmoti“ ter pravi, da se je gospodarstvo zaradi napredka moderne tehnike tako silno razvilo in da je tako zelo spremenilo način človeškega življenja, da mnogi, ki so naravnost očarani od tega, m' slijo, da more gospodarstvo rešiti tudi druge probleme, ki niso z gospodarstvom v nobeni zvezi. Pristaši enega tabora pravijo, da bo vendar človek, ki je ustvaril čuda v tehniki in v gospodarstvu, tudi sposoben urediti življenje tako, da ne bo nikomur ničesar manjkalo in da bo na ta način človek izvršil neko „samoodrešitev“. Pristaši drugega tabora pa pravijo, da more gospodarstvo rešiti problem miru, toda samo tisto gospodarstvo, ki zagovarja svobodno izmenjavo dobrin.

To naziranje pa ni utemeljeno. Že blizu sto let si obetajo nekateri prava čuda od svobodne trgovine in pravijo, da bo svobodna trgovina zbližala narode, da bodo zaradi svobodne trgovine zginila vsa plemenska, verska in druga nasprotstva in da bo nastopil trajen mir.

Dogodki pa so dokazali, kako neutemeljeno je bilo to zaupanje v svobodno gospodarstvo. In tudi bodočnost bo pokazala isto, ako bodo narodi vztrajali v tem slepem zaupanju. Obe skupni imata danes tako silno nasprotujoče si pojme o življenju, da ni mogoče tega premagati zgolj z gospodarskimi ukrepi. Potrebni so namreč *moralni ukrepi*, ki imajo prednost pred gospodarskimi. Šele ti moralni ukrepi bodo sposobni, da uredijo svet in utrdijo mir.

Zmotno zaupanje v gospodarstvo pre-

prečuje pravi mir, ker smatra, da tvori mrzli mir ravnotežje med današnjimi skupinami. To se dogaja zlasti tam, kjer nekateri narodi — ne glede na sosedne narode — močno dvigajo produkcijo in svojo žvljenjsko raven. S tem ustvarjajo nerazpoložene pri sosednih narodih in slabijo vso skupino.

Gospodarska razmerja med narodi morejo utrjevati mir samo v tem primeru, ako temeljijo na ljubezni in ako se oz. rajo tudi na druge narode in jim pomagajo.

Ne smemo pozabiti, da se med ljudmi ničesar ne napravi samo po sebi, tudi v gospodarstvu ne. Vse je odvisno od duha. Samo duh, podoba Boga, lahko napravi red, mir in harmonijo na zemlji.

Poleg zmotnega zaupanja v gospodarstvo vlada pri obeh skupinah tudi še zmota glede načel o edinosti. Ena skupina gradi svojo notranjo moč na napačnih idejah, ki nasprotujejo božjim in človeškim pravicam; druga skupina pa pozablja, da poseduje pravo idejo in je preveč malodušna v proglašanju in dobrih načel in dostikrat zagovarja takdo politiko, ki ruši edinost.

V povojnih letih se je razvilo močno gibanje za zedinjenje Evrope z namenom, da se preprečijo tradicionalna nasprotstva in da se ustvari skupna obramba edinosti, toda poznejši in najnovejši dogodki kažejo, da ni pravega temelja za široko evropsko združitev. Zdi se, da se zopet pojavlja želja po nacionalistični državi, ki je zaprta vase in išče zaveznikov, kakor se je to dogajalo v preteklem stoletju.

Prehitro so bile pozabljene ogromne žrtve, ki jih je zahteval ta tip države. Bistvo zmote leži v tem, ker se zamenjuje pojem narodnega življenja z nacionalistično politiko. Živeti svoje narodno življenje je pravica in čast vsakega naroda in ga sme in mora gojiti vsak narod; nacionalistična politika pa je začetek neštevilnih grozot in jo moramo odločno odklanjati. Narodno življenje je skupnost vseh tistih vrednot civilizacije, ki so lastne in značilne za skupino. Hkrati pa to narodno življenje dviga kulturo vsega človeštva. Ker narodno življenje ni politika, se lahko raz-

vija skupaj z drugimi narodi v isti državi in celo lahko prekorači njene politične meje. Narodno življenje ni povzročilo razpada skupnosti narodov, dokler ni nacionalistična in centralistična država izrabila narodnosti z namenom, da razširi svojo moč.

Jasno je, da bo evropska skupnost v primerjavi s svojimi nasprotniki zelo slaba, ako bo korakala po poti nacionalistične politike.

Katera je torej tista velika ideja, ki je sposobna združiti razne države, da bi bile močne v obrambi in v splošnem napredku? Nekateri vidijo to idejo v soglasnem odklanjanju tistega načina življenja, ki ne pozna svobode t. j. tistega načina življenja, ki ga goji druga skupina (komunistična in sploh totalitarna — opomba ured.). Gotovo je važno to nasprotovanje sužnosti, toda ima samo negativno vrednost, kateri manjka tista sila, kot jo daje pozitivna in absolutna ideja. Ta ideja pa je ljubezen do svobode, ki jo Bog hoče in ki je v skladu z zahtevami obče blaginje. Ta ideja je tudi lahko ideal naravnega prava kot temelj organizacije države ali držav. Samo take duhovne ideje, ki so bile že pred stoletji spočete v krščanski Evropi lahko premagajo lažne ideje, ki z nasiljem vzdržujejo skupnost podjarmljenih narodov.

Čeprav je ta ideja napačna, vendar je sposobna ustvariti trdno skupnost in jo sprejemajo nevedne množice; tudi je sposobna naščuvati svoje prišaste k dejanjem in jih navdušiti za žrtve.

Evropa pa še vedno čaka, da se ji vzbudi vest, medtem pa izgublja svoj vpliv v svetu, zlasti v kolonijalnih državah. Ali bo Evropa sploh zopet vstala?

Na to vprašanje odgovarja papež pozitivno in pravi: Evropa bo gotovo lahko zopet zakladnica duhovnih vrednot, če se bo zavedla svojega duhovnega poslanstva in bo opustila oboževanje sile in moči. Kakor je bilo v preteklosti krščanstvo vir njene moči in njene kulture, tako bo dosegla svojo edinost in veličino v bodočnosti samo, ako se bo vrnila k Bogu in h krščanskim idealom.

SOŽITJE V RESNICI

V tretjem odstavku svojega radejskega nagovora pokaže papež na edino resnično pot za človeštvo — na pot resnice.

Čeprav je žalostno, pravi papež, da se je sedanji prelom v človeški družbi začel med ljudmi, ki so priznavali Kristusa, vendar obstoja upanje, da se v imenu istega Kristusa lahko zopet zgradi most med nasprotnima človeškima bregovoma.

Sedanje sožitje v strahu in zmoti ne more pripeljati do miru. Do miru more pripeljati le sožitje v resnici. Most med obema ločenima svetovoma je mogoče zgraditi samo, ako ga naslonimo na ljudi, ki žive na eni in drugi strani, in ne na njihove vlade in socialne sisteme. Na obeh straneh so milijoni ljudi, ki so ohranili — v večji ali manjši meri — Kristusove znake; ti in pa verni kristjani so poklčani, da sodelujejo pri gradbi enotnosti človeške družine. Res je, da so v enem taboru državne oblasti zadužile vsako besedo o resnici in ljubezni, toda tudi v drugem taboru ni vse v redu, ker vlada tam prevelik strah, da bi se glasno proglasila dobra načela. Zlasti bi morali v taboru, kjer upor zoper zmoto ne velja za zločin, imeti državniki več zaupanja v sebe ter pokazati drugim več poguma v boju zoper tajne sile, ki poskušajo spraviti na oblast razne tirane.

Mnogi se ponujajo, da bodo ustvarili temelje za človeško edinstvo. Ker pa so ti temelji duhovne narave, mnogi izmed teh, ki se ponujajo, niso primerni za to delo. Niso primerni zato, ker ne priznavajo večnih resnic in ne sprejemajo moralnih obvez v socialnem življenju. Ti so v preteklosti zlorabljali svobodo in tako — včasih celo nezavedno — pripravljali ugodno ozračje za diktaturo; v sedanjosti pa znova skušajo preprečiti socialni in politični mir, ki ga skuša uveljaviti krščanstvo. Odrékajo kristjanom pravico, da bi se kot kristjani smeli zanimati za politična in sploh javna vprašanja.

Vendar zaupamo, zaključuje papež svoj nagovor, da bo Bog v svoji neskončni usmiljenosti pomagal utrditi in razširiti duhovni most, ki družijo oba na-

sprotna bregova. Predvsem pozivamo kristjane, ki še uživajo božji dar miru, da storijo vse, kar je v njihovi moči, da ta mir zavlada po vsem svetu. Božjih resnic, ki jih posedujejo, pa ne smejo zapirati vase, ampak morajo po njih ž veti in jih morajo razširjati povsod in med vse ljudi. Krščanske resnice so talenti in za te talente bomo morali dati Večnemu Sodniku odgovor, alj smo z njimi dobro gospodarili alj pa smo jih zakopali. Kdor teh resnic ne širi — pa naj bo duhovnik ali laik —, je kriv, ako ostaja ljudstvo brez pastirjev, medtem ko nasprotniki Boga s pomočjo mogočnih organizacij zapeljujejo duše, ki imajo premalo trdno znanje o resnici. Duhovniki in laiki so odgovorni, ako ljudstvo ne dobiva tiste resnične podpore, ki bi jo moralo dobivati po najvišji božji zapovedi ljubezni do bližnjega.

Ne bi vršili svoje dolžnosti duhovniki in laiki, ako bi prostovoljno zapirali oči in usta pred socialnimi krivicami, ki jih vidijo. Kajti s tem bi dali nasprotniku priložnost za krivične napade na uspešnost krščanskega socialnega nauka in na socialno delovanje Cerkve, ki je v zadnjih letih pokazalo toliko lepih sadov.

Vrnimo se k jaslicam, vzklka papež na koncu svojega govora, k jaslicam iskrenosti, resnice in ljubezni, kjer se je Edinorojeni Sin božji učlovečil, da bi človešk' rod v njem spoznal vez edinstvi in miru.

☆

Ta papežev govor je eden naimogočnejših pozivov k miru in edinstvi. Človek mora naravnost ostrmeti nad nenavadno globoko in jasno analizo sedanjega svetovnega stanja. Čeprav niso izrecno imenovane skupine in tabori ter države in državniki, ki danes obstojajo in živijo na svetu, vendar je vsakemu takoj jasno, na koga papež misli in kam merijo njegove besede.

Vsi smo poklicani k ustvaritvi edinstvi in miru, vsak v svojem okolju, vsak po svojih močeh. Ta poziv v lja tudi slovenskim izselencem, da tudi oni pomagajo graditi mir božji v strahu božjim.

Po „L'Osservatore Romano“ priredil R. Smersu.

NA PERAVI

GREGOR HRIBAR

Z druge strani so se pomikali proti Peravi Brnčani. Tisti Brnčani, ki so imeli pred vojsko tako lep pevski zbor, da so z njim spravili pokonci vso Ljubljano.

Sedaj so peli po Beljaku:

„Zmagala si, Devica slavna!“

Dovolj razloga so imeli, da so tako peli.

V težkih letih verskega in narodnega preganjanja so se koroški Slovenci zatekali pod Marijino varstvo. Pod križem so se srečali z Jezusovo Materjo.

Odkar je škof Modest govoril karantanskim Slovincem o Gospoj Sveti, so ji bili vedno zvesti. Njej so posvetili prvo svetišče. Vso deželo so posejali z Marijinimi cerkvami, kapelami in znamenji ob potih.

Marijo so za Bogom najrajši častili, v njena svetišča so romali. Njej v čast so prepevali pesmi, lepe kot jih lepših nima svet.

Pri Mariji so se Slovenci vedno dobro počutili. Njej so zaupali vse svoje težave, pred Njo so se zjokali, od Nje so vselej potolaženi odhajali.

Gospa Sveta jih je branila pred Turki, ščitila pred protestanti, obvarovala pred ponemčenjem. Vedno se je izkazala skrbno Mater svojih otrok. Svojemu Sinu jih je izročala, svojemu Sinu jih je priporočala.

Jih bo Marija sedaj zapustila? Bo dopustila, da zgine narod, ki še ni pričel prav živeti, ki še ni dosegel narodne svobode, užil pa že morje krivic in zapostavljanj od svojih močnejših sosedov?

Bo Gospa Sveta dopustila, da dokončno zmagajo sovraštvo, napuh, hubija, nasilje? Bo to pot res slavil zmagoslavje tisti, ki je prvi prijel za meč?

Še nikoli ni bilo slišati, da bi Marija koga zapustila, ki je pod njeno varstvo pribežal in Njo pomoči prosil.

Tudi koroških Slovencev Marija ni zapustila.

Nekaj časa se je zdelo, da je rešitev nemogoča. Sovražnik je hitel od zmage do zmage.

Zato pa je bilo veselje ponižanih toliko večje, ko je zmagala Marija.

Na Marijino priprošnjo je Njen božji Sin razkropil nje, ki so bili napuhnjenih misli.

Mogočne je na njeno priprošnjo vrgel s prestola.

Tisti, ki so prijeli za meč in ga vihteli proti nebu in proti slovenskemu narodu, so bili z mečem končani.

Zmagala si, Devica slavna!

Marija je obvarovala koroške Slovence pred naklepi njihovih narodnih sovražnikov in pred kačo pekla. Ohranili so vero in narodnost.

Dokler bodo Slovenci vztrajali z Marijo pod križem, se jim ni bati najhujšega.

In še s tretje strani se je vila proti Peravi procesija. Verniki iz št. Lenarta pri Sedmih studencih so molili rožni venec in prepevali.

„Ti, o Marija, naša Kraljica...“

Nevarnosti za vero še ni konec.

Sovražniki svetega križa zbirajo svoje sile zdaj na zapadu, zdaj na vzhodu. Potem pa spet na severu ali jugu. Nikoli ne odnehajo. Po vsakem porazu si prejalislej opomorejo in znova napadajo sveti križ.

Kdo bo branil pred njimi Slovence v božje, ako jim ne bo stala ob strani nebeška Kraljica?

Zato hite romarji k Besednici revnih

sirot in jo prosijo, naj govori pri svojem Sinu v njihov prid.

Dokler bodo koroški Slovenci priznavali Marijo za svojo Kraljico, bo zanje zmerom z uspehom posredovala.

V božjepotni cerkvi so se vsi romarji zlili v eno družino in prisostvovali s slovensko pesmijo presveti daritvi.

Na prižnico je šel župnik z Gozdanj in s svojim močnim glasom govoril o svetem križu.

Okrog spovednice gospoda Mateja pa se je gnetla množica slovenskih romarjev.

Na Peravi je bilo na tisti binkoštni ponedeljek v cerkvi spet vse tako, kakor je bilo v začetku. Pelo, spovedovalo in pridigalo se je po slovensko.

Perava bi med Slovenci kmalu spet postala priljubljena božja pot, ako bi imeli tam stalno slovenskega duhovnika.

Po drugi svetovni vojski so ga dve leti imeli.

Čelnica je hotela vstopiti najprej v cerkev, a ni mogla. Bila je zaprta, da ne bi kdo potegnil prtov z oltarja. Ko pa je vsepovsod toliko teh Ausländerjev!

Po cesti je prihajala gruča šolarjev. Med njimi je kmetica opazila visokega mladega duhovnika. Spomnila se je, da ji je župnik nekoč pravil, da je eden njegovih stanovskih tovarišev na Peravi za kaplana. Čelnica bi ga rada spoznala. Morda je prav ta gospod, ki jo je prijazno pozdravil.

„Hochwürden, poznate našega gospoda župnika?“

„Morda. Odkod ste, gospa?“

„S Slemenice nad Bistrico.“

„Zdi se mi, da ga poznam. Kako mu je že ime?“

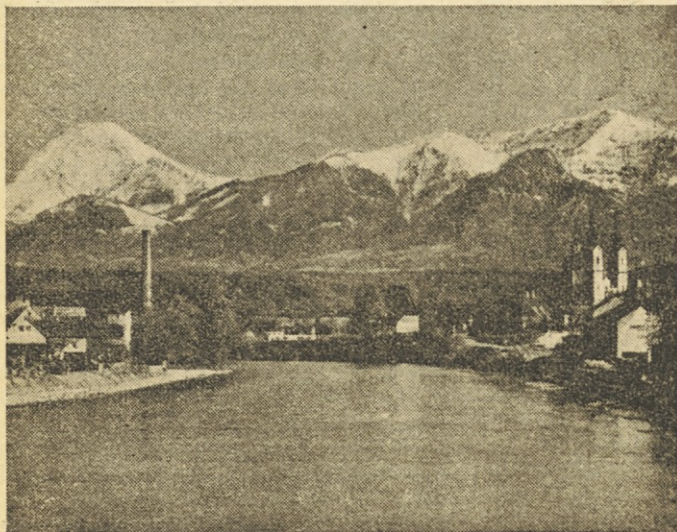
„Simon mu je ime. Priimka si pa kar ne morem zapomniti.“

„Seveda ga poznam. Saj sva prijatelja. Kako mu gre?“

„Dobro. Zelo zadovoljen je pri nas. Vsi ga imamo radi. Pošilja vam lepe pozdrave,“ se je pričela zmišljati kmetica.

„Potrebuje kaplana?“ se je zanimal gospod Matej.

„To se pravi,“ je razlagala čelnica, kakor da bi ona premeščala duhovne gospode po krški škofiji, „hrane bi bilo za

Pogled na peravsko cerkev v Beljaku v času, ko še ni bilo mostu, ki bi vezal oba bregova Drave

dva dovolj. Gostilničarka ni skopa. Stanovanje bi tudi imel. V župnišču zlahka dva stanujeta. Dela pa ni za dva. Včasih še gospod župnik ne ve kaj početi. V fari je malo ljudi in še ti mu ne dajo veliko opraviti. Seveda bi bilo gospodu župniku gotovo zelo všeč, ako bi imel kaplana, da bi se z njim pogovarjal in bi hodila skupaj na sprehod.“

Svetokriški kaplan se je nekam zamislil. Zato je čelnica znova povzela besedo:

„Imate kako naročilo zanj?“

Gospod Matej je povabil kmetico v svojo sobo. Brž ko je odprl hišna vrata, je električni zvonec pričel s tako ihto in vztrajnostjo zvoniti, da čelnica ni vedela, ali bi šla naprej ali nazaj.

„Brž, brž vstopite, gospa, da naju ne bo gospod župnik kregal, ker tako dolgo zvoní,“ jo je priganjal kaplan.

Iz kuhinje je med tem že pritekla gospodinja in kazala znake živčnega razburjenja. Vojska pač ni le rušila in pobijala, temveč ljudem tudi živce uničevala. Povojna leta pa za zdravljenje živčnega ustroja niso bila primerna.

Čelnica je končno le vstopila in zaprla vrata. Kot bi odrezal, je zvonec utihnil. In kmalu za njim tudi gospodinja.

„V našem župnišču pa ni nič zvonca in gospodinje tudi nima gospod župnik, tako da ga nihče ne moti in krega tudi ne,“ je čelnica povedala gospodu Mateju, ko je že bila z njim v sobi.

Kaplan se je pripravljal, da napiše nekaj vrstic za slemenškega župnika. Kmetica si je med tem ogledovala sobo.

Kaplanova soba je bila ob novi cesti, na pol pod zemljo. Na vlažnih stenah je bilo veliko plesni. Šipe na oknih so bile po vojni pobite. Pobili so jih neke noči pijani angleški vojaki, kakor da Beljak ne bi bil še dovolj razbit z bombami. Prav tedaj so drveli mimo župnišča težki tovorni avtomobili, da se je vse treslo.

Notranjščina cerkve sv. Križa na Peravi v Beljaku

Čelnica si ni mogla kaj, da ne bi spet pripomnila:

„Naš gospod župnik ima veliko boljše stanovanje. Lahko pridete pogledat, če ne verjamete.“

Kaplan je molčal. Ni maral kmetici tožiti. Saj je sama dovolj hitro sprevidela, da njegova soba res ni bila primerna za duhovnega gospoda.

Včasih je že premišljal, ali ne bi bilo zanj boljše, ako bi odšel v taborišče. Nekajkrat je šel tudi v Celovec prosit za premestitev. Vendar so ga na škofiji brž pregovorili rekoč:

„Herr Kaplan, nur die Seelen, nur die Seelen!“

In svetokriški kaplan se je pomirjen vrnil na Peravo in spet laže potrpel. Radi neumrljivih duš!

Nekaj otrok je prišel gospoda Mateja klicat h kosilu:

„Herr Kaplan, Mittagessen!“

Kaplan je izročil Čelnici pismo za gospoda Simona in ji segel v roko.

Spotoma se je kmetica ozrla še v kuhinjo, kjer je opazila pri mizi več otrok. Bili so gospodinjini sorodniki.

Kmetica je spet pomilovala kaplana:

Le kaj ostane zanj, ko je toliko ust pri mizi? Ima naš župnik vendarle veliko boljše postrežbo.

Iz župnišča je odšla kmetica v kapelico svetega križa, ki je prizidana cerkvi. Bila je tudi čez dan odprta.

Čelnica je že bila tu pred leti s svojo rajnko materjo. Dobro se je še spominjala, kaj je tedaj govoril pridigar o nastanku božje poti.

Pred več kot dvesto leti je izrastla Kristusova podoba iz zidu prav na kraju, kjer so nočni sleparji plezali čez zid. Pozneje so tik poleg podobe zgradili cerkev svetega Križa z dvema zvonikoma in ji nato prizidali še kapelico, da je bila tudi Kristusova podoba dostojno zavarovana.

Nato je pridigar govoril o ponočevanju in o hudobiji te grešne razvade. Tako izelo je prepričal Čelnico, ki je bila

tedaj še dekle, da nekaj časa nato sploh ni odprla okenca, kadar je ponoči nanj potrkal Čelnikov fant, njen poznejši mož. Hiša njenih staršev je bila v Kočni vasi, le da je pripadala kapelski fari.

Vsega tega se je spominjala Čelnica ob železni ograji, skozi katero je gledala Kristusovo s trnjem kronano glavo.

Čez čas jo je premagal jok. Vendar je do solz ni ganilo premišljevanje Kristusovega trpljenja ali žalost nad njenimi lastnimi grehi, ako je sploh katerega imela. Ne! Čelnica je jokala ob misli, koliko je reva morala sama prestat, odkar ni bilo moža doma. Hkrati je jokala od veselja, da bo prišel Franc kmalu iz ujetništva. To pot mu ne bo odprla le okenca, temveč tudi vrata mu bo odprla na stečaj in ga ne bo pustila nikoli več nikamor z doma.

Kmetica si je obrisala solze in spustila v puščico nekaj miloščine.

Ko bi imel mož še zobe, bi bila verjetno bolj radodarna. Tako pa je dala le tri šilinge. Gledati je morala pač na vsak groš, da bo imel Franc dovolj denarja za popravilo zob.

Igor:

POLNOČNA MOLITEV

GOSPOD! KO SE DAN POSLAVLJA IN PRIHAJA DAN, SE POSLAVLJAM TUDI JAZ IN TE POZDRAVLJAM. V TVOJO BOŽJO DLAN POLAGAM TEŽO DNEVA, IZ TVOJIH ROK SPREJEMAM BREME NOVEGA DNE.

MISEL UGAŠA Z ZVEZDO VEČERNICO IN SE BUDI V ZARJI DANICE. ČAS UMIRA V VEČNOST, ZEMELJSKE MEJE SE GUBIJO V NESKONČNOSTI.

NEMINLJIVI IN NEOBSEŽNI BOG! MOLIM TE V TEJ MINUTI, KER VERUJEM V VEČNOST; POKLEKAM NA TA PROSTOR ZEMLJE, KER VEM, DA JE V TVOJI OBLASTI VESOLJSTVO. SPREJMI V SVOJ MIR NEPOKOJ MOJE DUŠE, IZBRIŠI MOJO SLABOST V MOČI TVOJE BOŽANSKE VOLJE. IZMIJ MI KRIVDO V VEČNIH STUDENCIH SVOJE MILOSTI, UTOPI ME V SVOJI LJUBEZNI NA VEKOV VEKE. AMEN.

NORVEŠKA

Četudi je luteranska veroizpoved razširjena po vsej Skandinaviji, ima v vsaki državi svojo lastno organizacijo, ki ji načeljuje državni poglavar in so zato v resnici narodne in državne konfesije.

Ko sem letos obiskal Norveško, je norveška javnost z zanimanjem sledila sporu, katerega je bil izzval prejšnje leto bogoslovni profesor Ole Hallesby, voditelj luteranske sekte Indremissionen, ko je v eni svojih radijskih oddaj pridigal o peklju, kot „kraju večnega pogubljenja“. Njegov oris pekla se je zdel pregrozen in prehud nekaterim ugodjaljubim sorojakom, ki so sprožili po vsej državi veliko nerazpoložene proti tej pridigi in „sadičnemu“ načinu opisovanja pekla. Na čelo temu nerazpoloženju se je postavil luteranski škof Kristjan Schelderup, ki je z javnimi govori in pisano besedo začel trditi, da je peklo, kot ga je opisal Hallesby, v nasprotju z božjim usmiljenjem in božjo dobroto in, da zato nima nič skupnega s pravim krščanskim naukom. Omenjeni škof sicer ni izrecno zanikal možnosti bodočega pogubljenja, vendar je to po njegovem čisto drugo vprašanje, ki nima s peklom, kot krajem večnega pogubljenja — kjer je jok in škripanje z zobmi — nobene zveze. Na to trditev je prof. Hallesby potom časopisja obtožil luteranskega škofa, da se je izneveril svojemu poslanstvu in prelomil škofovske dolžnosti, nakar se je škof Schelderup obrnil na ministrstvo za vero s prošnjo, da naj kralj, kot glavar norveške luteranske cerkve odloči, če se je res izneveril svojemu poslanstvu ali ne. V slučaju kraljeve pozitivne izjave, da bo brez nadaljnjega odstopil s svojega položaja. Verjetno se je prvič v zgodovini moralo ministrstvo za bogoslužje pečati s preučevanjem dogmatičnih vprašanj. Posvetovalo se je z vsemi luteranskimi škofi na Norveškem in z mnogimi teološkimi profesorji. Tudi so poklicali na pomoč prav-

nike, da ugotovijo, ali je država pristojna, da odloči o zadevi. Profesor prava in rektor vseučilišča v Oslo, Frede Castberg, je izjavil, da ustava z leta 1814 daje državi vse pravice, kar tiče reševanja cerkvenih zadev. Luteranski škofje so vsi podali zelo nejasne izjave o teološki plati vprašanja, in so vsi razen enega izjavili, da, četudi je res, da je šel škof Schelderup izredno daleč v svoji razlagi verskih resnic, ga vendarle zaradi njegovih izjav o minljivosti pekla ni mogoče smatrati za krivoverca in zunaj cerkvenega občestva. Končno je kralj preko ministrstva za bogoslužje izjavil, meseca februarja letošnjega leta, da je mogoče sprejeti Schelderupovo razlago pekla in njegove minljivosti, ne da bi se s tem že ločil od pravovernega luteranstva. Zato more Schelderup še v naprej obdržati svoje škofijsko mesto in je svoboden zanikati to, kar so kristjani vedno verovali: večnost peklenjskih kazni. Na ta način je norveška vlada končno javno rešila vprašanje pekla, ki po njem ni večno.

Ali spor se še s tem ni končal, temveč je samo prešel na drugo polje.

Castbergova izjava, da država ni dolžna niti poslušati mnenja škofov, kadar gre za cerkvene zadeve in, da more država svobodno in povsem neodvisno odločati ne le samo o administrativnih cerkvenih zadevah, temveč tudi o njeni liturgiji in dogmi, je povzročila po deželi val nasprotovanja. Mnogi dolžijo profesorja, da je dal s tem državi vse pravice nad cerkvijo, katera je ostala pred njo brez vsake samostojnosti in brez vsakih pravic. Četudi je res, da se do sedaj vlada ni vtikala v liturgične in teološke zadeve, smatrajo mnogi, da bo v bodoče storila ter, kot vse izgleda, bo to mogel biti zelo lahko začetek gibanja za ločitev cerkve od države.

Že omenjena ustava iz leta 1814 prepoveduje jezuitom in židom bivanje in dostop na Norveško. V začetku tega

Kraji na Norveškem, kjer se vrši ka- toliška služba božja

stoletja, so sicer židom dovolili svobodno bivanje in dostop, a jezuitom je še sedaj prepovedano priti na Norveško in živeti v tej državi. Ko je Norveška podpisala Splošno izjavo o človeških pravicah, predloženo po Združenih narodih, se je obvezala, da bo spremenila tisti člen, ki ni v soglasju s to izjavo. Res je leta 1950 predložila norveška vlada parlamentu popravek ustave in ker ni pri splošnih volitvah leta 1952 vprašanje jezuitov nobenega zanimalo, je sedaj možno, da bodo jezuitom dovolili bivanje v tej deželi, četudi sam osebn malo upam, da bo to tako hitro, ker, četudi Norvežani še zdaleka niso tako nasprotni katoliški veri kot Švedje, še vendar ne pomeni, da so že Norvežani tudi pripravljeni sprejeti katoliško vero. Vendar pa je dobro imeti v vidiku, da ima katoličanstvo na Norveškem čisto drugo zgodovinsko ozadje in vlogo kot pa na Švedskem ali Danskem. Zgodovina namreč uči, da je bila Norveška na višku svoje politične moči in veljave ravno takrat, ko je izpovedovala katoliško vero. Norveški zlati časi svobode in blagostanja se istovetijo s katoliškim srednjim vekom. S prihodom protestan-

tizma pa je dežela izgubila poleg svojega ugleda tudi politično samostojnost in zato vzbudi povdaranje katoličanstva pri Norvežanih spomin na nekdanjo slavo in čast. Tako moremo mirno trditi, da je katoličanstvo na Norveškem povezano z domoljubnimi občutki, enako kot protestantizem na Švedskem, kjer je sovpadel z dvigom švedskega političnega uveljavljanja na severu. Zato je katoličanstvo na Norveškem ohranilo svoj zgodovinski in do gotove mere tudi patriotični pomen, kar se pa nikakor ni zgodilo na Švedskem, kjer je srednjeveška katoliška doba prišla v popolno pozabo in ima na sedanje življenje ravno toliko vpliva kot kakšna kamenita ali bronasta doba.

Oznanjevalec krščanstva med Norvežani je bil tam v začetku enajstega stoletja sv. Olav Haraldson. Ta se je v svoji mladosti kot viking udeleževal bolj ali manj roparskih pohodov na Britansko otočje, četudi se je že leta 995 dal krstiti na Francoskem. Dvajset let pozneje — tako pripoveduje legenda — je dobil med plovo bo Sredozemskem morju nebeško prikazen, ki mu je velela, naj se vrne na Norveško, kjer se naj okrona za kralja. Z željo, da spreobrne ves narod h krščanski veri, se je vrnil in po mnogih bojih se je res mogel kronati za kralja Norvežanov. Iz Anglije je poklical večje število duhovnikov in z njihovo pomočjo se mu je tudi posrečilo pridobiti večji del ljudstva za novo vero. Vendar pa izgleda, da je to v veliki meri dosegel ne toliko z besedo, kot pa z mečem. V eni izmed bitk proti nasprotnikom nove vere je tudi padel leta 1030 in umrl sredi boja. Ker se je na njegovem grobu zgodilo mnogo čudežev, so ga proglasili za svetnika in še sedaj obhajajo njegov spomin dne 29. malega srpana, ki je dan njegove zadnje bitke in smrti. Sv. Olav je nele samo zavetnik Norveške temveč tudi najbolj poznan in češčen svetnik v vseh skandinavskih deželah. Katoliški stolni cerkvi v Oslo in v Trondheimu sta posvečeni sv. Olavu (St. Olavs kirke), in ravno tako nekater druge cerkve in kanele kot n. pr. v Toensbergu. Grob sv. Olava pa se nahaja v nekdanji katoliški, sedaj lute-

ranski stolnici v Trondheimu (več kot 500 km severno od Osla), ki je bilo nekdanje prestolno mesto starega norveškega kraljestva in obenem izžarevališče krščanske vere in omike, ki se je po Olavovi smrti začela hitreje širiti in so bile kmalu ustanovljene štiri škofije: Trondheim (Nidaros), Bergen, Stavanger in Oslo. Do leta 1152 so bile podrejene škofu v Lundu iz Skanije (nekdanj pod Dansko, sedaj pod švedsko kruno), a tega leta je bila škofija v Nidaros-Trondheimu povzdignjena v nadškofijo in tako je postal trondheimski metropolit prvi škof na vsem evropskem severu. Njegova cerkvena oblast je segala daleč preko mej samega norveškega kraljestva ter je obsegala tudi Islandijo, Groenlandijo in večji del otočja pred škotsko obalo.

S prihodom reformacije pa je bilo konec oblasti trondheimskim nadškofom in ukinjene so bile tudi ostale katoliške škofije in vse župnije, ki so prešle v roke reformirane luteranske cerkve. V začetku se preprosto ljudstvo dostikrat sploh ni zavedalo, da je prenehalo biti katoliško, ker je državna oblast uvedla reformacijo na pretkan način, in v glavnem, da se polasti cerkvenega premoženja in posesti. Pozneje pa je prišlo dostikrat do oboroženih spopadov in je država morala uporabiti silo pri uvajanju novega nauka. Dosti Norvežanov ni hotelo sprejeti luteransko vero in enako kot na Islandiji, so se rajši dali preganjati in mučiti kot pa, da bi zavrgli katoliško edinost. Upor je bil zaman in državna oblast je zmagala na vsej črti. Leto 1537 služi kot mejnik med staro krščansko in novo luteransko dobo norveške zgodovine. Po vsej državi je bilo prepovedano opravljanje katoliške službe božje in par let pozneje že ni bilo na Norveškem nobene katoliške cerkve več. Tako stanje je trajalo skoraj tristo let in zato ni nič čudnega, če je v teku treh stoletij bila izbrisana na norveških tleh vsaka sled za katoliško vero. Vsaka sled za njo je izginila in šele leta 1843 so v Oslo posvetili prvo katoliško kapelico, ki pa je bila zelo majhna in je služila v glavnem le za tuince-trgovce, ki so živeli v Oslo zaradi svojega kupčijskega poklica. Leta 1869

Tipična norveška cerkev med gorami

je papež Pij IX. proglasil Norveško za apostolsko prefekturo, ki je bila potem leta 1892 povzdignjena v apostolski vikariat. Pred kratkim pa je Pij XII. imenoval dosedanjega apostolskega vikarja v Oslo, James Mangersa (ki je luksemburžan po rodu) za rednega škofa novoustanovljene škofije v Oslo. Poleg škofije v Oslo, obstojata po najnovejšem še dve misijonski prefekturi: ena ima sedež v že omenjenem starodavnem mestu Trondheimu in druga v Tromsø, na skrajnem severu ob Lednem morju. V tej prefekturi se nahaja cerkva sv. Mihaela v Hammerfestu, ki je najsevernejša katoliška cerkev na evropski celini. Da so na Norveškem pravzaprav tri škofije in ne ena sama, kot je to slučaj za Švedskem, je v glavnem nujna posledica izredne zemljepisne razčlenjenosti te dežele. Ozke in dolge doline ter fjordi so ločeni med sabo z visokimi gorskimi grebeni, ki otežkujejo in dostikrat onemogočujejo medsebojne stike in četudi je včasih razdalja med dvemi vasmi le kakih deset kilometrov, se ljudje med sabo sploh ne poznajo, ker je med njima neregleden gorski greben in ga je treba obiti večsih par sto kilometrov okoli, kar je povezano z velikimi denarnimi stroški in

zgubo časa. Ker so pa katoličani raztreseni po vsej državi in se ne držijo le v nekaterih središčih, kot sem to opazil na Danskem ali Švedskem, se je radi praktičnosti izkazalo potrebno cerkveno upravo decentralizirati. Res je, da so v Oslo kar tri katoliške cerkve in štiri kapele, a je tudi res, da so ostale cerkve in kapele raztresene sorazmerno s številom prebivalstva po vsej državi. Ker je južni del Norveške precej gosteje naseljen kot severni, se razume, da je večina katoliških cerkva v južnem delu. Tako je na podeželju 16 cerkva in 7 kapel, kjer se vrši služba božja redno vsak dan. Seveda so to vedno le majhne cerkvice, kot smo jih mi vajeni doma na Slovenskem in po velikosti ne presegajo naših majhnih podeželskih cerkev-podružnic. Zaradi oddaljenosti cerkva, je na Norveškem navadno vsaka cerkev ali kapelica tudi župna cerkev in zato je navadno toliko župnij, kolikor je cerkev in kapel. Med kapelo in cerkvijo pa na Norveškem nisem našel nobene bistvene razlike, ker dostikrat služi kapela za župno cerkev, kar se nikakor ne dogaja na Švedskem, kjer mora župnik oskrbovati poleg župne cerkve še eno ali dve kapeli ter ob nedeljah binirati. V toliko so na Norveškem boljše preskrbljeni za duhovniki, ker ima navadno vsaka cerkev ali kapela svojega lastnega duhovnika. Vsega skupaj je na Norveškem nekaj nad 40 cerkev in kapel, posvečene nekatere nam nekoliko čudno zvenečim svetnikom in svetnicam kot sv. Eysteinsu, sv. Torfinnsu ali sv. Sunnivi. Če pomislimo, da je pred sto leti bila samo ena kapelica na Norveškem, potem moramo priznati, da je to že kar lep napredek. Ni pa napredek tako razveseljiv, če primerjamo porast katoličanov, ki jih je bilo pred 75 leti kakih 350, a jih dandanes še ni menda niti 4.000, ki pa živijo v mirnem sožitju z luterani. Norvežani na splošno spoštujejo katoliške Cerkev in smatrajo katoličane za sebi enakopravne in nikakor ne za nekaj manjvrednega.

Ko so Slovenci pred par leti prišli na Norveško kot izseljenci, so bili povsod lepo sprejeti, a največje razumevanje in podporo ter pomoč so dobili ravno od luteranskih župnikov in verskih

organizacij luteranskih Norvežanov. Po mestih so bili luteranski pastori tisti, ki so priskrbeli Slovencev stanovanje in enako se je zgodilo tudi na podeželju, kjer poznam slučaje, ko je luteranski pastor napravil denarno zbirko med svojimi farani za nakup hiše in zemlje, katero so nato podarili slovenskim družinam, ki so narodno in versko zelo zavedne. Pri vsem tem pa je pastor ponovno izjavil, da naj to ne smatrajo kot kakšno vabo za prestop v luteransko vero, ker si štejejo v čast, da kot Norvežani in luterani pomagajo katoličanu, ki živi med njimi, ker spoštujejo in cenijo katoliško Cerkev. Ker je neka slovenska družina precej oddaljena od najbližje katoliške cerkve, jim luteranski pastor pripelje na dom katoliškega duhovnika, da more le ta imeti sv. mašo pri njih na domu. Ko že omenjam Slovence, še naj omenim, da je glavna „slovenska“ cerkev na Norveškem cerkev sv. Magnusa v Lillestroemu, kakih 25 kilometrov severovzhodno od Osla. Tu se zbere vsako drugo nedeljo majhna peščica Slovencev pri službi božji in po njej se pred cerkvijo po stari navadi kaj pomenijo, enako kot to delajo Slovenci doma ali pa v Buenos Airesu na Belgranu ali v San Martinu. Le, da jih je v Lillestroemu komaj kakih deset. A število ni važno. Glavno je, da opravijo svojo dolžnost ter drug drugega daleč tam gori na severu spominjajo na domačo zemljo.

Lansko leto poleti so norveški katoličani proslavljali z velikimi slovesnostmi osmo stoletnico prihoda na Norveško prvega papeževga legata v osebi angleškega kardinala Breakspeare-a, ki je pozneje postal papež z imenom Adrian. Na te proslave je bil poslan kot papežev zastopnik kardinal Griffin iz Anglije, ki je vodil slovesno procesijo, katere so se udeležili tudi zastopniki javne oblasti. Bilo je to prvo pravo zmagozlaslavje katoliške Cerkve na norveških tleh. Po več kot treh stoletjih se je znova vršila na Norveškem procesija na prostem in ob tej priliki se je večina norveškega časopisja pohvalno izrekla o katoliški Cerkvi in važnosti njenega prepорода na Norveškem. Res je, da je večina duhovnikov tujcev, ali kljub te-

Mestna hiša (ro-
tovž) v Oslu, glav-
nem mestu Norve-
ške.

mu katoliška Cerkev vpliva pozitivno na norveško družabno življenje. Škofija Oslo šteje okrog 20 duhovnikov in lepo število redovnic.

V preteklem stoletju je prihajalo precej duhovnikov iz srednje Evrope na Norveško. Zgodovina katoliške Cerkve na Norveškem še ni izčrpno obdelana in je veliko vrzeli zlasti kar tiče dogodkov v XVI. in XIX. stoletju. Ne more se še zgodovinsko potrditi, a je povsem verjetno, da so med temi misijonarji bili tudi duhovniki slovenskega rodu. Vsaj imena nekaterih duhovnikov, ki so delovali na severu, zvenijo zelo po domače, kot n. pr. Johannes Jurzich, ki je prišel 29. oktobra 1862 v Oslo k cerkvi sv. Olava za kaplana in je odšel maja 1865 na švedsko v Göteborg. kot opisuje Dr. K. Kjelstrup v svoji knjigi *Norvegia Catholica 1843—1943* na strani 64.

Norveška treznost v postopanju s katoliško Cerkvijo se lepo kaže na različne načine, ki so sami po sebi malenkostni, a vendar dajo človeku občutek prijaznega razpoloženja do katoličanstva, kar boš navadno zaman iskal med Švedi. Za primer bom navedel samo en slučaj. Ko je uradnica neke potovalne agencije v Oslo zvedela iz razgovora, da sem katoličan, mi je takoj ponudila prospekt „Katolske kirker i Norge“, v ka-

terem so naslovi in telefonske številke vseh norveških katoliških cerkvá in kapel za dnevno službo božjo. Poleg urnika maš je tudi označba, ali je tiha ali peta maša, kakor tudi ne manjka urnik priložnosti za sv. spoved. Navadno je v vsaki cerkvi oz. kapeli ob nedeljah prva maša tiha, druga pa je s petjem ob pol enajstih ali ob enajsti uri, kot je bila to tudi pri nas doma navada na deželi. Uradnica je mislila, da sem Anglež in zato me je takoj na diskreten način opozorila na mašo ob 9.45 v stolnici, češ, da je pri tej maši angleška pridiga. Ko sem ji povedal, odkod sem, se je začela na vso moč opravičevati, da mi ne more postreči s prospekti v mojem jeziku in je začela takoj spraševati okoli, če zna kakšen duhovnik v Oslo govoriti moj jezik. Ker se je tako zanimala za mojo „dušno hrano“, sem mislil, da je vsaj katoličanka, če že ne ravno predsednica norveške Katoliške akcije in zato sem se tembolj začudil, ko mi je povedala, da je luteranka. To-like pozornosti res nisem pričakoval.

Ko pa sem prišel na švedsko, sem zaman vpraševal po potovalnih agencijah za prospekti s seznamom katoliških cerkvá. Odgovori so bili vljudni a zelo kratki: povedali so mi le za eno cerkev, a nič več. A brez vsakega znaka prijaznosti in zanimanja, kot sem to doživel v Oslo.

EVANGELIJ PO *Sv. Luku...*

RAZLAGA DR. MIRKO GOGALA

NEIMENOVANA GREŠNICA

V razlagi Lukovega evangelija smo prišli do enega izmed najbolj ganljivih prizorov v Jezusovem življenju. Ko je bil namreč Gospod na obedu pri nekem farizeju, se mu je vsa skesana približala grešna žena, da bi našla pri njem tolažbo in odpuščanje grehov. Zaradi svoje velike ljubezni je pri usmiljenem Zveličarju seveda oboje dosegla. Kdaj in kje se je to zgodilo, nam evangelist ne pove. Vendar vsaj toliko lahko rečemo, da je bilo nekje v Galileji, približno v istem času kot dogodka, ki nam jih je Luka pred tem opisal. Možno pa je tudi, da je Luka postavil dogodek na to mesto samo zato, ker je lep dokaz Jezusove ljubezni do grešnikov in potrdilo njegove osvajalne taktike, o kateri je bilo pravkar govora (Lk 7, 34; glej prejšnji članek). Ta prizor nam je izmed vseh evangelistov edini Luka zapisal in ga s tem otel pozabi. Takole nam poroča:

Prosil ga je pa nekdo izmed farizejev, da bi prišel k njemu na obed; in prišel je v farizejevo hišo in sedel k mizi. In glej, žena, ki je bila v mestu grešnica, je zvedela, da je v farizejevi hiši pri mizi, in je prinesla alabasterno posodico dišečega olja; jokajoč je stopila od zadaj k njegovim rogam in jih začela močiti; zrisala jih je z lasmi svoje glave, jih poljubljala in mazilila z oljem. Ko je pa to videl farizej, ki ga je bil povabil, je rekel sam pri sebi: „Ko bi bil

on prerok, bi vedel, kdo in kakšna je ženska, ki se ga dotika: da je grešnica.“ Jezus pa se je oglasil in mu rekel: „Simon, imam ti nekaj povedati.“ On pravi: „Učerik, povej!“ — „Dva dolžnika je imel neki upnik; eden mu je bil dolžan petsto denarjev, drugi pa petdeset. Ker nista mogla plačati, je obema odpustil. Kateri izmed njih ga bo torej bolj ljubil?“ Simon je odgovoril: „Menim, da tisti, kateremu je več odpustil.“ On mu je pa rekel: „Prav si sodil.“ In obrnivši se k ženi je rekel Simonu: „Vidiš tvojo ženo? Prišel sem v tvojo hišo: vode za noge mi nisi dal, ta pa mi je s solzami močila noge in brisala s svojimi lasmi. Poljubil me nisi, ta pa ni nehala, odkar je prišla, poljubljati mojih nog. Z oljem mi glave nisi mazlil, ta pa mi je z dišečim oljem mazilila noge. Zato ti povem: Opuščeri so njeni mnogi grehi, ker je mnogo ljubila; komur se pa malo odpusti, malo ljubi!“ Njej pa je rekel: „Opuščeni so ti tvoji grehi.“ Tisti, ki so bili z njim pri mizi, so začeli sami pri sebi govoriti: „Kdo je ta, ki celo grehe odpušča?“ Rekel je pa ženi: „Tvoja vera te je rešila, pojdi v miru!“ (Lk 7, 36—50).

Neki farizej, po imenu Simon, je povabil Jezusa na obed. Zakaj je to storil, ne vemo za gotovo. Morda pač samo zato, ker je bilo v navadi, da so potu-

Joče učitelje postave, zlasti če so govorili v shodnici, vabili na kosilo. Vendar je zelo verjetno imel pri tem še svoj drug prikrit namen. Hotel si je Jezusa približe ogledati in ga dodobra preštudirati. Farizeji so namreč Jezusa še vedno opazovali, da bi našli na njem kaj graje vrednega (prim. Lk 6, 7). In Simonu se je zdelo, da bo pri pojedini, kjer se človek običajno nekoliko sprosti, še najlezje prišel na svoj račun.

Na vsak način je res, da je Simon Jezusa zelo hladno sprejel. Ko je Jezus stopil v njegovo hišo, bi Simon po takratni navadi moral ukazati strežnikom, da Jezusu umijejo noge. Potem bi on sam kot gospodar hiše moral svojega gosta objeti in poljubiti. Končno bi mu moral ponuditi še olja za mazljenje glave. Simon pa je opustil vse te običajne znake gostoljubnosti in ni sploh nič storil, kar bi razodevalo ljubezen do Jezusa. Farizeju se je zdelo, da je Jezusu izkazal dovolj časti že s tem, da ga je povabil na obed.

Judje so pri obedu ležali na blazinah. ki so od treh strani obdajale mizo. Oprti so bili na levi komolec, obraz in prsi so jim bile obrnjene k mizi, noge so imeli nalahno nazaj upognjene in bile so bose, ker so si pri vходу sezuli obuvala. Tudi Jezusa si moramo predstavljati pri mizi v podobnem položaju.

Med obedom je nenadoma stopila v dvorano neka žena. Dohod na kraj gostije ji ni delal težav, ker na Vzhodu tudi nepovabljeni lahko pridejo pogledat, kako poteka slavje. Brez besed se je žena usmerila naravnost proti Jezusu in se od zadaj neopazno približala k njegovim nogam. Tamkaj je pokleknila in izbruhnila v jok, ki je bil tako silen, da je s solzami začela močiti Jezusove noge. Ker ni imela pri rokah nobenega prta, si je razpustila svoje lepe dolge lase in z njimi obrisala mokre noge Gospodove. Nato jih je spet in spet ljubeče poljubljala in končno zčila nanje diščega olja, ki ga je prinesla s seboj v

alabastrni posodici. Vse to se je zgodilo, ne da bi žena ali Jezus spregovorila eno samo besedico. Na Simonovem obrazu pa se je ob tem verjetno pojavil hudomušen nasmešek. On je ves čas pozorno opazoval Jezusa in ga sodil v svojem srcu, dokler ga ni končno obsodil. Dejal je sam pri sebi: „Ko bi bil on prerok, bi vedel, kdo in kakšna je ženska, ki se ga dotika: da je grešnica.“

Žena, ki se je približala Jezusu, je res bila na slabem glasu. Brez dvoma je Jezusa že prej kdaj videla in slišala, ko je učil množice. Čula je, kako neizprosno je zahteval spreobrnjenje od grehov, in vendar so njegove besede tako blago zvenele in navdajale s pogumom. Morda je še nekaj časa slabotno oklevala, dokler se ni v zaupanju na Jezusovo dobrotno usmiljenje končno odločila. Ko je zvedela, da je Jezus v farizejevi hiši, je šla k njemu in mu na tako pristno ženski način izrazila svojo iskreno in globoko kesanje nad preteklostjo. Vsi tisti, o katerih smo dosedaj brali, da so se približali Jezusu, so iskali pri njem pomoči v telesnih stiskah. Samo ta neznanca žena se je zahtevala k njemu v želji, da bi našla pri njem dušno zdravje in odpuščenje grehov.

Farizeji so učili, da dotik z javnim grešnikom človeka nič manj ne omadežuje kakor dotik z gofavecem. Zato so v obče vanju z njimi vedno ohranili neko gotovo razdaljo. Kaj čuda, če se je Simon spotaknil ob Jezusa, ker je grešni ženi dovolil, da se je dotikala njegovih nog. Pa ni morda podvomil o Jezusovi svetosti. Zanj je bil to samo dokaz, da Jezus ne pozna dušnega stanja te žene, in da zato ne more biti prerok. Ker edini Bog vse ve, bi samo po sebi bilo mogoče, da bi Jezus bil prerok, pa bi kljub temu ne vedel za grehe tiste žene. Simon pa je bil verjetno prepričan, da Bog ne more dopustiti, da bi se kak prerok motil v tako važni stvari. Zato Jezusa ni imel za preroka in še manj seveda za Mesija.

Jezus je slišal misli farizejeve, kot duhovito pravi sv. Avguštín, in je dokazal Simonu, da je še celo več kot navaden prerok. Saj ni vedel le, kdo in kakšna je žena, ki je klečala ob njegovih nogah, ampak je poznal celo misli, ki so se Simonu tedaj križale po glavi. Zgodilo se je namreč nekaj nezaslišanega. Jezus se je postavil v bran grešne žene, svojega gostitelja pa je prisilil, da se je takorekoč sam javno obsodil.

Gospod je rekel farizeju: „Simon, imam ti nekaj povedati.“ On mu je vljudno odgovoril: „Učenik, povej!“ Jezus je nadaljeval: Neki upnik je imel dva dolžnika. Eden mu je bil dolžan petsto denarjev, drugi pa desetkrat manj, samo petdeset denarjev. Ker nobeden od njiju ni mogel plačati, upnik pa je bil dobrega srca, je obema odpustil. Kaj se ti zdi, Simon, kdo izmed obeh dolžnikov bo bolj hvaležen velikodušnemu dobrotniku in kdo ga bo bolj ljubil? Simon je previdno odgovoril: „Menim, da tisti, kateremu je več odpustil.“ Odgovor ni mogel biti drugačen. Jezus pohvali Simona in mu razloži priliko:

Upnik je Jezus, njegova dva dolžnika pa sta grešnica in Simon. Nato pa Jezus naravnost z dramatično napetostjo začne primerjati njuno zadržanje do njega. Simon ga je tako malo ljubil, ali bolje rečeno, nič ga ni ljubil, dočim je ljubezen grešne žene šla do skrajnih meja možnosti. Ne samo da je storila, česar Simon ni storil, temveč kaj več sploh ne bi mogla storiti. Simon ni ponudil Jezusu niti navadne vode, žena pa mu je umivala noge z vodo svojih solza in mu jih brisala, ne s kakim prtom, temveč s svojimi lasmi, kar je bilo znamenje zelo izrednega spoštovanja; farizej ni dal Jezusu niti enega samega poljuba v znak dobrodošlice, žena pa ga je kar naprej poljubljala in sicer na noge, ker se ni imela za vredno, da bi mu dala poljub na glavo, kot je bila navada. Če upoštevamo grško besedilo, Gospod natančno loči bežen,

konvencionalen poljub v znak pozdrava, ki ga je Simon odrekel, od ženinega „poljubljanja“, ki je bilo izraz prekipevajoče ljubezni. Pa tudi pri maziljenju je žena daleč preseгла vse zahteve vljudnosti. Farizeju se je navadnega olja zdelo škoda, da bi ga potrošil za Jezovo glavo, žena pa je celo noge mazila, kar se običajno ni delalo, in sicer z dragocenim dišečim oljem. Na podlagi vsega tega je Jezus zaključil: „Odpuščeni so mnogi grehi, ker je mnogo ljubila; komur se pa malo odpusti, malo ljubi.“ S temi besedami pa je Gospod svojo priliko o upniku in dolžnikih nepričakovano postavil na glavo.

V priliki je najprej upnik odpustil dolg in šele potem, ravno zaradi te velikodušne odpustitve, je prišla ljubezen dolžnikov. Odpustitev dolga je torej bila vzrok ljubezni, ali kar je isto, ljubezen je bila posledica odpustitve. Dosledno temu bi pričakovali, da bo Gospod o ženi dejal: Ker so ji bili odpuščeni mnogi grehi, zato me tako zelo ljubi. Pa ne! Gospod pravi ravno obratno: ker me je mnogo ljubila, so ji odpuščeni njeni mnogi grehi. Pri njej je torej ljubezen vzrok odpuščenja grehov in ne posledica. Pri ženi je odpuščenje grehov izviralo iz ljubezni, v priliki pa je ljubezen izvirala iz odpustitve dolga. V zadnjem stavku pa je Jezus še enkrat vse zasukal. Dosledno temu, kar je rekel ženi, bi moral reči tudi farizeju: kdor pa malo ljubi, se mu malo odpusti. Namestu tega pa je popolnoma v skladu s svojo priliko dejal: „Komur se pa malo odpusti, malo ljubi.“ Torej bi spet šlo za ljubezen, ki je posledica in ne vzrok odpuščenja. Kako naj si razložimo to nedoslednost?

Že od nekdaj se razlaga!ci mučijo s to težavo, pa še danes ni edinosti med njimi. Eni bi radi končno aplikacijo popolnoma prilagodili priliki. Zato pravijo, da tisti „ker“ (grško: hóti) nima vzročnega pomena kot običajno, temveč

17. julija 1953 je praznoval sedaj že pokojni župnik Janez Mikuž v Mavčičah svojo zlato mašo. Na sliki vidimo v prvi vrsti od leve na desno sedeti: prvi je Anton Kovačič, tretji Franc Vavpotič, župnik iz Šenčurja in prodekan kranjski. Sledijo: škof Anton Vovk, zlatomašnik, zagrebški pomožni škof dr. Josip Lach, dr. Janez Jenko, konsultor beograjske nadškofije ter Martin Štular, župnik v Retečah. — Stojijo od leve na desno: drugi je Mirko Bartol, župnik v Preski, tretji Anton Petrič, bivši župnik v Mirni peči, četrti Melhior Golob, župnik v Škofji Loki, šesti Jože Žužek, bivši katehet v Kranju, sedmi Stanko Lenič

pojasnjevalen pomen: saj, namreč, kajti. Cel stavek bi torej morali takole umeti: odpuščeni so njeni mnogi grehi, saj je mnogo ljubila. Ali drugače povedano: iz ženine velike ljubezni, ki jo je med obedom izkazovala Jezusu, lahko sklepamo, da so ji bili odpuščeni mnogi grehi. Tako v priliki kot v zaključku bi torej šlo za ljubezen, ki izvira iz odpuščenja: žena mnogo ljubi, ker so se ji odpustili mnogi grehi; komur se pa manj odpusti, manj ljubi. Slovnico bi se to mnenje še dalo nekako zagovarjati, vendar pa mu nasprotuje važen razlog. Ko je žena izkazovala svojo

ljubezen Jezusu, še ni vedela, da so ji grehi že odpuščeni. To ji je Jezus šele potem povedal; njena ljubezen torej ni mogla biti posledica odpuščenja, temveč je hodila pred njim.

Zato je najbolj naraven in neprisljven pomen Jezusovih besed ta, da je ženina velika ljubezen, združena z živim kesanjem, bila vzrok, zaradi katerega se ji je odpustilo mnogo grehov. Ta resnica je nadvse tolažilna za vsakega, ki Jezusa iskreno ljubi. Popolna ljubezen do Boga nas očiščuje grehov (prim. Jan 14, 21; Preg 8, 18). Zato nas Cerkev uči, da kesanje, ki izvira iz

popolne ljubezni do Boga in se zato imenuje popolno kesanje, prinese odpuščenje grehov že pred spovedjo, tisti trenutek, ko ga obudimo. Res je sicer, da se moramo grehov, ki so se nam odpustili na podlagi popolnega kesanja, še kljub temu spovedati. Vendar, če bi se kdo iz katerega koli vzroka ne mogel spovedati, so mu tisti grehi vseeno resnično odpuščeni. Zato je lahko odločilne važnosti za našo večnost, da znamo obuditi popolno kesanje in da ga tudi res večkrat obudimo, najbolje vsak večer, zlasti pa še takrat, kadar se čutimo krivi smrtnega greha in ne moremo takoj k spovedi.

Vendar povrnimo se k našemu vprašanju. Če je ženina ljubezen bila vzrok, zaradi katerega je dosegla odpuščenje grehov, kako naj spravimo v sklad nedoslednost med Jezusovo priliko in njegovo končno aplikacijo? Če dobro premislimo, niti ne gre za nedoslednost. Gospod je pač v zaključku hotel združiti dva različna primera, namreč dejanski primer grešne žene in pa primer, ki ga je razložil v priliki. Iz obeh je hotel napraviti celoto, da bi tako vsaj malo bolj razumeli skrivnost milosti in ljubezni. Jasno se namreč vidi, da moramo vse to, kar nam je Jezus povedal, naobrtni na naš dolg, ki ga imamo nasproti Bogu. Pri naši zadolženosti napram Bogu pa stvari precej drugače stoje kot pri zadolženosti napram ljudem, čeprav ta druga do neke mere lahko služi za primero oni prvi. Božje dostojanstvo in človekovo dostojanstvo hkrati zahtevata, da Bog ne more odpustiti grehov, če se jih človek ne kesaja. Spet pa se človek ne more kesati svojih grehov, če mu Bog ne da milosti za kesanje. Kadar Bog hoče veliko odpustiti, mora dati veliko milosti, spodbuditi k veliki ljubezni in k velikemu kesanju; kjer pa je malo grehov, pa je tudi manj milosti in manj ljubezni treba. Potem se greh odpusti zaradi ljubezni, ki jo je človek od svoje strani doprinesel, pa

vendar samo s pomočjo milosti in z njenim sodelovanjem. Če torej gledamo s stališča Boga, lahko rečemo: če hoče Bog veliko odpustiti, da veliko milosti za ljubezen. Če pa gledamo s stališča človeka, pride pri njem najprej velika ljubezen in iz te velike ljubezni se rodi odpuščenje, kot je dejal Jezus o grešnici: „Odpuščeni so njeni mnogi grehi, ker je mnogo ljubila.“ Vendar prav tako velja še dalje, da odpuščenje od svoje strani lahko sproži novo ljubezen, ki bo večja, če se odpusti več grehov; manjša, če se odpusti manj grehov, kot je Jezus povedal v priliki in je dosledno temu na koncu dejal: „komur se pa malo odpusti, malo ljubi“.

Ko je Jezus končal svoj razgovor s Simonom, se je obrnil proti ženi in ji rekel: „Odpuščeni so tvoji grehi.“ Kakšen učinek so te besede naredile na Simona, ne vemo. Luka samo to pove, da so ostali gostje, ki so bili seveda istega kova kot Simon, začeli sami pri sebi govoriti: „Kdo je ta, ki celo grehe odpušča?“ Točno tako so se pohujševali pismouki in farizeji, ko je Jezus mrtvoudnemu odpustil grehe (Lk 5, 21; prim. Dž XXII, 530). Tedaj jih je Jezus prisilil k molku, ker jim je s čudežem dokazal svojo božjo oblast. Sedaj pa se Jezusu to ni zdelo potrebno. Ni imel prav nobene dolžnosti, da bi delal čudeže, kadar bi se komu zljubilo. Videl so že toliko čudežev, da bi lahko verovali, če bi hoteli. Gospod se torej zanje ni zmenil, ampak se je raje obrnil k ženi in da bi jo potrdil v dobrem, ji je dejal: „Tvoja vera te je rešila, pojdi v miru!“ Njena vera jo je s pomočjo milosti pripeljala k ljubezni, sad ljubezni pa je bilo odpuščenje grehov in mir. Ko je bila pomirjena z Bogom, se je nad njeno dušo razlil osrečujoči mir. To ženo si je Jezus izbral, da bi nam na njej nazorno pokazal odpuščajočo moč milosti in pa svojo veliko ljubezen do skesanih grešnikov. Zato je ta dogodek poln večne lepote.

POGOVORI S FANTI

KAJ PA TVOJA IZOBRAZBA?

Prof. BAJUK BOŽO, Mendoza

Starodavni Grki so že stoletja pred Kristusovim rojstvom postavili človeku za življenjski vzor negovanje telesa in vzgojo duše. Imenovali so ta dvojni cilj kalokagathía, Kalós pomeni lep, agathós pa dober; torej lepota telesa in dobrota duše, oboje združeno v ubrano enotnost. Povsem pravilno so spoznali, da ima človek telo in dušo. In za dosego svojega življenjskega ideala mora posvečati skrb obema sestavnima deloma svoje narave.

Podobno je tudi starim Rimljanom v prvem stoletju po Kristusu zapel poganški pesnik Juvenal, da je bogove treba prositi, „ut sit mens sana in corpore sano — da bo zdrav duh v zdravem telesu“. Prvenstvo ima tedaj duša. Telo je posoda zanjo. Glavna skrb gre duši; a tudi telesa ne smeš zanemarjati, kakor ne moreš zlahkne vina točiti v plesniv sod. Ne smeš zanemarjati zunanosti, ker od tega lahko trpi škodo notranjost. Oboje mora biti v ubranem soglasju. Le prerado pa se pripeti, da se zlasti mlad človek preveč vda športu, ki se lahko sprevrže v pravnosti kult telesa. To je znak, da smo zgubili prave življenjske vzore ter smo ob zgrešenih smernicah zašli na materialistično stranpot. Za telo

skrbimo s higieno, telovadbo, športom; hrana naši duši pa je vzgoja in izobrazba.

Človek kot družabno bitje prejema vzgojo in izobrazbo od svoje okolice. Ko smo bili doma, je bil ta vpliv ves „naš“, domač, slovenski. Vsa okolica je dihala slovensko domačnost, ki je imela svoje temelje v narodni tradiciji. Vzrastli smo iz slovenskega doma, iz krščanske družine. Črpali smo prve temelje izobrazbe in vzgoje v domači hiši, v farni cerkvi, v domači šoli. In ko smo dorasli, smo se pridružili našim prosvetnim društvom, verskim in kulturnim organizacijam; sodelovali smo v pevskih društvih in dramskih odsekih. Bogato vsebino nam je dajal naš domači tisk, na široko so nam odpirale vrata k izobrazbi naše knjžnice. Priložnosti, hotene in nehotene smo imeli dovolj, ker je vse okolje vplivalo na naš duševni razvoj, pa najsi smo se tega zavedali ali ne.

Danes pa smo v tujini in se nam je vse to omejilo, je okrnjeno ali celo popolnoma minilo.

Trije so bili doma temeljni viri vzgoje in izobrazbe: dom, šola in cerkev. Poglejmo, kako je z njimi danes v tujini.

Družinsko življenje je utrpelo ve-

liko škodo. V težki borbi za obstanek, v gmotnih neprilikah, v stanovanjskih težavah, v izamerikaniziranem pehanju za zaslužkom, v nezmernih velemedskih razdaljah, v vsem tem se nam stavljajo na pot ovire, ki ubijejo naše sicer tradicionalno družinsko življenje; tako so le redki trenutki, da je vsa družina zbrana v prijetni domačnosti, ki daje vsem družinskim članom hrane za „našo“ duševno rast.

Šola! Ne mislimo tu na njeno splošno vzgojno in izobraževalno vrednost. Recimo, da je vsestransko neoporečna. A našemu otroku seveda ne more dati nič „našega“ duha. In za to nam gre v tehle razmišljanjih. Vzgojno in izobraževalno delo po končani osnovni šoli nadaljujejo prosvetne in kulturne organizacije. Tudi zanje so razmere v tujini zelo težavne. Malo nas je, razkropljeni smo, ločijo nas velike razdalje.

V koler je dovolj pravega krščanskega duha, bo še največ bistveno nespremenjenega doživel v verskem življenju. Doumel bo vesoljno povezanost katoliške Cerkve ki je za vse svoje vernike po vsem svetu vedno ena in ista, vedno enako skrbeča Mati. Pa vendar prav gotovo vsi občutimo, da nam manjka tistega „nedeljskega“, prazn čnega razpoloženja, ko smo hiteli k maši na faro. Vse ozračje, ki nas obdaja, je tuje, pogosto tudi škodljivo.

Ker nam torej naše novo okolje ne more nuditi, česar za svojo duševno hrano in rast nujno kot katoliški Slovenci tudi v emigraciji potrebujemo, je menda pač razumljiva toliko večja in nujnejša odgovornost slehernega posameznika, da za svojo izobrazbo skrbi o se bno s a m.

V tujini živimo, ki naj nam morda po božji previdnosti postane naša nova domovina. Gotovo imamo v tem smislu tudi svoje posebne dolžnosti in naloge prilagojevanja in življenja. Svoje državljanstvo lahko m rno menjaš; ne moreš in ne smeš pa zatajiti svoje narodne pripadnosti. Preti nam nevarnost, da pozabimo svoj materin jezik, da nam zamre naš narodni značaj, da opustimo naše domače šege in navade, da se oddaljimo od naše tradicionalne morale. Paziti moramo na to, kako bomo izrabljali svoj prosti čas: da nas ne bo po-

polnoma prevzel le duh športa, da ne bomo samo tekali od tekme do tekme, da nas ne bo omrežil polpzkij film, da nas ne bo zastrupil nemoralni tisk.

Pred Bogom in narodom imamo dolžnost, da ohranimo in pomnožimo svoje duhovne vrednote, ki smo jih na ta svet prinesli in od staršev sprejeli kot katoličani, kot Slovenci, kot pošteni in značajni fantje.

V teh treh smereh mora iti naša samoizobrazba. Porabiti moramo prav vsako priložnost, noben trenutek prostega časa naj ne gre v izgubo. Pa ne misli, da se zavoljo tega ne smeš poveseliti alj pozabavati! Tudi to spada zraven; je sestavni del. Le na pravem mestu, o pravem času in v pravi obliki.

V prvi vrsti nam v izobraževalne namene v naših okoliščinah more služiti tisk, čtivo. Je to tako važen činitelj, da v naših fantovskih razmišljanjih spada v posebno poglavje. Nikar pa ne zanemarjamo izobraževalnih priložnosti, ki nam jih nudijo naše verske in prosvetne organizacije s svojimi prireditvami.

Opozoril bi tu na eno naših najdragocenejših narodnih značilnosti, na slovensko petje. Komur je Bog dal količkaj glasu, naj tega talenta ne zakoplje in naj se z vso vnemo posveča gojitvi petja, tako svetnega, kakor tudi cerkvenega. Petje je ona naših najznačilnejših odlik, ki ima svojo neizmerno vzgojno vrednost, ker — „tko pjeva, zla ne misli“, pravijo Hrvatje in ker Slovenca intimno spremlja na vsej njegovi življenjski poti od zibelki preko vseh veselih in žalostnih dogodkov tja do groba. Poleg vzgojnega vpliva, ki ga ima peje na nas, ko nam „srce blaži“, je pa tudi pomembno kot sestavni del našega narodnega značaja in smo ga prav tako dolžni spoznavati in gojiti kot katero koli drugo našo narodno svetinjo.

Najprej sedaj nekaj misli o nujnosti tvoje verske izobrazbe! Temelje si že dobil in jih še dobivaš pri krščanskem nauku v cerkvi, pri poslušanju božje besede, v raznih verskih organizacijah. A vse to je premalo! Lotiti se moraš svojega lastnega oblikovanja tudi t i s a m. Verska izobrazba nam je danes in v teh okoliščinah neobhodno potreb-

na. Živiš v okolju, ki je na eni strani tebi osebno nevarno, če si „trs, ki ga veter maje“. Na drugi strani pa si morda prav ti osebno poklican, da z zgledom in z besedo dobro vplivaš na svojo okolico. Imaš tedaj celo vzvišeno, sveto nalogo apostolata.

Vzdušje, v katerem živimo, je v verskem oziru večkrat primitivno. Manjka mu tiste globlje verske prepričanosti, ki sloni na tisočletni tradiciji, kakršne je deležen naš narod. Ali nisi zavoljo sebe in zavoljo svojo okolice, svojega bližnjega tedaj dolžan, da sežeš od časa do časa po verskem branju, da boš znal pravilno reševati svoje osebno versko življenje in morda v danem trenutku s preprčevalno besedo pomagati prijatelju ali znancu, da ga rešiš dvomov ali propasti?

Vsak dan srečuješ tudi mnogo praznoverja. Dolžnost imaš, da se sam izogneš nevarnosti, da ne zabredeš vanjo in da zopet bližnjega skušaš rešiti iz zablode. Za vse to pa je treba b ti dobro podkovan, versko izobražen!

Najrazličnejše verske pomisleke, očitke ali tudi napade slišiš v svoji okolici. Kako se boš branil, kako boš odbijal napade, kako boš razjasnjeval dvome, če sam nisi v verskih vprašanjih nič doma? In končno: tudi za poglobitev lastnega, osebnega verskega življenja ti je izobraževanje nujno potrebno. Vse življenje ne boš živel samo ob tem, kar si se morda v šoli naučil najnujnejšega katekizma. Potrebna ti je duševna hrana; ne samo da se ohranjaš na dosedanji višini, marveč da si svoje verske sile še pomnožuješ za obrambo proti nevarnostim, ki ti vsak dan na vseh koncih prete; da si ustvariš pravilne odnose do vseh sodobnih verskih in moralnih problemov in da se v svojem duhovnem življenju dvigaš k Bogu. Saj pravi sv. Avguštín: „Nemirno je naše srce, dokler ne počije v Tebi, Gospod!“

Nadalje ti je potrebna narodnostna izobrazba. Po svoji vesti si jo dolžan gojiti, ker smo dejali, da si poleg katoličana tudi sin slovenskega naroda. Svetnišk: škof Slomšek nam kliče: „Vrli Slovenci, ne pozabite, da ste sinovi matere Slave; naj vam bo drago materino blago, sveta vera in materina beseda!“

Dekle, daj mi rož rudečih...

„Sveta vera bodi vam luč,
materin jezik bodi vam ključ
do zveličavne narodne omike!“

Le poslušaj — dobro pretehtaj, kaj ti Slomšek našteva za materino dediščino, tebi, vrli slovenski fant! Sveto vero in materino besedo! Katoličan si in Slovenec. To sta dve vrednoti, dve svetinji, ki ti morata biti za vse življenje najdražji, obe med sabo nerazdružno povezani. Ne moreš si misliti ene brez druge pri človeku, ki ga je rodila slovenska mati. Sveta vera — luč; materin jezik — ključ: to mora biti tvoj življenjski program!

In kako boš skrbel za svojo narodnostno vzgojo ter izobrazbo? V treh smereh naj gre tvoje delo. Spoznavaj, odkod si, kdo si in kakšen si.

Odkod si? — Kje je tvoj dom? Kje je tvoja prava domovina? Kje so se rodili tvoji predniki? Kakšna je tvoja zemlja? Spoznavaj naš slovenski svet, njegovo lego, njegove naravne lepote v gorah, rekah in jezerih, njegovo naravno bogastvo, njegova mesta in vas. Ker ti pač ni dano, da bi to storil na licu mesta, segaj marljivo po knjigah in člankih, ki ti razlagajo v tej ali oni obliki naše slovensko zemljepisje.

Kdo si? — Sin slovenskega naroda. Kaj to pomeni? Kaj je slovenski narod? Seznanjaj se z njegovo zgodovino, da boš vedel, odkod in kdaj so se naši predniki naselili na svojem sedanjem ozemlju; dokod so prvotno segli s svojimi naselbinami; kako se je skozi stoletja naš narod dvigal do visoke kulturne stopnje, ki jo je dosegel z velikimi žrtvami; kako je šel skozi vse viharje stoletnih zgodovinskih preizkušenj; kako si je klesal svoj značaj v tisočletni krščanski tradiciji; katere zgodovinske politične sle so odločilno posegale v njegovo življenje in mu kovalе njegovo usodo ter izoblikovale njegov značaj.

Kakšen si? — Spoznavati moraš vrednote svojega naroda. Seznanjati se moraš z njegovim narodopisjem, da boš spoznal njegov značaj, njegove šege, običaje in navade, da boš znal vse to narodno bogastvo prav oceniti, ohranjati in v sebi ter okoli sebe poživljati. Čakajo te najrazličnejša področja kulturnega bogastva, ki si ga je naš narod v teku stoletij s trdo žilavostjo in neustrudljivo delavnostjo pridobil. Naša narodna književnost; pripovedniki in pesniki, ki so s svojimi neumrljivimi deli dvignili naš narod na raven ostalih evropskih in svetovnih narodov; umetniki in znanstveniki vseh vrst, ki so s svojimi deli dokazali, da je naš narod zmožen doseči najvišjo stopnjo kulture v znanosti in umetnosti; naši veliki možje, ki so v verskem, političnem in kulturnem življenju skozi stoletja vodili narod in mu dajali smernice za bodočnost: vse to in še vse več te čaka, da spoznaš in preceniš vrednost svojega naroda.

Pa se moraš vsaj končno seznaniti tudi z ostalimi narodi, vsaj tistimi, ki so nam v katerem koli oziru bl žji. Tudi

to je potrebno; že vsaj zato, da boš ob tujih narodnostih znal presoditi, katero meslo med njimi zavzema tvoj lastni slovenski narod.

In končno! Nekaj let je že mnilo, odkar živiš tu v Argentini, v svoji „novi domovini“. Če do katere tuje, potem te prav gotovo do te zemlje vežejo po sebnе dolžnosti, da jo pobiže spoznavaš, zopet v njenih zemljepisnih, zgodovinskih, političnih in kulturnih značilnostih. Kajti le tako boš znal kot sin slovenskega naroda najti do nje svoj pravi odnós.

Področje tvojega izobraževanja je tu kar nepregledno. Zato se potruđi, da vsaj malce zadostiš vsem tem nujnim in raznim življenjskim potrebam. In zopet si tudi tu navezan predvsem na čtivo. Zato ne zanemarij te duševne hrane in pridno, marljivo, vztrajno, z zanimanjem segaj po dobri in koristni knjigi!

Preostane nam končno še tretji, starovski in poklicni del tvojega izobraževanja. Zavedaj se najprej, da si in nočeš ostati pošten slovenski fant. Imeti moraš stalno pred očmi svoj cilj, da s kremitim, neomahljivim in izkristaliziranim značajem postaviš v življenje lik poštenega krščanskega fanta, ki se bo znal postaviti v bran proti vsem vihram in nevarnostim razburkanega življenja.

In če te je Bog namenil za zakon, vedi, da je tvoja življenjska naloga, da kot pošten in zvest zakonski mož osrečiš svojo zakonsko družico; da s poštenim in trdnim značajem postaneš glava in svečenik svoji družini; da v odločnosti in dobroti nudiš svojim otrokom dobrega očeta; da kot delaven in izkušen stavbar izgradiš srečno bodočnost svojemu narodu.

Okolje, ki v njem živiš, je pa zelo nevarno tem tvojim življenjskim nalogam. In če ne boš do skrajnosti previden ter dovolj močan, utegneš brž pasti v mreže tistih zlih sil, ki na vseh koncih in krajih skušajo izpodkopati temelje tvoj življenjski sreči. Nujno ti je potrebna temeljita podkovanost v vseh perečih problemih, ki danes segajo s tako neustrudljivo silo v tvojo usodo, pa ne da bi ti jo hoteli lajšati in lep-

šati marveč ti jo upropastiti. Zato moraš vedeti, kje je tvoj cilj, kod gre tvoja pot in poznati moraš vabe, zanke ter mreže, ki ti jih zlobne sile sodobnega sveta nastavljajo pod noge.

Dokaj bogatih in koristnih misli boš našel v našem slovenskem tisku. Dolžnost imaš, da ga redno prebiraš. Mnogokaj ti nudijo naše organizacije na svojih zborovanjih, sestankih in razgovorih. V teh letih si se pa že moral toliko seznaniti s španskim jezikom, da že tudi sam lahko sežeš po kaki španski knjigi. Saj je o vseh teh vprašanjih dovolj tebi primerne literature.

Pa še nekaj o potrebi tvoje poklicne izobrazbe! Če si v svojem poklicu z zanimanjem in veseljem, če res v sebi čutiš „poklic“, potem te mora tvoje delo že samo po sebi zanimati. In zlasti tu moraš iti z duhom časa; s cer pojde življenje mimo in preko tebe in boš ostal koncem koncev tudi gmotno oškodovan ali onemogočen. Prav vsak poklic zahteva poglobljanja in napredovanja. In kako boš spet to dosegel? Z neutrudljivim in marljivim zanimanjem se boš „izobraževal“, iskal boš strokovne literature c svojem poklicu, krojaštvu, stavarstvu, pletilstvu, mizarstvu itd. Z vsemi temi vprašanji te seznanjajo praktične strokovne revije. Denar, ki ga boš izdal v takšne namene, bo dobro naložen in verjemi, da ti bo nosil bogate obresti; vsekakor pa več dobička kot pa morebitni izdatki za kino in slično.

Pa za sklep še eno misel! Pozanimati se moraš vsaj malo tudi za tista sodobna vprašanja, ki danes zanimajo ves svet in ga majo v njegovih zemeljskih tečajih. Spada nujno k tvoji splošni izobrazbi! V sramoto bi ti bilo, ko bi debelo gledal, kadar se v tvoji navzočnosti govori n. pr. o idejnih gibanjih sveta, ko se v božji in Satanovi fronti borita Dobro in Zlo za nadvlado človeštva; ko se ves kulturni svet zbira v odločilno brambo proti največji sili „tega sveta“ — proti komunizmu; ko si Združeni narodi prizadevajo, da rešijo človeku njegove osnovne življenjske pravice, ko se na daljnih koncih sveta odigravajo važni dogodki, ki posegajo v interese vseh narodov; ko atomska energija obeta primesti človeku na zemlji raj v bodočem

Mnogi begunci dobro poznajo ti dve kam: iti piramidi na Ljubelju (1370 m); ker jim je bila prihranjena pot skozi predor, so se morali tod podati na koroško stran

„atomskem veku“ ali pa mu grozi z uničenjem vsega, kar je njegov duh ustvaril v tisočletjih. Itd., itd.

Fant, živiš na prelomu velikih svetovnih zgodovinskih dob. Zato so tudi zahteve po tvojem sodelovanju velike. Ne velja pomislek: saj jaz nič ne pomenim. Ni res! Vsak zase mora v življenju postaviti celega moža po svojih zmožnostih, po svojih talentih, v svojem poklicu, v svojem stanu, v svojem okolju!

K temu cilju pa te vodi tvoja lastna osebnostna vzgoja in izobrazba.

Spisal E. William, ilustriral Hotimir Gorazd

LAŽNI MISIJONAR SE UŽIVLJA

Jim Carmody se je pravkar zbudil. Lahko bi užival lepi pogled, ki se mu je nudil na šir in navzgor, toda zanj kitajska dežela ni nudila nobene privlačnosti več. Vse se mu je zdelo enako, enolično, brez lepote. Imel je le še eno željo: priti srečno domov. Ležal je na postelji in užival toploto odeje ter sladkost brezdelja.

Počasi je premislil dogodke pretekle noči. Pred oči mu je stopila podoba dekleta v poškopljeni obleki bolničarke. Snoči je bil preveč utrujen, da bi naredila kak vtis na njega. Danes pa se je spomnil, kakšna je bila. Oči je imela temno modre in lasje so ji bliščali v svetli pšenični barvi. Ravno velika po postavi ni, bila, toda na pogled je dajala vtis močne, zdrave in športno navdahnjene ženske. Tako se mu je zazdelo, da rada igra tenis. Gibala se je naglo in v njenih gibih je bilo odkriti več športnice kot plesalke. Vedel je, da je to dekletu slučajno prišlo v dotik z njim in da zanj ne bo ničesar pomenilo. Pa kljub temu je bil vesel, da jo je našel na misijonski postaji. „Oče,“ mu je dejala in bila je prepričana, da je resničen misijonar. Res, smešen položaj; in neumen obnem!

Carmody se je z občutkom ugodja pretgnil na postelji. Senca na steni, ki se je premikala proti njemu, ga je opozorila, da je nekdo v sobi. Zasukal je glavo in opazil Kitajca, ki ga je gledal s spoštovanjem. Globoko se je priklonil in ga pozdravil: „Dober dan, oče. Ali vi brati dames mašo?“

„Ne!“

Kitajec ga je osuplo pogledal. Car-

mody je spoznal, da ni odgovoril prav. Zato je skušal popraviti vtis svojega rezkega „ne“. Nasmehnil se je in pojasnil: „Najprej moramo videti cerkev in urediti mnogo reči; nato bova govorila o maši.“

Kitajec je bil z odgovorom zadovoljen. „Prva maša torej prihodnjo nedeljo. Bolje tako! Jaz sedaj prinesti zajtrk.“

Tiho in z odločnim korakom je odšel iz sobe. Carmody je iztegnil nogi, da sta se pokazali izven odeje in začel nihati z njima. Prihod Kitajca ga je zmedel. Ni bil na to pripravljen. Pravkar je mislil na neko dekletko, in človek, ki ga je prekinil, mu je govoril o nekem duhovniku. Duhovnik bere sv. mašo vsak dan, pa če pridejo ljudje v cerkev ali ne. Le kaj si bo Kitajec sedaj mislil o njem?

Da bi pregnal neugodno občutje, ki se ga je jelo prijemat, si je začel ogledovati sobo, v kateri je prespal prvo noč. Imela je kvadratasto obliko in bele stene brez vsakih okrasov, če izvzamemo križ nad posteljo, fotografijo papeža Pija XII. na pisalni mizi in kipec Matere božje na nočni omarici.

Medtem mu je Kitajec, ki ga je vprašal, če bo maševal, pripravil zajtrk: najhen krožnik riža, tri trdo skuhana jajca, nekaj praženega kruha in, o čudo!, namesto večnega čaja mu je prinesel — kavo. Kitajec se je postavil ob mizo. Obraz mu je odražal ponos in zadovoljstvo, kot tisti, ki je vse dobro pripravil in sedaj pričakuje pohvalo. Carmody se mu je nasmehnil.

„Kako ti je ime?“, je dejal.

„John Wong, oče Oši. Jaz skrbeti za očeta. Jaz sluga v vaši hiši in cerkovnik v kapeli. Včasih biti tudi ministrant.“

Carmody ga je z zanimanjem poslušal. Oče „Oši“ je bil gotovo oče O'Shea. Kitajec je ameriški priimek nategnil na japonsko kopito.

„Dve maši ob nedeljah. Oče misijonar vsako nedeljo dve maši. Ob osmih in desetih.“

Carmody je začutil strah v svojih udih. Po hrbtu so mu šli mravljinci. Koncem koncev, bil je katoličan. Ali naj zares odigra vlogo misijonarja do kraja? Saj ni prišel na misijonsko postajo zato, da služi misijonu, temveč da si potom njega odpré pot v svobodo. Le kaj storiti? Potolažil se je z mislijo, da nedelja še ni bila jutri.

John Wong ga je pogledal in dejal: „Oče, jaz hoteti brati seznam, ki v rokah držati!“

„Dobro, beri!“

Wong je razgrnil papir in dejal:

„Treba bo poročiti 42 parov. Dolgo časa ljudje brez misijonarja.“

„Gotovo! Naprej!“

„32 krstov. In še priti nekateri!“

„No, tudi 32 krstov je že dovolj,“ je pikro pripomnil Carmody.

„Veliko ljudi bolnih. Izven bolnišnice. Hoteti umreti, pa ne hoteti, ker čakati misijonarja. Treba jih obiskati. In spovedati. Spovedati tudi veliko zdravih ljudi. To ne biti težko.“

Carmody je mehanično žvečil prazni kruh in mislil na delo, ki ga je čakalo. Seveda, za očeta O'Shea iz Worcestera, država Massachusetts bi bilo to delo samo po sebi umevno. Toda le kaj naj sedaj stori pokvarjeni avanturist z imenom Jim Carmody? Delo je klicalo in se ni dalo odložiti.

„John, hočem se obleči,“ je dejal. John je razumel in se odstranil.

Na hrbtu stola je ležala lepo zlikana duhovniška sotana očeta O'Shea. Nihče ne bi opazil, da je ta sotana še včeraj bila polna dežja in blatnih madežev. Carmody je vzel v roke najprej kolar. Zagomazelo mu je po vsem telesu. To ni kolar, to je obroč, v kate-rega se položi vrat ujetnika, da ne uide, si je mislil Carmody sam pri sebi. Po drugi strani mu je pa prav kolar rešil življenje. Bil je zanj potni list, da je nemoteno ušel iz oblasti Mieh Yanga. Vsi gorski rodovi so že vedeli,

Zakristan John Wong razlaga Carmodyju ustroj misijonske postaje in naloge, ki ga čakajo

kako je Mieh Yang kaznoval tiste, ki so streljali na duhovnika O'Shea. Zato so se bali teh skrivnostnih znamenj: talarja in kolarja, ki povzročita lahko denarno kazen, batinanje ali celo smrt.

Na hodniku so se slišali zamolki koraki. John se je vračal s telovnikom v roki. Carmody se je z vso močjo svoje volje naredil brezbriznega in se postavil pred ogledalo. Ko je John vstopil, si je Jim pravkar padel kolar. John mu je ponudil telovnik in mu ga pomagal obleči.

„Rad bi si ogledal cerkev,“ je dejal. Že je hotel zapustiti sobo, toda Johnov začuden pogled ga je zadržal. Seveda; pozabil si je obleči talar. Ali naj si ga položi nase? Misel na Mieh Yanga je odločila. Ni še vedel, kje je sedaj. Ko bo enkrat zvedel, bo natančno preučil položaj. Mieh Yang je vedno tako delal. Ni imel navado prenačljivi se. Toda prišel bo gotovo za njim. Zato je moral Jim Carmody izrabiti čas do zadnje minute. Mrzlično je zagrabil sotano. Bil je pravi misijonar. Pomignil je Johnu, naj mu sledi. Če že mora

biti duhovnik, bo skušal dobro igrati njegovo vlogo. Obisk v cerkvi naj bi mu pokazal, ali bo v tej igri uspel.

Cerkev je bila posvečena Materi božji. Nad vhodom se je moglo brati: „Sheng Mo T'ang — Cerkev svete Marije.“ Na desni strani vrat je stal krstni kamen. Za njim na steni slika, ki je predstavljala Jezusa, ko blagoslavlja otroke. Carmody se je za hip ustavil pri napisu: „Pustite otroke k meni priti, kajti njih je božje kraljestvo.“ Nato je šel po cerkvi proti glavnemu oltarju. Na obeh straneh so visele podobe križvega pota. Spovednici sta bili dve. Vsaka je imela tri dele: v sredi za duhovnika, ob straneh za vernike. Debele zavese temnozeleno barve so prekrivale vse tri dele in dajale spovedencem občutek varnosti. Glavni oltar je bil zelo skromen. V ozadju je bilo okno, v katerem je bila slika, ki je Carmodyju vedno ugajala: Kristusov krvavi pot na Getsemanskem vrtu.

Večna luč ni bila prižgana. Torej v tabernaklju ni bilo posvečenih hostij. Jasno! Vsak duhovnik, preden odpotuje za stalno ali se čuti v smrtni nevarnosti, svete hostije použije, da jih obvaruje pred oskrunjenjem. Da mu že preje ni prišlo to na misel!

„John, vse je v najlepšem redu,“ je Jim pohvalil cerkovnika. Temu je hvala očitno dobro dela. Obraz se mu je razlezel v širok smehlaj. Ravno to si je želel slišati. Pravzaprav, samo to.

Jim Carmody je opazil, da so mu bile dlani in rokah postale vlažne. Znak notranje razburjenosti, si je mislil. Obrnil se je, da odide iz cerkve. Samemu sebi si je dopovedal, da se Kitajca ne sme bati, saj on več ve o veri kot pa neuki zakristan.

Pred vrati cerkve je srečal dva Kitajca. Eden je bil umazan in raztrgan, drugi pa lepo rejen, v sivi obleki in s pasom okrog ledij.

„Kdo sta ta dva?“ je Carmody vprašal Johna.

„Sveti Vincencij Pavelski in berač!“, je John odgovoril.

„Kdo?“, se je začudil Carmody.

Tedaj se je John šele zavedel, da novi misijonar še ne more poznati tamkajšnjih navad. Na kratko je pojasnil

Carmodyju, da je njegov prednik oče Coleman razdelil svojo faro na sedem okrožij. Pred prihodom o. Colemana je bila navada, da so vsakega tujca, ki je prišel na ozemlje misijonske postaje, domačini pretepli s koli in nato izgnali. Očetu Colemanu se je to zdelo brezsrčno. Zato je svojim ljudem začel govoriti o sv. Vincenciju Pavelskem in njegovi ljubezni do revežev. V vsakem naselju je imenoval najbolj vplivnega vaščana za Vincencija Pavelskega z naročilom, da lepo sprejme vsakega reveža in ga privede nato k njemu. V znak priznanja pa je smel tak vaščan nositi obleko sv. Vincencija Pavelskega.

Jim Carmody novega obiska ni bil kaj vesel. „Veš kaj, John, kar ti uredi z njima,“ mu je dejal.

Cerkovnik ni mogel skriti zadovoljnega naprej in z globokim poklonom pozdravstva ob tem naročilu. Stopil je korak vil moža, oblečenega na način sv. Vincencija Pavelskega. Šele nato se je ozrl na berača in ga vprašal: „Kaj želiš od nas?“

„Miloščino. Že tri dni hodim okrog s praznim želodcem!“

John Wong s to trditvijo ni bil prav zadovoljen. Pomignil je beraču, naj mu sledi. Z zanimanjem je Carmody motril veča postopek. Cerkovnik je zapeljal berača pred sliko, kjer je bilo videti, kako Jezus v delavnici pomaga svojemu krušnemu očetu. „Vidiš,“ je dejal z veličastno kretnjo, „ta deček je Jezus Kristus, Sin božji. Pa ga ni nič sram delati. Kaj pa ti?“

Berač je samo zmignil z rameni. Vsakdo je mogel razumeti po svoji želji. John Wong je nadaljeval:

„Ta kraj je last božjega Sina; s trdim delom je služil svojemu Očetu. Bomo videli, ali si boš znal tudi ti zaslужiti svoj vsakdanji kruh!“ Nato ga je odpeljal s seboj. Mož v obleki sv. Vincencija Pavelskega mu je tiho sledil.

Carmody je ostal sam. Nasmehnil se je ob tem tako nazornem pouku. Obenem ga je začelo skrbeti. Če bodo ti berači postali bolj pogostni, bo Mieh Yang kmalu zvedel zanj. Kajti berači prehodijo ogromne razdalje in prenesejo obilo novic, resničnih in izmišljenih... Tedaj njemu gorjé!

To na samo za DEKLETA!

DEKLE,
KI SI LEPA

Prav za prav sem ugriznila v kisló jabolko, ko sem se lotila vprašanja lepote. Kajti pisati o tem ženskem dominjonu dekletom ni lahka stvar. Zavedam se tega. A zdi se mi potrebno, zato Te vabim, da tudi Ti prisedeš in ugrizneš v ta sad.

Najprej se bova odmaknili od vsakdanjega življenja in bova z božjih vidikov pretehtali lepoto: kaj je, koliko je vredna, čemu je, — potem bova pa poiskali nekaj smernic za življenje.

NA BOŽJI TEHTNICI

Položiva lepoto na božjo tehtnico, da zveva, kaj On sodi o njej.

Kaj je lepota? Ne gre za to, kaj je lepo samo v sebi, po čem se loči lepo od grdega: saj vsi vemo, da je nekaj lepo in drugo ne, čeprav ne moremo povedati, zakaj pravzaprav je eno lepo in drugo ne. Gre za to, kaj je lepota po svojem izvoru. In tu tolikokrat pozabljamo, da je lepota božji dar, odblesk, žarek Boga. Je božji dar stvári. V svojem bogastvu in svoji dobroti je Bog razlil nekaj svoje lepote na stvari. Kakor nima podoba od sebe, da je lepša kot druga, ampak je to od umetnika, tako nimaš Ti od sebe, da si lepša kot

druga. Vsa lepota, kar je imaš, je od Njega, večnega Umetnika.

Nastane drugo vprašanje: kje se nahaja lepota na lestvici božjih darov. Na prvem, drugem, tretjem... zadnjem klinu? Začudila se boš, ko Ti povem, da telesna lepota na božji tehtnici ne odtehta ravno bogve kaj. V božjih očeh so na prvem mestu nadnaravni darovi (milost). Zato je po božjih merilih neskončno več vreden grd svetnik kot grešna lepotica. Pa tudi med čisto naravnimi darovi lepota ni na prvem mestu, kajti duševni darovi so pred telesnimi, ker je pač duša precej več vredna kot telo. Tako so pred telesno lepoto talenti za učenje, pripravnost za vladanje hiše, umetniški darovi, zmožnost opazovanja, psihološki čút, lahkota izražanja... In celo med telesnimi darovi je verjetno še kateri pred lepoto: vsaj zdravje je pred njo. Na katerem klinu je potem takem lepota? Ne na prvem, ne na drugem, ampak bolj proti koncu, kajne? Ne očitaj mi, da sem Ti nevoščljiva Tvoje lepote in da zato tako govorim. Nikakor! Bog Ti daj vso lepoto, ki si je zmožna. A premisli, kar sem zapisala o vrednosti lepote, in dala mi boš prav.

Pa naj takoj tukaj omenim, da so človeška merila nekoliko drugačna kakor božja. Ne samo, da svet v svojem modernem poganstvu pozablja na vse drugo in vrednoti osebo le še po njeni „aerodinamičnosti“, po njenem „stasu in pasu“, tudi ne samo, da zlasti za ženski svet lepota pomeni vse, ampak človek na sploh ceni telesno lepoto nekoliko več kakor Bog, če smem tako reči, in zdi se mi, da upravičeno. Bom takoj pojasnila.

Ozri se v svojo okolico pa primerjaj dve dekletj med seboj: ena je silno učena pa manj lepa, druga je malo učena, a precej lepa. Kaj se Ti zdi, katera ima več možnosti za poroko? Mislim, da druga, čeprav so njeni darovi na objektivni tehtnici manj težki kakor darovi prve. In se mi zdi, da taka odločitev moškega ni nujno izraz plitvosti, ampak da je tako v skladu s človekovo naravo. Ljudje namreč nismo samo duhovi, ampak imamo telo in dušo. Umnost in dobrotta človeka se nam predstavi po telesnih oblikah. In kaj naravno je, da imamo radi, da se nam duševni darovi nekoga prikažejo po lepih zunanjih oblikah. Zato radi žrtvuemo nekaj notranjih darov na račun zunanjih.

Vendar naj omenim ob tem še tri stvari: Najprej to, da ima vsako dekle, kot sploh vsak človek, nekaj lepote in da si skoro ni mogoče misliti absolutno grdega bitja. Potem to, da notranji darovi vplivajo na zunanjo lepoto (če si kdaj srečala svetnika, si opazila, da je svetost dajala njegovi sicer nič posebni zunanosti nek izreden blesk, kakor tudi greh izkazi še tako lepo zunanost). In pa, da je kljub nekoliko večjemu cenjenju zunanje lepote treba v bistvu ohraniti pravo lestvico vrednot: najprej nadnaravni darovi, potem naravni, najprej duševni, potem telesni. Drugačno vrednotenje je lahko vzrok velikih tragedij (koliko moških se je že ujelo na lepe oči ali lepe lase, ne da bi se ozrli na notranjo lepoto; ko je bilo prepozno, so spoznali, da za mirno družinsko življenje ne zadoščajo lepe oči in lepi lasje).

Še eno vprašanje nama je ostalo: čemu je Bog razlil svojo lepoto na stvari? Mogoče se nisi nikdar vprašala o

tem. Kakor so vse stvari ustvarjene zato, da nas vodijo do Boga, tako je tudi lepota zato razlita na stvari. Gotovo so tudi drugotni cilji lepote (kot n. pr. možnost poroke...), a prvi cilj je ta. Lepota, ki vodi proč od Boga, je nesmisel in motnja v božjih načrtih.

To zadnje vprašanje se nama kar samo ponovi še v drugi obliki: zakaj je Bog eni dal toliko lepote, drugi pa tako malo? To je skrivnost. Gotovo je, da je Bog v svojih darovih popolnoma svoboden. Kar imaš, vse Ti je podarjeno. Če je druga prejela več, se Ti nimaš pravice pritoževati. Če si Ti dala beraču en denar drugemu pa dva, od obeh pričakuješ hvaležnosti in Te bo kaj čudno prizadelo, če Ti bo prvi, namesto da bi se Ti zahvalil, očital, zakaj si mu dala le en denar. Prav taki beračji smo mi pred Bogom. Bog je vsakemu dal, kolikor je hotel. Zakaj je prav tako hotel, tega ne vemo (brez dvoma nekaterim njih dobroto poplačuje v tem življenju z lepoto, ker jih bo v drugem življenju pogubil). Čisto gotovo pa je, da se Bog pri razdeljevanju lepote ozira na vse: ve, da bi ta in ta dekle s takim značajem zašlo, ko bi ji dal mnogo lepote, pa je zato pri njej z lepoto bolj skromen. Pa tudi to je gotovo, da je zmedo v tem naredil izvirni greh in da bomo nekoč zveličani nepopisno lepi.

V VSAKDANJEM ŽIVLJENJU

Na hitro sva se ozrli na ustvarjeno zunanjo lepoto skozi božje naočnike. Sedaj pa zberiva nekatere smernice za vsakdanje življenje.

Ne ponašaj se z lepoto! Ni greh, če si lepa, nikakor. Tudi ni greh, če spoznaš in priznaš, da si lepa. To je le resnica in resnica ni greh. Poglej se še enkrat v ogledalo, dobro se poglej, ne bodi skopa s priznanjem, če si ugotovila, da Te je Bog obdaril z lepoto. A zahvali Boga za ta dar in nikdar se ne postavljaš nad druge; saj nimaš sama nobene zasluge za to, pa tudi sva videli, da je dokaj drugih darov pred tem. In še, kako je relativna lepota: danes je, čež in toliko in tolko časa je ne bo več; za nekoga si lepa, za drugega nisi.

Skrbi zlasti za notranjo lepoto! Vrednost človekova je pač v tem, kajti

„Da še vedno ljubim te, naj pristrčno ti pove moje lectovo srce...“ (Foto V. Zaletel, Koroška)

po tam nas bo nekoč Bog spraševal. Pa tudi zunanja lepota je tako nevarna, če ni notranje globine. Saj poznaš tisto zgodbo o kresnici: Ponoči je zletela kresnica iz svojega skrivališča, da se bo svetila, da bo očarala vse, ki jo bodo videli, kajti prišla je njena ura. A s svojo lučko je vzbudila pozornost žabe, skrite v travi, ki si ji približa in jo s svojo strupeno slino ovije in umori. To vidiš, je premnogokrat zgodba človeških lepotic.

Skrbi tudi za zunanjo lepoto, a ne pretiravaj! Prav je, da si tudi na zunaj urejena in že nekoč sva se menili o tem, kako in koliko se v noši priliči modernemu času. Neurejena zunanost prav gotovo ni znamenje urejene notranjosti. Vendar pa ne pretiravaj s skrbo za zunanjo lepoto. Koliko jih je, ki ure in ure prebijejo pred ogledalom, se za ohranitev linije podvržejo najtršim dietam in nevšečnostim, k' jih povzročča spokorni pas — vse to, da bi se zdele lepe. Kolikokrat je vsa lepota umetna in lažna; često je le proizvod kozmetike in dobrega čuta za risanje. Tvoja zunanja lepota naj bo čim bolj naravna in pristna.

Bodi pot k Bogu in ne od Njega! Koliko je žensk, ki so prav s svojo lepoto odvedle toliko in toliko ljudi od Boga proč. O, da bi tiste ženske nikdar ne bile lepe, kajti ne imele bi tolikega

vpliva in njihovo smrtonosno delo bi ne zajelo tol kega kroga ljudi. Prav s svojo lepoto bodi pot k Bogu! Smo pač taki, da nas večkrat lep človek s svojim zglednim življenjem bolj prepriča kot še toliko pridig. Vidijo te na vlaku in kolektivu, na cesti in kako greš v cerkev. Tvoje vedenje je molččea pr diga, ki počasi, a gotovo deluje. In če imaš priliko, da zastaviš lepo besedo za dobro stvar, izgovori jo: v svoji nelogičnosti Ti bodo ljudje bolj verjeli kot kakemu moškemu, pa čeprav bi bila njegova trd tev bolj utemeljena kot Tvoja.

Še tisoč stvari bi se lahko pomenili o lepoti, pa naj bo dovolj. Nekje sem brala o dekletih, ki pretiravajo s skrbjo za lepoto. Članek se je zaključeval takole:

„Ko bi jih njih matere vzgojile po evangeliju, ko b' zavrle svojo ničemnost, ko b' postavile jez svoji frivolnosti in svojemu razkošju, ko bi skrbele, da vokvirijo svojo toaleta v okvir krščanske skromnosti, bi ne bile kresnice ene noči in tudi ne metulji enega poldneva, Bile b' bele golobice, ki bi se potem, ko so preprečkale v veselih poletih čisto ozračje modrega prostora, ustavile na visokem ostrešku, vselej z obrazom proti nebu, da tam grulijo svojo ljubezen in postavijo svoje gnezdo.“

Tako. Pika. In prav len pozdrav.

Tetja Katja

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Pripoveduje Janez Hladnik

V TARANKU

S tem imenom poznajo vse tisto, kar je bila veleposest firme Taranko, s sedežem v Montevideu. Radi težavnih razmer med Argentino in Uruguajem, je družba dala zemljo v prodajo. Prav tedaj, ko sem moral iskati rešitve za slovenske begunce, in sem iskal na vseh krajih republike primernege mesta, kje bi se z najmanjšim denarjem našel prostor in življenjsko možnost za gole brezdomce, sem se pozanimal tudi, če bi se v Misijonih dobila po primerni ceni uporabna zemlja. Obrnil sem se na Breitegerja v Cerro Azul ki je poročen s Slovenko, Čibejevo iz Idrije. On mi je nasvetoval Taranko. V letu 1946 niti malo ni kazalo, da bi argentinska industrija mogla pokazati toliko napredka in zagotoviti obstoj rojakom, katere sem pričakoval iz Evrope.

Bo, kar bo. Tako sem odločil. Brez denarja sem sklenil kupčijo, a ker je bila dolgoročna, na pet let, se je stvar primeroma lahko reševala. Bolj nevsučno je bilo to, da nisem mogel izpeljati kupčije, ker nisem imel državljanstva, ker je zemlja v vojaški coni. To me je prisililo, da sem si iskal državljanstvo in ko sem ga po enem letu tekanja dobil, sem pohitel in dokupil ki prvi še drugo čakro. Tako bo zemlje kar precej. Vsaka čakra s 384 hektarji, bo kar dovolj za eno vas in delo in kruh za nekaj stotin ljudi.

Razmere so se med tem tako uredile, da je vsak novodošli lahko dobil delo v mestu in zato je interes za Misione kar naglo padel. Rojaki so pokupili le pol zemlje, druga pa je ostala meni, ali za pokoro ali za nagrado, to bom šele videl.

Prvi se je odločil Albin Kozolé in

se spravil na delo. Kmalu mu je sledil Eligij Šerek in nato Polde Rade. Ostali lastniki zemljišč, ki so si nakupili po 5, 10 ali več ha, čakajo, kaj bo prinesla bodočnost.

Od tedaj, ko so zastavili brazdo na misijonski zemlji, je začela za te naselnike tudi skrb, kako priti do pravne lastnine, kajti brez dokumenta je vedno težavno. To me je skrbelo že tri leta. Letos šele sem mogel priti do tega, da sem izpolnil obljubo in se podal na to pot.

Tukajle je torej pred menoj misijonska gmajna, katero sem kupil, ne da bi jo videl...

Hitela sva z župnikom gori v breg čez Sosovo čakro. Kmalu se je gozd razprl. Bila sva na prostrani jasi, kjer so delavci okopavali koruzo ali kaj.

Tukajle je pa kitajski čaj, mi je pokazal gospod župnik skromne sadike, skrite pod bambusovimi količki. Upamo, da se bo obnesel in dal boljši dohodek kot mate, katerega pa že tudi lahko sade v Taranku. Letos so dobili dovoljenje vsak za 5 ha žerbala. Čaj lahko sadi, kdor hoče, mate pa je strogo kontroliran in do letos ni bilo misliti nanj. Tamle je pa tobak! Ta se najbolj izplača tistemu, ki ima malo delavnih rok, pa dovolj zemlje. Tistole je pa sladkorni trs, onole je mandioka.

Še nekaj stopinj, pa se je odprl pogled v dol, kjer sta se naselila Šerek in Kozolé vsak na eni strani. Že so zalajali psi in bila sva na Šerekovini.

Po tolikih letih in obetih vendarle enkrat. „Dobrodošli,“ tako so me sprejeli. Lesena je hiša, pa je prostorna in snažna, tako kot so bili doma ponosni kmečki domovi.

Krave, konji, teleta, prašiči, kokoši, goske... Vsega kakor na naših nepozabnih domovih... Na pogrjnjeni mizi je čakal kruh in „mošt“... „Poskusite,“

je nagovarjala mama. Kdo bi se branil. Saj je žgalo, da je bilo od sile. Nekoliko rumenkasta, ne prav izčiščena pijača se je v žeji kar ponujala, čeprav njena podoba ni bila tako simpatična kot doma liter jabolčnika.

„Le pokusite. Je domač pridelek,“ je prigovarjala mlada gospodinja, Koširjeva iz Šent Jošta.

Pa sva res pokusila. Malo rezko je bilo, a kar prijetno krepčilo.

„To je mošt iz sladkornega trsa,“ je pojasnil Šerek.

Glej si no kaj! Pa je kar dobra pijača in domač pridelek! Ne le to. Tudi sladkor pridelajo doma. Dejansko je še boljši, ker je brez kemičnih primesi, s katerimi sladkor rafinirajo za trg, a ga v kakovosti poslabšajo.

„Izvolite banane,“ je prigovarjala mama. „So tudi domače...“

Zares, kar kdo želi, vse se pridelava Misijonih. Zadnje čase delajo poskuse tudi s kavo in poprom.

Ni dvoma, da bo čez nekaj let Misiones še vse pomembnejša dežela kot je danes. Treba je le dobrih cest in smoternega pospeševanja kultur, ki morejo tamkaj uspevati, pa bo v marsičem doma pridelano večji del tega, kar se sedaj uvaža iz Brazilije.

V GOZD

Naslednje jutro sva šla s Šerekom v kapelo. Maše nisem imel, ker je manjkalo toliko stvari, da je bilo nemogoče. Tako sem vsaj lahko poskrbel za prihodnji dan — nedeljo.

Nato sva jo ubrala v gozd, s katerim naj ukrenem jaz, kar vem in znam. Srečno sva našla prvi mejnik in šla ob severnem robu čakre, kjer ima sosež že iztrebljeno zemljo in lepe njive. Gozd po naših pojmih to ni. Tisto veličastno podobo gostih, kot sveča ravnih smrek ali jelk, hrastov ali bukovega drevja iščeš zastonj. V tem gozdu je navpične linije prav malo. Bodisi da je drevje tako, da se razraščata na šir, bodisi da je bila sila viharja, ki je drevo nagnila. So pa med slokimi palmami, ki so res leporasle tudi mogočni drevesni orjaki, oviti z vsakovrstno navlako plezalk prav do vrha. Spodaj je

pa vse prepreženo z grmičjem. Brez ostrega rezala se ne moreš lotiti pota v tak gozd. Pogledaš drevo, ki sega do neba, stopiš do njega in tedaj šele vidiš, da ima morda meter v prerezu, ali pa še več.

Cedro, lapačo, incienco, ančika, to je les, ki je vreden lepega denarja. Seveda je še več drugih lesov, kateri imajo za praktično uporabo doma tudi vrednost, toda na lesnem trgu ne pomenijo nič. In tega je seveda več. Toda tudi dobrega drevja je precej. Ko bi bilo to bogastvo pri roki, bi pomenilo precejšnje tisočake, toda tamkaj pa pomeni toliko kot pesek v gradaških melinah, ki se v Ljubljani drago prodaja, toda spraviti ga v Ljubljano stane več kot je vreden...

Postaneš pri šumljajočem potočku, prisluhneš čvekanju papig in ob tem se nečesa spomniš, da kar zagomazi po tebi... Ali ni tod nevarnih kač?... Nasmehnil se se je Šerek in menil: „To so strahovi za otroke, kot smo se doma bali volka... Dobe se res, toda v vseh letih, kar sem tukaj, nismo imeli s to golaznijo strahu. Zvečer se včasih dobi katera na potu, toda v gozdu je zlepa ne dobiš.“

Kaj pa opice?... V globini gozda se najdejo, včasih tudi pridejo malo ponagajat in sicer v velikem tropu, toda nevarne niso. Je pa neka vrsta opic, katere so zelo nevljudne; če se jim kdo zameri, ga kar z lastnimi odpadki oke-pajo in to ni nikaka dišava...

In divji prešiči in tigri?... To so oovesti iz preteklosti. Sedaj ni več nobene take zveri v tej bližini.

Med tem je zagrmelo in kmalu je završalo po drevju. Vilil se je dež... Sedajle ga mama pa res kar nič ni treba! Pa je kmalu potihnilo. Ni bilo toliko, da bi prišlo do naju. Ker je kazalo, da dežja še ni konec, sva jo kar hitro pomaknila naprej. Prišla sva na „rozado“. Po naše bi rekli laz ali jasa. Bodisi da je gozd pogorel ali bil podrt po nevihti... Sedaj raste bohotno grmičje, imenovano „capuera“, ki naju je do kože zmočilo z obilno roso, ki je po dežju obvisela na listju.

Bilo je že kar blizu poldne. Pa sva

pohitela še malo daje, kjer živi Šerekova sestra poročena s Kararo, Primorcem, staronaseljencem.

Zares sva bila utrujena in lačna, ko sva sedla pod mogočno drevo in hvaležno sprejela krepčilno pijačo iz sladkornega trsa.

Čez dobro uro, ko smo bili že pri kosilu, se je pa nemilo vlilo in je zabijal dež iz vseh strani kaki dve uri, tako da sem se prepričal, da Misijoni vedo, kaj je dež in je gotovo dejstvo, da je v Misionih največ padavin od vseh argentinskih pokrajin.

Ko se je doobra izlilo, je bilo treba misliti, kako domov in to je bilo že kar 5 km daleč in po taki poti... Eno-stavna stvar! „Tukajle imate konja, če ga zajahate!“ Pa sem zajahal „tronača“, tako da sem brez napore premeril 5 km dolgo cesto, ki je bila mestoma vsa po oprani skali, drugod pa seveda tudi po globokem blatu.

V NEDELJO

Nič mestnega trušča. Petelin je prvi oznanil dobro jutro. Zamukala je krava in že je bilo slišati tudi pesem bližnjega gozda, polnega vsakovrstne ptičje družine.

Danes je nedelja. V Taranku je res nedelja! Tako kakor jo je zapovedal Gospod Bog.

Ko sem bil nared, sem vzel pot pod noge. Takole k maši, kot nekoč doma. Polahko hodiš pol ure. Menil sem, da bom imel lepega časa za svoje molitve. Saj je bilo uro pred mašo... Toda zmotil sem se... Eni nimajo ure in zato preje gredo, drugi pa... Morda so za spoved! In je res bilo tako. Celo uro spovedovanja je bilo. Naiveč po nemško, potem pa še v vseh drugih jezikih, katere razumem. Med mašo so tudi lepo zapeli, da sem se kar začudil. Videh sem, da tam žive dobri ljudje, katerim je treba posvetiti vsa skrb in ljubezen, da ne bodo vere zgubili.

Popoldne je bil dan, kot ga že dolgo nisem imel. Skrbi in dela nobenega. Edini dan resničnega počitka, katerega je še vreme bolj poživiljalo, ker se je vsak čas vlila ploha med gromom in bliskom. Zame je bilo doživetje, ki sem

si ga tako zelo želel, kakor snežnega viharja, ki bi ga še rad kdaj doživel...

Drugo jutro je bila gosta megla... Albin Kozolé je obljubil konje in voz, da me zapelje v Cerro Azul, toda kdo ve, kakšna so pota... Proti poldne se je nekoliko razlezla megla in tako sva s Šerekom odrinila.

Moja pot je šla nazaj proti domu.

Še isto popoldne sem obiskal dr. Omahna, Cepudrove in Novačanovo vdovo. Zelo so bili veseli mojega obiska, a čas je bil tako kratko odmerjen, da smo komaj v besedo prišli in kaj bi... Nešteto pozdravov so mi naročili za znance in prijatelje, katere naj sporočim kar s temi vrsticami. Pa le povejte ljudem, da naj se Misijonov nikar ne boje. Tukaj je doma zdravje in bodočnost za tistega, kateri ima kaj podjetnosti.“

Večerjal sem pri dr. Peterki, ki je Madžar poročen s Pozenelovo iz Logatca. Naslednje jutro po sem že navse zgodaj odrinil v Posadas in dalje proti božji poti Itatí, ki je že blizu mesta Corrientes.

Pa se mi je mudilo naprej. Oglasil sem se še pri nekaterih rojakih v Resistenciji, ostal dva dni v Rosariju in nazadnje srečno prijedral spet k svetemu Jožefu v Lanusu.

ARGENTINA

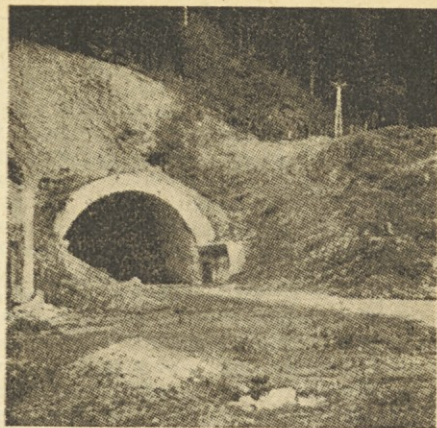
Ižanski župnik preč. g. Janez Klemenčič sedemdesetletnik. Kdor vidi g. svetnika Klemenčiča, kako gre po ulicah velemesta Buenos Airesa, se bo začudil, da tako prožen in zdrav, praznuje sedemdesetletnico. Se mu pozna, da je zrastel sredi Gorenjske, kjer je bil rojen v Kovorju pri Tržiču 7. maja 1885. (V tej župniji je dolga leta deloval župnik Jurij Rozman, katerega je Ivan Cankar opisal v svojem Martinu Kačurju.) Kot otrok ugledne kmetijske družine je končal ljudsko šolo v bližnjem Tržiču in od tam odšel na gimnazijo v Kranj, kjer je bil njegova zadnja gimnazijska leta profesor letos umrli ravnatelj g. Bogomil Remec. Kot vrstnike je med študenti imel poznane može iz slovenskega javnega življenja: univ. prof. dr. An-

dreja Snoja, vojaškega zdravnika dr. Mateja Justina ter dr. Joža Basaja. Po končani gimnaziji je vstopil v ljubljansko bogoslovje in bil posvečen v mašnika 14. julija 1908.

V bogoslovju se je pridružil gibanju, ki je imelo namen širiti treznost med Slovenci. Prvo službeno mesto kot kaplan je nastopil v Kostanjevici na Dolenjskem, kjer je ostal tri leta, ko je bil premeščen v eno največjih slovenskih župnij Stari trg pri Ložu na Notranjskem, lepo polje za dušnopastirsko vneto mladega kaplana. Po petih letih je leta 1916 odšel na eno od lepih gorenjskih župnij, Mengeš v kamniški dekaniji, kjer je ostal 8 let pri molčečem in prevdarnem župniku Kušarju, ki je leta 1931 postal žrtev zverinskega umora. Poleg dela v cerkvi in šoli, ki jo je imel na treh krajih (Mengeš, Trzin in Jarše), se je posvetil katoliškemu prosvetnemu delu v Slovenskem katoliškem izobraževalnem društvu, ki je bilo eno izmed najbolj delavnih v kamniški dekaniji. Nešteto mengeških mož se mora zahvaliti za trdnost v katoliškem razoru prav delu kaplana Klemenčiča, ki jih je zlasti vzgajal na sestankih pri fantovskem društvu „Orel“. Z bogato izkušnjo je sodeloval tudi pri gospodarskih organizacijah, najbolj pri slamnikarski zadrugi, ki je bila središče te obrti v kraju in temelj socialnega blagostanja v marsikateri mengeški družini.

Leta 1924 mu je škof dr. A. B. Jeglič podalil župnijo Ig pri Ljubljani, kjer se je končavala težka borba za katoliško obnovo delo, ki ga je opravil s pomočjo dolgoletnega kaplana o. Cirila Milavca, kasnejšega dekana na Vrhniki. Tako sta župniji pripravila na borbo s komunizmom, ki se je z vso silo vzel tudi nad Ig. Kaplana g. Smolič Anton in Jože Vovk sta zvesto sodelovala z župnikom Klemenčičem ga razbremenila zlasti v delu za mladino, da se je mogel posvetiti pre potrebnim cerkvenim gospodarskim problemom: uredil je našarbinsko gospodarstvo, uredil in prekril župno in vse podružne cerkve, med njimi tudi znano božjenotno cerkev na Kureščku.

Škof dr. Rožman, ki je svoje „počitnice“ za nekaj dni pogosto preživel kot gost v izanskem župnišču, je imenoval

Predor skozi Ljubelj — skozi katerega so se mnogi v popolni temi pomikali ure in ure...

leta 1941 župnika Klemenčiča za prodekana (namestnika dekana) v dekaniji Ljubljana-okolica, kjer je med duhovniki užival velik ugled, čemur je priča, da so ga dolga leta volili za predsednika svojih sodalitetnih konferenc. Istočasno je bil imenovan za škofijskega duhovnega svetnika.

Prišla je komunistična revolucija, ki mu je naložila nove skrbi in po zlomu Italije septembra 1943 tudi komunistično ječo v Kočevju in internacijo v stiškem samostanu A prestrašilo ga ni, da bi opustil priliko in poučil svoje farane o brezboštvu komunizma ter tolažil na stotine žrtev, ki so padle tudi v njegovi župniji. Strahote je popisal v knjigi, ki so jo izdali v taborišču na Koroškem „Zgodovina komunistične revolucije na Ižanskem“. Kot žrtev komunizma mu je leta 1944 padel tudi brat, gospodar na domačiji, ki je bil ustreljen doma. Zapustil je vdovo in zelo številno družino, ki je odslej v stricu gledala in imela svojega očeta. Ko je leta 1945 zapustil Slovenijo, je kot begunec živel v taboriščih Judenburg-Lichtenstein in Trofaiach, kjer je bil ves čas tudi taboriščni pastir slovenskim beguncem, katerim je z zgledno pridnostjo ter natačnostjo nu-

dil vso tolažbo v njih trpljenju. Ko je leta 1948 prišel v Argentino, je bil najprej od decembra dalje dve leti kaplan na župniji Brezmadežnega spočetja v Bs. Airesu, kjer je ure in ure predsedel v spovednici. Leta 1951 pa je 12. januarja postal kurat velike bolnišnice Ramos Mejía v Buenos Airesu, kjer je podnevi in ponoči na razpolago bolnikom, da jim lajša trpljenje in jih pripravi na smrt, kar je v Argentini mnogo važnejše, kot je bilo v Sloveniji, ko nekateri po prvem obhajilu prejemajo samo še sv. popotnico, če je duhovnik zadosti hiter in iznajdljiv. Poleg tega obveznega dela v bolnišnici pa redno ob nedeljah in praznikih spoveduje pri slovenski maši na Belgrano in, če je potrebno, je takoj pripravljen sprejeti tudi mašo in pridigo.

Če občudujemo g. svetnika Klemenčiča za njegovo delo v Sloveniji ter v begunstvu, ga moramo občudovati še mnogo bolj za njegovo vdanost v izseljenstvu, ko je moral stopiti na mesto zadnjega kaplana v župniji in prevzeti delo mladega človeka, ki je vaje jezika in tudi res delal kot mlad, vedno poln optimizma, nikdar godrnjal temveč vedno veder, kakor ga poznamo; tudi čitatelji DŽ ste mogli letos brati njegov članek v februarški številki: „Prijetelj, obrodile so trte vince nam sladko“.

Za sedemdesetletnico: Hvala za delo, ki ga je opravil v dobro Slovincem kot duhovnik! Čestitamo mu ter želimo božje miłosti, zdravja in veselja ter še dosti let, ki naj jih korajžno nosi, kakor je te doslej! — O. A.

Duhovniške vesti. Petdeset let življenja je spolnil č. g. Anton Smolič, trenutno bolniški kurat v bolnišnici Zubizarreta, Buenos Aires. Gospod Smolič je deloval doma kot kaplan na več krajih ljubljanske škofije, nazadnje v Polhovem gradu, živel nato v slovenskih taboriščih v Avstriji in pred 6 leti prišel v Argentino. Vsi ga poznajo po njegovi veliki iskrenosti in srčni dobroti. — S 1. aprilom je nastopil samostojno mesto kaplana pri maristih v Lujanu č. g. Stanko Skvarča, do sedaj kaplan v mestu Chivilcoy, 160 km od Buenos Airesa. G. Skvarča si je pridobil

tekomo svojega petletnega delovanja v Chivilcoyu radi svojega korektnega nastopa in vneme za duše splošno naklonjenost tamošnjega ljudstva, kar je prišlo do izraza pri slovesu, ki so ga farne organizacije pripravile gospodu v čast in zahvalo. Novi naslov je: S. S., Capellán, Villa San José, Luján.

Društvo Slovencev je priredilo v nedeljo 20. februarja pozdravni popoldan novodošlim družinam z namenom, da jih pozdravi in jim čestita k zopetni združitvi po dolgih letih nasilne ločitve. Društvenemu povabilu se je odzvalo lepo število novodošlih družin, tem pa se je pridružilo tudi precej slovenskih novonaseljencev v Argentini. V imenu Društva Slovencev jim je izrekel pozdrav namesto zadržanega predsednika ing. Mozetiča društ. tajnik g. Franca Pernišek. Č. g. Jože Jurak je sprožil pozdrave č. g. Antona Oreharja. Povdaril je, da je bil ravno slovenski duhovnik vsa leta ločitve tisti, ki je bodril može, nasilno ločene od svojih žena in otrok. Bil je pa tudi slovenski duhovnik priča zvestobi teh mož, ki jih ni omajalo niti trpljenje niti slabi vzgledi okolja. Zato naj žene in otroci cenijo to njihovo ravnanje in jih sedaj podpirajo pri novem grajenju družinske skupnosti. Žene in matere naj pa še posebej skrbijo, da bodo otroci tudi v novem okolju ostali pošteni in verni. Narodno se jih verjetno za daljšo dobo let, če se ne vrnemo, ne bo dalo ohraniti. Toda vero svojih očetov naj na vsak način ohranijo, da bodo tako mogli doseči svojo nadnaravno srečo. V imenu družinskih očetov, ki so dobili družine iz Slovenije, se je zahvalil dirigent pevskega zbora „Gallus“ dr. Julij Savekli, ki je zaključil z lepo mislijo: „Ladje, ki vozijo iz Evrope v Argentino, vozijo in bodo vozile tudi nazaj. To upanje živi v nas vseh.“

Slovenska fantovska zveza (SFZ) je imela 13. marca v lastnih prostorih na Pristavi v Moronu svoj 6. redni letni občni zbor. Udeležilo se ga je 67 fantov. Navzoč je bil tudi č. g. direktor Anton Orehar. „Dolžni smo zahvalo, vsem tistim, ki so razumeli potrebe mladine in povsod, kjer so mogli, priskočili orga-

nizaciji na pomoč To so predvsem go-
spodje predavatelji, odbor Društva Slo-
vencev, uredništvi listov „Svobodna Slo-
venija“ in „Oznanič“, g. direktor An-
ton Orehar in naš duhovni vodja g. pod-
direktor Jurak Jože, pa tudi vsi obisko-
valci naših prireditev. Naj bo ta zahvala
tudi prošnja za nadaljnje sodelovanje in
vabilo vsem tistim, ki še danes stojijo
ob strani, da bo tako mogoče s ponosom
ob vsakem občnem zboru zapisati trdi-
tev: Slovenska mladina v emigraciji
ostaja zvesta Bogu in narodu.“ Tako je
zaključil poročilo o delu v letu 1954/55
predsednik SFZ g. Jože Prijatelj. Tekom
leta je SFZ poleg rednih sestankov ime-
la dve večji prireditvi: prosvetni večer
in družabno prireditev. Za prihodnjo
dobo je bil izvoljen novi odbor takole:
Jože Prijatelj, predsednik, Lojze Rezelj,
tanjnik, France Malovrh, blagajnik, Ivan
Bukovec, gospodar.

Tudi letos sta obe slovenski mladinski
organizaciji priredili materinsko pro-
slavo. Bila je 27. marca 1955 v župnij-
ski dvorani v Ramos Mejiji. Ljudi je pri-
šlo toliko, da je bila dvorana premajhna.
Slavnostni govornik je bil g. Ivan Ko-
rošec, ki je občuteno izrekel iskrene in
tople besede slovenski materi: slovenski
materi doma, slovenski materi, ki je
umirala in trpeła pod komunisti ter
kravvela ob smrti svojih otrok in razva-
linah svojih domov, ter slovenski mate-
ri, ki je morala prestopiti mejo domo-
vine in se podati v veliki svet.

Duhovne obnove za letošnjo veliko
noč so zelo lepo uspеле in pritegnile
večino Slovencev. Vršile so se po sloven-
skih središčih Lanusu, San Justu, Ramos
Mejia, San Martín in Florida od čer-
trka do sobote pred cvetno nedeljo; v
nedeljo 3. aprila pa je bilo nato pri slo-
venskih službah božjih skupno sv. obha-
jilo. Prav tako so imeli priložnost za
slovensko sv. spoved rojaki iz Hurling-
hama in Ezeize. Izobraženci so imeli
lastno duhovno obnovo 26. marca v Bue-
nos Airesu. Na veliki petek zvečer so
imeli Slovenci svojo pobožnost v samem
glavnem mestu pri salezijancih v cer-
kvi sv. Frančiška Saleškega. Najprej
je bil križev pot, nato petje zbora „Ga-
llus“ čemur je sledila pridiga župnika

g. Franceta Novak. Na veliko soboto so
čez dan slovenski dušni pastirji obiskali
vsa slovenska naselja v Buenos Airesu
in njega okolici. Proti večeru je bilo pri
salezijancih slovesno vstajenje, ki se ga
je udeležilo veliko število rojakov, na-
slednji dan pa istotam slovesna sveta
maša, pri kateri sta kot diakon in sub-
diakon stregla pred nedavnim posve-
čena diakona slovenskega semenišča v
Adrogué gg. Franc Himmelreich in Jože
Martelanc.

ČILE

Sedmega marca 1955 je nastopil no-
vo službeno mesto hišnega kaplana na
grasčini Aculeo č. g. dr. Anton
Trdan, do sedaj kaplan v stolnici
mesta Rancagua, 80 km južno od San-
tiaga de Chile. Novi kraj, kjer bo č. g.
dr. Trdan deloval, ima zelo lepo lego in
leži sredi pota med Santiago de Chile
in Rancagua, samo da ni ob glavni cesti.
Razprostira se ob jezeru istega imena.
V kraju samem je verska šola in sku-
pina redovnic, ki so prišle iz Italije. Ob
nedeljah č. g. dr. Trdan oskrbuje duhov-
no tudi okoliške kmetije, ki jim v Čile
pravijo fundo. Vsako nedeljo mora zato
trikrat opraviti sv. mašo. Na svoji skrbi
ima okrog 5.000 ljudi, kar je dejansko
že kar lepa številka. Novi naslov č. g.
dr. Trdana je: dr. A. T., Capellán, Ha-
cienda Aculeo, Hospital, Chile.

AVSTRJA

Petdesetletnico življenja je obhajal
pred nedavnim č. g. Pavle Slapar, bivši
profesor verouka na kranjski gimnaziji
in kasneje na državnem učiteljišču v
Ljubljani. Sedaj vrši isto službo v Spit-
talu ob Dravi. Begunci iz taborišča ga
poznajo po njegovem razgibanem delu
v prid njihovih duš, vsi rojaki po svetu
pa po pisanju izredno duhovitih člankov
v „Duhovnem življenju“, od katerih so
zlasti tisti o „Svetopisemskih ženah Sta-
re Zaveze“ vzbudili splošno pozornost
in priznanje. Revija „Duhovno življenje“
tem potom izreka preč. g. jubilantu
svojo iskreno zahvalo za njegovo plodo-
vito sodelovanje in mu želi še do'go živ-
ljenje.

Vesti iz Vatikanu

Zarja novih svetnikov. V Vatikanu je 25. januarja zborovala pripravljalna sveta kongregacija za obrede. Kardinali, prelati in teologi svetovalci so razpravljali o mučeništvu božjih služabnikov Janeza Krstn ka Turpín de Cornier in njegovih tovarišev mučencev v francoski revoluciji. — Na redni seji so kardinali razpravljali o oficiju (brevirju) in o maši svetega papeža P'ja X. — Nato so preiskovali poročila teologov preglednikov o spisih božjih služabnikov:

1. Blaženega Hernana Jožefa iz reda dominikancev.

2. Adolfa Koldinga, svetnega duhovnika.

3. Petra Jožefa Salvalberga, duhovnika ustanovitelja Kongregacije bratov in sester sv. Jožefa.

4. Marije Kristine Brando, ustanoviteljice sester spravnihi žrtev božjega Srca.

Na redni seji 8. februarja pa so kardinali in prelati razpravljali:

1. O obnovtvi zadeve blaženega Julijana Maunior iz Družbe Jezusove.

2. O uvodni zadevi božjega služabnika Jožefa Gerarda, duhovnika iz Kongregacije oblatov Marije Brezmadežne.

3. O uvodni zadevi božje služabnice Marije od apostolov (Terezija Wullenweber), ustanoviteljica zavoda sester božjega Odrešenika.

Poleg tega so kardinali razpravljali o spisih božjih služabnikov:

a) Alojzija Beltrana, duhovnika, ustanovitelja oblatov sv. Frančška Saleškega;

b) Benedikta Menni Figini, duhovnika iz reda Bolničarjev sv. Janeza od Boga, ustanovitelja sester bolničark pre-svetega Srca;

c) Viljema Janauschek, duhovnika kongregacije najsvetejšega Odrešenika.

Nova knjiga na indeksu. V sredo 26. januarja so na glavni seji najvišje

kongregacije svetega oficija kardinali, varuhi vere in nrvnosti, ko so se prej posvetovali s svetovalci, obsodili in ukazali vpisat v seznam prepovedanih knjig (indeks) knjigo Jožefa Thomé, Der mündige Christ, Katholische Kirche auf dem Wege der Reifung. Frankfurt am Main, Verlag Josef Knecht, 1949. — Papež Pij XII. je v soboto 29. januarja 1955 odlok kardinalov potrdil in ga ukazal razglasiti.

Pisatelj te knjige ima privlačen in zanimiv slog, nima pa jasnih pojmov o Cerki. Deli jo v vidno in nevidno. Nevidno Cerkev imenuje skrivnostno telo večne Besede; vidno pa telo, ki so ga ustvarile človeške moči. Zato je vidna Cerkev vezana na prostor in čas. Dokazovanje, da je Kristus ustanovil Cerkev, prepušča teologom. Tudi dokaza, da je Cerkev svojo oblast prejela neposredno od Jezusa Kristusa, nima v svoji knjigi. Cerkvi ne priznava nezmotljivosti, pač pa trdi, da je nezmotljiva vest. Edino njej se mora človek podrediti brez vsakega strahu, če se hoče obvarovati zmot. Zaradi teh in še več drugih zmot je Cerkev morala knjigo obsoditi in jo dati v seznam prepovedanih knjig.

Isti dan je kongregacija sv. oficija obsodila in prepovedala tudi list „La Quinzaine“, ki izhaja v Parizu. Papež je tudi to obsodbo in prepoved potrdil.

Zakaj je Cerkev izrekla obsodbo nad tem listom? Pisal je večkrat o kočljivem vprašanju sodelovanja med katoličani in komunizmom, toda ni upošteval jasnega nauka Cerkve, da katoličani s komunizmom na noben način ne morejo sodelovati, ker je komunizem že sam po sebi slab. Poleg tega je hotel katoličane z zvijačo pridobiti, da bi sodelovali pri komunističnemu gibanju za mir in komunizem oprostiti vsake odgovornosti za preganjanje katoliške Cerkve v državah, ki so pod njihovo oblastjo. Ta list je tudi popolnoma preziral socialni nauk Cerkve in trdil, da Cerkev nima sredstev, da bi mogla obvarovati človekove pravice in mu zagotovila dušno in telesno blagostanje. Ker je list kljub opominom cerkvene oblasti, vztrajal v teh in še mnogih drugih zmotah, ga je morala Cerkev obsoditi in prepovedati.

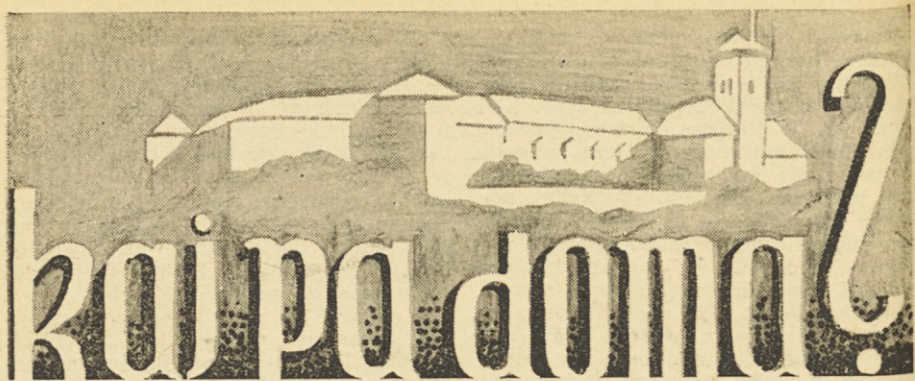
Papeški letopis. Namestnik vaticanskega državnega tajništva mons. Angel Dell'Acqua je tudi letos predložil svetemu očetu papeški letopis za 1955. Natisnila ga je Vat kanska mnogojezična tiskarna. Papež se mu je lepo zahvalil za pozornost in izrekel priznanje za lepo izdelano tiskovino. — Nekaj podatkov iz statistike cerkvenega načelstva (hierarhije) do 31. decembra 1954: Kardinalov je bilo 64, patriarhov s sedeži 10, naslovnih patriarhov 5, metropolitovskih sedežev 293, nadškofijskih sedežev 44, škofijskih sedežev 1157, naslovnih metropolij, nadškofij in škofij, prelatov v službi nuncijev, internuncijev delegatov, apostolskih vikarjev, pomožnih škofov, prelatov in opatov, apostolskih administratorjev itd. 822, prelatov in opatov (nullius) 75, apostolskih administracij (ad nutum S. Sed's) 13, prelatov vzhodnega obreda 19; apostolskih vikariatov 237, apostolskih prefektur 134, misijonov in distriktov (sui iuris) 8. Nad 150 prelatov trpi v deželah pod komunistično oblastjo preganjanje zaradi zvestobe Kristusu in Cerkvi. Po vsem svetu je umrlo 6 kardinalov in 48 nadškofov in škofov.

Zastopnika turške vlade pri papežu. Sveti oče je 1. februarja ob desetih dopoldne sprejel v zasebni avdienci ministrskega predsednika turške republike Hon Adnan Menderes in zunanjega ministra Hon Fuat Koprulu. Papež je z veliko ljubeznivostjo pozdravil oba obiskovalca, ki sta se mu poklonila in poveličevala njegovo delo za mir. Obenem sta v imenu predsednika in tudi v svojem imenu izrekla posebna voščila njegovim častitljivim osebi. Sveti oče se je za poklon in voščila lepo zahvalil in želel predsedniku republike, njegovim sodelavcem in vsem turškemu narodu blagoslov, napredek in blagostanje, potem pa vladi priporočil katoliške državljane, ki se — kakor je dobro znano — zelo trudijo za blagor dežele. Potem je papež ministroma poklonil 4 zvezke, ki obsegajo popoln seznam turških rokopisov, ki so v vaticanski knjižnici, Mons. Tardin, državni podtajnik, je pozneje turškemu ministrskemu predsedniku in zunanjemu ministru vrnil obisk na njenem stanovanju v Rimu.

Nov poslanik države Perú pri Sveti stolici. Sveti oče je 29. januarja slovesno sprejel dr. Diomedesa Ariás Schreiderja, izrednega in polnomočnega poslanika republike Perú, ki mu je ob tej priliki predložil poverilne listine. Poslanik je med avdijenco izrazil v imenu predsednika republike, vlade in peruanskega naroda iskrena voščila papežu in mu želel obilno božjo pomoč pri vladanju Cerkve. Sveti oče se je odličnemu diplomatu pristrčno zahvalil za izraze sinovske vdanosti in podelil poseben apostolski blagoslov predsedniku republike, članom vlade in vsemu ljubljenemu peruanskemu ljudstvu.

Papež Pij XII. je 16. decembra 1954 potrdil pravila in ustanovitev **Papeške komisije za kino, radio in televizijo.** Njen namen je, preučevati važna vprašanja kina, radia in televizije, v kolikor so v zvezi z vero in нравnostjo. Ta komisija bo tudi vplivala na kinematografska, radiodajna in televizijska podjetja, da se bodo pri oddajah držala smernic Cerkev, katoličanom pa dajala navodila za sodelovanje. Ta papeška ustanova bo tudi v stalni zvezi s katoliškimi narodnimi in mednarodnimi organizacijami za kino, radio in televizijo, z njimi zmenjavala poročila in njihovo delovanje podpirala. Važnost in pomen te komisije dokazuje predvsem to, da je v njenem predsedstvu kar 8 zastopnikov različnih papeških kongregacij in tudi namestnik Državnega tajništva svete Stolice. Komisija ima svoj sedež v Vatikanu. Ta papeška ustanova tudi priča, da nima nobene podlage trditev, da Cerkev ni sodobna.

Odmev Marijinega leta. Tajništvo svetega očeta je izdalo v Marijnem letu 14 pisem, s katerimi je povzdignilo različne Marijine cerkve v manjše bazilike. Dalje je izdalo tudi 21 odlokov o posebnem varstvu Device Marije z najrazličnejšimi naslovi po svetu. Eden tak odlok je bil izdan za škofijo Umtata (Južna Afrika), drugi pa za škofijo Warangal (Indija). 28 pisem pa dovoljuje v papeževem imenu kronati Marijine podobe. V tem se je posebno odlikovala Mehika, ki je slovesno kronanje Marijinih podob izvršila v osmih škofijah.

SLOVENIJA

Iznana duhovnika. Pred nekaj meseci sta morala zapustiti ozemlje jugoslovanske republike Macedonije dva slovenska duhovnika, ki sta do tedaj dovolj mirno in brez večjih težav delovala med tamošnjim ljudstvom. Eden je Alojzij Turk, doma iz Bršljina pri Novem mestu, drugi pa lazarist Franc Sodja, doma iz Bohinja. Gospod Sodja je doživel v Ljubljani po „osvoboditvi“ najprej razpust in zaplembo samostana na Taboru, ki mu je pridružena lepa gotška cerkev Srca Jezusovega. Bil je tudi obsojen od movih oblasti na večletno zaporno kazen. Kasneje je bil pomiloščen in je odšel na jug države, v Macedonijo, kjer je najprej deloval v Skoplju, nato pa prevzel obmejno župnijo na grški meji. Dne 23. decembra 1954 je bil klican v Djevdjelijo. Ne da bi povedali razloge, so mu oblasti ukazale v 24 urah zapustiti ozemlje ljudske republike Macedonije z izrecno pripombo, da se do Beograda ne sme nikjer ustaviti. Kako je šla njegova nadaljna pot, ne vemo povedati. Dejstvo je, da je gospod misijonar že na svobodi. Za postni čas 1955 je prišel v Anglijo in imel duhovno obnovo za Slovence na šestih krajih.

Župnik Alojzij Turk je deloval v Macedoniji že preko dvajset let. Tudi leta vojnih grozot zadnje komunistične revolucije je preživel v Skoplju. Zadnje čase je upravljal župnijo Strumico blizu grško-božgarsko-jugoslovanske meje. Ne-

kaj dni za misijonarjem Sodjem je bil tudi on klican na glavni policijski urad, kjer so mu sporočili, da mora nemudoma zapustiti Macedonijo. Župnik Turk se je odredbi uprl, češ da je nezakonita, nakar so mu zagrozili, da ga bodo izgnali s silo. Na novo leto 1955 ga je uniformirana policija pripeljala do Niša. Župnik Turk se je pritožil pri vrhovnem državnem tožilecu zaradi kršitve zakona in poslal pritožbo na federalni izvršni odbor in na Edvarda Kardelja, ki je v odsotnosti Tita bil poslevoedeči predsednik vlade. Zaenkrat še nimamo poročil, kje živi sedaj in kako je uspel s svojo pritožbo.

Na otoku Braču je umrla redovna sestra Alojzija Prešern, stara 78 let. Bila je nečakinja nadškofa Jegliča. To je bil tudi vzrok, da je še z dvema sestrama prišla k stricu Jegliču v Sarajevo, ko je vršil tam posle pomožnega škofa. V Sarajevu je vstopila v redovno družbo Božjih Hčera in ostala vse življenje med hrvatskim ljudstvom. Vse njeno življenje je bila visoka pesem ljubezni in žrtvovanja do bližnjega. Za časa prve svetovne vojne je prebila skoro ves čas po bolnišnicah in lajšala bolečine ranjenim vojakom. Nato je dolga leta vzgajala kot učiteljica hrvatsko mladino. Druga svetovna vojna jo je zatekla v malem mestu Milna na otoku Braču v Dalmaciji. Po letu 1943 se je izkazala kot pravi angel prebivalstva. Kot nekdanja kraljica Ester je večkrat pogumno stopila pred nemškega poveljnika in mu

pojasnjevala težki položaj ljudstva, ki je med dvema ognjema in ki nima moči, da bi se ubranil, kadar mu komunistični partizani nasilno jemljejo živila in plenijo premoženje. Dopovedovala je Nemcem, da je nesmiselno pobijati nedolžne ljudi, saj to samo veča partizansko gibanje. Jokala je, molila in če je treba, tudi pretila z božjo kaznijo. Zato je bil njen pogreb veličasten. Ves Brač se ga je udeležil, da izpriča svojo hvaležnost dobrotnici, ki se je izgarala za bližnjega.

Omenili smo že, da je bila v Marijinem letu ob slovesnem zaključku 8. decembra 1954 slovesno blagoslovljena na novo preurejena Marijina kapelica na Brezjah. Prejšnji oltar je bil namreč lesen in že zelo trhel ter je grozila zato nevarnost, da se zruši. Marijino kapelico so obnovili s prostovoljnimi prispevki, zlasti z darovi ameriških in drugih zamejskih Slovencev, ki vsako leto v velikem številu obiskujejo Brezje. Na prvi pogled človek nekoliko obstane, vse je nekako drugače, kot je bilo preje. Vse je novo, le Marijina podoba je ostala ista. Tla so pokrita z bleščočim črnim marmorjem, stene prav do stropa pa z marmorjem slonokoščene barve. So popolnoma prazne, le na vsaki strani, ob oknih in v zadnjih kotih sta po dva kipca svetnikov. Strop se zdi višji kot prej, ker je prelunjan z malimi, približno 6 cm velikimi luknjicami, obrobljenimi z medenino, med katerimi so posejane medeninaste kroglice, kar daje videz zvezdnatega neba. Oltar je manjši kot prejšnji in pomaknjen nekoliko v ozadje, ves iz marmorja in fino izdelan. Prav posebno umetno je izdelan tabernakelj in kovinasti svečniki ter v loku izpeljani lestenci, ki mečejo luč na Marijino podobo v ozadju, ki prosto visi na zadnji steni iznad oltarja. Oltar in podoba razsvetlujeta tudi dve veliki neon žarnici, ki sta posevno pritrjeni ob straneh pri vходу. Cela kapelica daje vtis neke sicer preproste, a hkratu vzvišene lepote, ki sicer spočetka obiskovalca nekoliko razočara, ker je bil navajen na prejšnjo natrpanost v kapelici, toda dlje ko človek gleda, bolj se privaja na ta moderni slog in vse bolj mu ugaja.

Dekleta odhajajo z velikonočnim žegnom na svoje domove (Sp. Brnik na Gorenjskem. Slika je bila posneta lansko leto)

Smrt vzorne matere. O možeh, ki so veliko delali in žrtvovali za vero in svoj narod, radi pišemo in njih dela poveličujemo. O naših ženah in zaslužnih materah pa kaj radi molčimo, ko umrajo in odhajajo v večnost. Pa so bile naše verne, preproste matere tiste, ki so nam vzgojile velike može, krščanske junake in mučence. Ena izmed teh velikih naših mater je tudi Žakelj Frančiška v Šent Joštu nad Vrhniko. Po domače so ji rekli Krvinatova mama. Vzgojila je 12 otrok. Tri sinove in eno hčer so ji komunisti ubili. Štirje sinovi so v tujini (dva v Clevelandu, duhovnik Vinko v Belgiji, eden pa v Argentini). V domovini sta ostali še dve hčeri.

Rajna mati ni veliko govorila, pač pa mnogo delala. Toda poleg skrbi za

družino in dom ter dela, ki ga je opravljala, ni našla časa samo za nedeljsko mašo, ampak je pol ure daleč, preko gričev in doln, večkrat tudi ob delavnih prišla k sveti maši. Vzgajala je svoje otroke bolj z zgledom ko z besedo. Rožni venee je bil njen najljubši prijatelj in spremljevalec. Tudi tedaj, ko so jo komunisti zaprli, ji je delal v ječi družbo, jo tolažil in krepil. Z njim v roki je mirno pričakovala rešitve ali smrti.

Ko so komunisti začeli v Šent Joštu svojo zvito satansko propagando, se je rajna mati držala z drugimi šentjoščani Cerkev in škofa. Vedela je, da je tam prava Cerkev, kjer je škof, Verne šentjoške matere, med katerimi se je Krvinatova mama posebno odlikovala, so dosegle, da brezbožna setev v Šent Joštu ni rod la sadov.

Zadnje dve leti in pol je bila na bolniški postelji. Zelo je hrepenela po sinovih, ki so v tujini. Posebno je želela pred smrtjo videt svojega sina-duhovnika Vinkota. Bil je namreč posvečen v duhovnika kot begunec v Avstriji in imel novo mašo v Vetrinju. Med svojo novo mašo je prvič in zadnjič obhajal tri brate, ki so jih komunisti ubili; mame ni mogel obhajati, ker je ostala v Šent Joštu. Samo v duhu je mogla biti z njm združena.

Še njene gostoljubnosti ne smemo pozabiti. Kdor je prišel na obisk, mu je vedno postregla s kruhom, surovim maslom in moštom. V njeni hiši ni bil nihče tujec, ampak dobrodošel stari znanec. Bog naj ji da za zgled in dobra dela večno plačilo!

PRIMORSKE VESTI

Na kratko smo že poročali, da je umrl 18. januarja 1955 v Boljuncu pri Trstu tamošnji župni upravitelj č. g. Andrej Gabrovšek. Pokopali so ga 21. januarja. Na grobu se je od njega poslovil prelat dr. Ukmar. Najprej je na kratko povedal življenjske podatke pokojnika. Učakal je 63 let in bil duhovnik 39 let, 6 mesecev in dvajset dni. Pokojni je v teh razburkanih časih moral mnogo pretrpeti in potrpeti. Bil je skromen in preprost duhovnik, mirnega značaja, mož, ki ni hotel preprirov ne

sovrašstva, temveč je skušal pomirjevalno vplivati, kjer je le mogel. Bil pa je tudi izobražen ter razgledan mož ter ime! umevanje za vse sodobne dušnopastirske probleme, Mons. Ukmar je nato opozoril poslušalce na skrivnost smrti. Pokojni g. župni upravitelj je dostikrat in dobro oznanjal božjo besedo, toda njegova nenadna smrt (umrl je zadet od srčne kapi) je najbolj pretresljiva pridiga za vse, ki so ga poznali. „S strahom in trepetom delajte za svoje zveličanje!“ pravi sv. apostol Pavel (Fil 2, 12). Vsaka duhovniška smrt pa je tudi poziv vernikom, da se zanimajo za domači duhovniški naraščaj. Naj zavlada po družinah lepo krščansko življenje, kajti iz takih družin rastejo domači duhovniki, ki so v sedanjih časih marsikje edina duhovna zaslomba tlačenemu narodu.

List slovenskih komunističnih sopoltnikov „Novi list“ že leto dni poizkuša razdvojiti katoličane v Slovenskem Primorju. Z dežele prihajajo vesti, kako prijatelji „Novega lista“ pritiskajo na čitatelje „Katoliškega glasa“, da opustijo ta list in se naročijo na njihovega. Kdo piše in urejuje ta list? To so ljudje, ki se imenujejo „krščanske socialiste“. so pa dejansko komunistični sopoltniki, ki žive v najboljših odnošajih s predstavniki današnjega komunističnega režima v Jugoslaviji. List je parkrat dejal o sebi, da je glasilo slovenskih katoličanov. Kakšnih, list sam s pisanjem razkrije. Kadar komunistični tisk napada katoliško Cerkev, „Novi list“ previdno molči, ali pa še sam udari na kakem škofu. Če v Jugoslaviji preganjajo Cerkev in duhovnike, se „Novi list“ ne oglasi z nobeno besedo obsodbe. Večkrat mu uidejo prav laskave besede na račun svetovnega komunizma (Kitajska in Indokina), posebno pa rad pohvali razmere v Jugoslaviji. Vse pisanje „Novega lista“ se omejuje na lahko berilo, s katerim hočejo uspavati borbena sila našega naroda proti komunizmu. Zato ne bi smel noben zaveden katoliški Slovenec, ki mu vera ni le prazniška obleka, kupovati in podpirati tega lista. Mnogo naročnikov „Katoliškega glasa“ v inozemstvu je list odločno zavrnilo, ko so ga začeli dobivati.

Kako je „Novi list prišel do njihovih imen in naslovov, je vprašanje, ki bi ga bilo treba še razčistiti.

Prof. Emil Komel — osemdesetletnik. 14. februarja je profesor in skladatelj Emil Komel ves čil in zdrav praznoval svojo osemdesetletnico. Pokojni nadškof dr. Frančišek Borgia Sedej je v zavesti, da mora vsak duhovnik znati peti, poslati mladega in nadarjenega glasbenika Komela v goriško Malo semenišče, da mlade gojence vpelje v glazbeno teorijo in nauči petja. Svojo kompozicije je profesor Komel objavil v zbirkah za mešane zборе: „Božji spevi“, „Gospodov dan“ in „Zdrava Marija“.

Četrti občni zbor „Slokada“, ki je znan po svojih poptiških ko'lonijah za slovenske otroke v letih 1946—1954 v Tomaju, Začbnicah, Naborjetu, Campolongo, Rigolato in Enna (Vicenza), je zadnje nedelje v januarju prikazal vse delo odbora v preteklem letu. To je prva slovenska dobrodelna ustanova, ki se je začela, neodvisno od materialističnih gibanj, zanimati za usodo slovenskih otrok. Že nad 2.000 otrok je bilo deležnih materialnih in moralnih dobrot poptiškega letovanja. Več let ni društvo uživalo posebnih državnih podpor ne od desne ne od leve. Pač pa je stalno pomagala Mednarodna dobrodelna pomoč (AAI). Prav tako je vedno pomagal tržaški škof Anton Santin, ki je odprl marsikatera vrata, ki so bila preje zaprta. Po njegovem posredovanju je tržaška prefektura, ki je upravljala sklade Zavezniške vojaške uprave, postala „Slokado“ naklonjena in ga materialno podprla. Občni zbor je izrazil upanje, da bodo nove oblasti v Trstu po odhodu Angloamerikancev gotovo društvo podprle, kajti v nasprotnem primeru bi bili slovenski otroci navezani skoro izključno le na podporo kom. organizacij.

Pustni terek v Gorici je bil prav prijeten pomladanski dan, ki je privabil na ulice staro in mlado. Na Placuti so se Slovenci zbrali k pustni zabavi ob pogrntjenih mizah. Bilo je petja in smeha in mnogo dobre volje, ki je ob Čehovi enodejanki „Snubač“ še posebno prišla do izraza.

V postnem času so imeli goriški Slovenci dovolj prilike, da se duhovno po-

globijo. Vsak petek zvečer je v cerkvi sv. Ignacija na Travniku pridigal mons. dr. Močnik. V cerkvi pri Starem sv. Antonu je bila vsak četrtek od 5. do 6. zvečer ura češčenja za duhovniški naraščaj. Tudi poziv škofa dr. Rožmana k pobožnosti peterih prvih sobot je našel na Goriškem dovolj odziva. 5. februarja je bila ob začetku te pobožnosti udeležba v stolnici večja kot običajno.

SLOVENSKA KOROŠKA

Na občnem zboru Narodnega sveta za Koroško dne 27. januarja 1955 je bil jasno začrtan politični program katoliškega tabora. Bilo je povdarjeno, da je katoliški tabor koroških Slovencev tesno povezan s svojim dušnim pastirstvom in duhovno obnovo ljudstva. Odklonil je kleveto, da bi bila katoliška smer koroških Slovencev kriva narodnega odpadništva. Nezavednost je sad nemškega mnogoletnega nasilja in še lastnega oportunitizma. Ni prav nič slučajno, da so ravno duhovniki in kmetje ostali najbolj zaveden del ljudstva. Narodni svet je obsodil tudi gonjo proti dvojezičnemu šolstvu, saj ta gonja proti koroškim Slovencev ruši temelje mirnega sožitja obeh narodov in more postati v svojih zadnjih posledicah tudi zunanje politično usodna.

Samo v celovski škofiji je odpadlo v času nacizma od katoliške vere približno 20.000 oseb, tako poroča „Nedelja“. slovenski cerkveni tednik celovške škofije. Mnogo teh odpadnikov je po razsulu znova našlo pot v katoliško Cerkve. Zanimivo pri tem je ugotoviti, da je večina teh nesrečnih kristjanov v času odpada po njih lastnih izjavah zelo nemirno živela. Misel na nauk in zgled njihovih mater jim ni dala srčnega miru. Iz tega se vidi, koliko pomeni materina krščanska vzgoja v letih, ko je otrok še nepopisana živa knjiga v materinih rokah. V to knjigo more mati s svojim zgledom zapisati dobro ali slabo, lepo ali grdo, sveto ali nesveto. Ni zastoj dejati neki krščanski vzgojitelj, da deset katehetov v šoli ne more dati otroku takega krščanskega nauka kakor ena sama dobro poučena in vestna krščanska mati.

PO SVETU

MEDNARODNI EVHARISTIČNI KONGRES

Otvoritev prostora za 36. mednarodni evharistični kongres. Braziljski tisk je z velikimi naslovi pozdravil otvoritev ogromnega prostora za mednarodni evharistični kongres. Otvoritev se je izvršila 20. januarja letos. Časopisi so poročali, da je bila ta nočna proslava največja verska manifestacija v Rio de Janeiro, najveličastnejši prizor, kar se jih je kdaj v delo v Braziliji in mogočna predigra evharističnega kongresa. — Velikanski prostor se je začel polniti, ko so prišle z različnih strani tri procesije: v prvi so b le vojaške sile; njim so sledile katoliške mladinske organizacije s svojimi zastavami in prižganimi baklami; nato pa so prišli delavci, razdeljeni po sindikatih ali po drugih uradnih ali privatnih delavskih organizacijah. Med njimi so se posebno odlikovali železničarji, ki jih je bilo 20.000. Potem se jim je še pridružila veličastna, starodavna procesija svetega Sebastijana. Zadnja pa je bila zmagoslavna procesija po morju z Našo Gospo, ki jo je vsa verna množica navdušeno pozdravljala. Prinesli so jo iz sosednjega Nicteroiá. Marijina podoba je zastavila Nicteroiá v mraku. Spremljalo jo je nad 100 z zastavami okrašenih ladij, ki so razsvetlievale njeno pot po otokih Boa V'agem, Páo de Acucar, Morro da Viuva, Batafogo y Flamengo. Slovesnost je začel zbor, ki ga je vodil mons. Hélder Cãmara in s posebno deklamacijo pozdravil presveto Mater, našo Mater in Kraljico, prihajajočo po valovih vodâ, morsko Zvezdo. Mašo, ki jo je imel na provizoriven oltarju kardnal Barros Cãmara, nadškof v Rio de Janeiro, je spremljala vsa množica. Postavili so več ko 80 zvočnikov, da ji je mogla slediti. Sanctus, Agnus Dei in kongresno himno je

pelo vse ljudstvo. Predsednik republike je zastopniku časopisa „O Globo“ izjavil: „Bilá je to čudovita slovesnost po svojem globokem verskem značaju in veličastna manifestacija krščanskega duha braziljskega ljudstva. Zato sem srečen, da sem se je udeležil.“

POMOČ DRUŽINI V ŠVICI

Družinska slika v Švici ni enotna. V katoliških, poljedelskih okrajih imamo zdrave družine z lepim številom otrok. V mestih in industrijskih okoliših pa imajo družine le majhno število otrok in tudi sicer je družinsko življenje slabo, čeprav je prav tukaj življenjski standard za švedsko najvišji v Evropi. Odstotek razveljavljenih zakonov je vsako leto večji.

Pomoč družin je v Švici krepko razvita, toda ni povsod enaka. Zanimivo je dejstvo, da je družinska pomoč mnogo bolj razvita v romanskih kantonih kot pa v germanskih. Obstojajo posebne družinske blagajne, v katere prispevajo delodajalci in delavci in ki izplačujejo nato podpore družinam z otroci. Za boljše družinsko zakonodajo se borijo zlasti posebne družinske lige, ki pa jih je zopet veliko manj v nemških kantonih kot pa v francoskih. Vendar je večina volilcev in parlamentarnih zastopnikov še vedno precej brezbrizna do vprašanja pomoči družinam.

Kolektivne pogodbe v vedno večjem številu predvidevajo tudi družinske doklade. Posebne državne družinske podpore pa dobivajo samo mali poljedelci v gorskih krajih.

Obrambo družinskih koristi vršita dve organizaciji: Švicarska federacija „Pro familia“ in švicarski komitet za družinsko zaščito. Obe ti organizaciji sta članici Mednarodne unije družinskih organizacij.

IZ KATOLIŠKEGA SVETA

Nov papežev nuncij v Boliviji. La Paz, glavno mesto Bolivije, je v januarju sprejelo novega apostolskega nuncija, mons. Humberta Mozzoni. Sprejema so se udeležili zastopniki cerkvene in državne oblasti, člani diplomatskega zbora, duhovniki in redovniki, zastopniki Katoliške akcije in katoliških zavodov. Papežev zastopnik je kmalu potem predložil predsedniku republike svoja poverljiva pisma. Predsednik se je z nuncijem pristržno razgovarjal, se zanimal za zdravje svetega očeta in mu v svojem imenu vlade voščil popolno ozdravljenje. Uradni sprejem nuncija je bil v stolnici, ki je bila polna vernikov. Nuncij je najprej opravil molitev na grobu svojega odličnega prednika, potem pa maševal. Na pozdrav nadškofa mons. Abela Izidorja Antezana y Rojas je nuncij odgovoril z navdušenim govorom, s katerim je katoliške Bolivijce vnel za vedno večjo ljubezen do papeža in zagotavljal, da bo tudi nunciatura posnemala v ljubezni očetovsko srce papeža Pija XII.

Škofje v Južni Afriki branijo verske šole. Pastirsko pismo, ki so ga škofje

izdali zaradi ponovnih izjav vlade, da bo odtegnila podporo in podržavila vse šole, ki niso delale razlik v rasah, je napravilo velik vtis. Škofje povdarjajo, da verska vzgoja ni samo v poučevanju katekizma nekaj ur na teden, ampak zahteva stalno duhovno ozračje, ki ga neutralna šola ne more dati. Vladni ukrepi pa povzročajo, da starši ne morejo izbirati šol, ki najbolj odgovarjajo njihovim otrokom. Država nima pravice trditi, da neutralne šole zadostujejo za duhovno vzgojo. Saj prav njim manjka duhovnega ozračja, ki je potrebno za pravo vzgojo.

Izjava japonskega ministra za vzgojo. Japonski minister za vzgojo je zelo naklonjen verskemu pouku. „Verski duh mora biti podlaga šolske vzgoje. Kdor tega načela ne prizna, je odgovoren za moralni propad našega naroda.“ Tako je izjavil v nekem članku novi japonski minister za vzgojo. Obsoja tiste, ki imajo vero za nekaj manj vrednega. Verski pouk je bistveni del vsake prave vzgoje mladine.

Za pravo pojmovanje družine. Katoliški mednarodni urad za otroke je v prvi številki svojega glasila v tem letu zavzel načelno stališče proti novemu na-

pačnemu pojmovanju družine, ki omejuje pravice staršev in jih prepušča državi. Po tem pojmovanju, ki je danes v organizacijah, ki rešujejo družinska vprašanja, v modi, otrok ni samo last staršev, ampak tudi države. Tako je vez med starši in otroki razrahljana. Pravice in odgovornost za dušn. in telesni blagor otrok, ki jo imajo starši, si lasti država. To poseganje v pravice staršev je pravi napad na obstoj družin. Katoliški mednarodni urad za otroke pravi: „Naše načelo je nasprotno: Pravice družin omejujejo pravice države. Vzgojitelji, pa naj bodo to v javni ali zasebni službi, so pooblaščenca družin, ne države. Tak je smisel člena 26. Listine človekovih pravic in člena 2. Protokola, ki ga je izdal Odbor združene Evrope. To je tudi načelo, ki nas mora voditi pri mednarodnem delu za krščanske družine.“ Načelo tega mednarodnega katoliškega urada je edino v skladu z naukom katoliške Cerkve.

Cerkev ima pravico ocenjevati kinopredstave. Monakovo, februar. Lastnik kina „Diamant Film“ se je pritožil zoper škofjski ordinariat tega mesta. V pritožbi je omenjal škodo in izgubo, ki jo je doživela kinopredstava, o kateri je škofjski urad dal slabo oceno. Sodišče je pritožbo zavrnilo z utemeljitvijo, da ima cerkvena oblast popolno pravico presojeti нравno vrednost filmov in vernike o tem poučiti, četudi bi s tem mogla posredno povzročiti škodo izdelovalcu ali predvajalcu posameznih filmov.

Nov list za izseljence. Mednarodna katoliška komisija za preseljevanje, ki razporeja delo vseh katoliških organizacij za selitev, bo začela v decembru izdajati nov list „Migracion Digest“. Prinašal bo izvirne članke in prispevke, vzete iz znane mesečne revije omenjene mednarodne komisije. Ta revija se tiska v angleškem, francoskem, španskem in nemškem jeziku.

Osnutek zakona o tisku za mladino na Angliškem. London, februarja. Notranji minister Lloyd George je predložil osnutek zakona, o katerem bo kmalu razpravljala nižja zbornica. S tem zakonom namerava angleška vlada prepovedati ves tisk, ki je poguben in nevaren

za mladino. Njegov slab vpliv nanjo je že dokazan. Ta tisk nosi namreč glavni del odgovornosti za mladostne zločine. Osnutek zakona navaja slučaje, ki se bodo kaznovali z ječo ali denarno globo. Pod sankcijo zakona bodo spadali vsi listi, ki sami ali s pomočjo drugih spisov opisujejo zločine, nasilja, krutosti, zgodbe, polne groze. Zakon torej hoče iz angleškega tiska odstraniti vse spise, ki otroke ali mladostnike namenoma kvarirajo, jih navajajo in podžigajo, da bi storili zločine, nasilna ali druga kruta dejanja. Vsi prestopki proti temu zakonu se bodo kaznovali z zaporom do štirih mesecev ali z občutno denarno globo.

Anglikanizem in zakonske ločitve. London, februarja. Dr. Fisher, najvišji predstavnik anglikanizma, je v teh dneh v svoji poslanici izjavil, da anglikanski duhovniki ne bodo več znova poročali ločenih, Londonski dnevnik ugotavlja, da je dr. Fisher v enem mesecu dosegel to, kar ni moglo doseči 7 moških in 12 žensk v dveh letih; misli namreč na posebno 19 člansko komisijo, ki je imela nalogo, da napravi osnutek zakona o porokah, ki naj bi omejil število zakonskih ločitev. Omenjena komisija dozdej še ni predložila osnutka tega zakona. To dokazuje, da se člani te komisije ne morejo zediniti v tej važi zadevi. Kako se zakonske ločitve na Angliškem množijo, nazorno kaže statistika. 1871 je bilo na Angliškem 190.112 zakonov in 171 ločitev; 1910: 267.721 zakonov in 596 ločitev; 1920: 379.982 zakonov in 3.090 ločitev; 1933: 318.191 zakonov in 4.042 ločitev; 1953: 344.488 zakonov in 30.326 ločitev.

IV. teden verskega filma na Dunaju. Avstrijska katoliška kinematografska komisija na Dunaju je organizirala četrty teden mednarodnega verskega filma, ki je bil od 24. do 30. aprila. Ta teden je tudi letos, kakor je to storil tudi leta 1949, 1951 in 1953, podal pregled vseh najboljših filmov verskega značaja. Hoče pa tudi zbuditi med vsemi stanovši zanimanje za verski film, doseči dobro in brezhibno izdelavo verskih filmov in tako pomnožiti število dobrih katoliških filmov v Avstriji. Prirediti hoče tudi posebno tečaj, na katerih bodo podrobno razpravljali o sodobnih kinopredstavah.

IZ MISIJSKIH KRAJEV

Apostolski vikar v Hanoiu ima 8 svetnih duhovnikov, ki so razkropljeni po vsem vikariatu, 7 očetov Pariških zunanjih misijonov, 3 francoske dominikance in 2 redemptorista iz Kanade. Tudi 19 redovnic sv. Pavla iz Chartresa (8 Francozini; in 11 Vietnamink) nadaljuje s svojo kliniko in ljudsko šolo.

V severnem Vietnamu je v rdečih ječah umrlo 6 očetov Pariških zunanjih misijonov; predstojnik frančiškanskega samostana v Vinhu; eden izmed članov vodstva semenišča v Hanoiu; prednica karmeličank v Tang-Hoa; predstojnica reda Naše Gospe misijske in dva belgijska patra iz Družbe misijskih pomočnikov. Zadnja dva so zvezali na rokah in nogah, potem pa ju privezali eden na drugega. Radi srbečice sta pred smrtjo strašno trpela. Komunisti jima niso hoteli poslati zdravniške pomoči. Ob smrtni uri so ju tolažili vietnamski duhovniki, ki so bili z njima zaprti. O vietnamskih duhovnikih ni točnih poročil.

Severni Vietnam. Iz vikariatov Buichu in Phat Diem odhaja proti jugu zdaj več kristjanov ko v prvih mesecih premirja. Vendar jim pogani in komunisti delajo velike težave. Večkrat so se morali s komunisti dolgo boriti, da so mogli oditi z ozemlja, ki je bilo pod rdečo oblastjo. Mnogo jih prej umrje, preden se rešijo. Ko so begunci že na morju, da se v zasilnih čolnih odpeljejo, jih komunisti zasačijo, polové in pošljejo nazaj na sever. Mnogokrat pa so se begunci junaško branili z orožjem in se tako rešili.

Tudi tiste, ki so se naselili na jugu, hočejo komunisti pridobiti, da bi se vrnili na sever. Rdeči večkrat pridrvé v južni del in tam ropajo, da bi jih tako prisilili, da se odločijo za vrnitev. V javni trgovini je nekdo vse begunce pozival, naj se vrnejo v Tonking. „Če vas vaši duhovniki nečejo peljati, kar nam povejte, pa bomo storili vse, kar je mogoče, da se povrnete v vietnamsko ozemlje. V petnajstih dneh morete biti že v svojih vaseh, mirni in srečni.“ Četudi so begunci prestali mnogo trpljenja, nihče ne verjame besedam rdečih zapeljivcev.

Krvavi spopadi med katoličani in vietnamskimi komunisti. Haipong. Krvavi spopadi, ki so bili v Ba Lang med katoličani in vietnamskimi komunističnimi vojaki, so se ponovili tudi v Luu Myu. Vas je imela 3000 katoličanov in 1000 poganov. Na kraju spopada so našli 12 mrtvih, 50 ranjenih in 200 ujetnikov. Prebivalci tega kraja so bili od leta 1945 pod vietnamsko vlado. Zato so jo dobro poznali. Šele 18. decembra so zvedeli za pogodbo v Ženevi. Zastonj so prosili komunistično oblast, da bi smeli iti proti jugu. Namesto odgovora so poslali Vietnamci vojake, ki so vso vas zastražili, šest najbolj vplivnih oseb pa zaprli. Ko so prebivalci to videli, so planili na vojake in jih hoteli razorožiti. Vojaki so se hitro umaknili in šli iskat okrepitve. Ko so v žepu nekega krščanskega vojaka našli seznam kakih 100 oseb, ki bi morale biti zaprte, so še bolj odločno sklenili, da se bodo branili. Vse štiri vrata bambusove ograje, s katero so zavarovane vietnamske vasi, so zavarovali in utrdili. Vietnamci so se 11. januarja — prvič so prišli 8. januarja — vrnili z okrepitvijo 200 vojakov, več sto gverilcev in večjo množico prebivalcev sosednjih poganskih vasi. Vas so takoj obkolili. 12. januarja se je število vojakov dvignilo na 800. Bili so dobro oboroženi. Ponoči 13. januarja je hotelo nekaj vojakov vdreti v vas, pa so jih odbil. Zjutraj pa so stražniki pri vratih dali znamenje in pozvali vaščane na boj. Napadli so vietmince. Ti so začele rabiti orožje, stražarje vrat pobili in jih mnogo zaprli. Drugi so se morali spet vrniti na svoje domove. Vsako hišo so potem zastražili trije vojaki. Toda ljudstvo na vsak način hoče oditi proti jugu. Zato je mogoče, da bodo še novi spopadi. — V Phu Ven, v župniji istega vikariata Vinh, so rdeči zaprli vso mladino. Ko so jo zasliševali, so z njo zelo grdo ravnali. Zdaj so vse druge spustili, le 20 oseb se še ni vrnilo na svoje domove.

Vedno hujšje versko preganjanje na Kitajskem. Hongkong. Papeževa okrožnica „Kitajskemu ljudstvu“ (Ad Sinarum gentes) z dne 7. oktobra 1954 je prišla v roke duhovnikom vsaj po mestih in so jo mogli prebrati. Cerkveno na-

čelstvo in verno ljudstvo sta zelo hvaležna svetemu očetu, ker se je spet sklonil nad gorje, ki tare malo kitajsko katoliško čredo in jasno povedal, kaj morajo katoličani soditi o tveh avtonomijah, o gibanju, ki hoče ustanoviti na Kitajskem Cerkev, ločeno od Rima. Vlada proti tej okrožnici še ni nič ukrenila. Verjetno je, da papežu, ki ga ima za svojega največjega sovražnika, sploh ne bo odgovorila. Kar kitajske komuniste posebno jezi, pa je to, da se je gibanje za tri avtonomije popolnoma ponesrečilo. Zato so spremenili svojo taktiko in prepovedali govoriti o treh avtonomijah.

P. Edvard Laflèche, star 57 let in p. Mavricij Garneau, star 41 let, sta zadnja jezuita, ki sta še delovala v misijonu Süchow (Kiungsu) na Kitajskem. Prvi je preživel tam 20, drugi 15 let. Popoldne 27. oktobra sta oba prišla na mejo Hongkonga. Več ko eno leto so rdeče oblasti na njiju pritiskale, da bi odšla. Ker nista hotela tega storiti, so se komunisti na vse načine trudili, da bi jima napravili življenje neznošno in onemogočili delovanje. Vendar tudi zdaj niso dosegli uspeha. Potem so ljudem strogo prepovedali, misijonarjema dajati živež. Peščica katoličanov, ki so jih komunisti pridobili, ju je tožila, da sta prelamljala deset božjih zapovedi, da sta slaba, nevredna duhovnika. Toda misijonarja sta ohranila svojo čast in ponosno hodila po mestu. Slednjič so se komunisti naveličali ovinkov. S pomočjo policije so ju 22. oktobra s silo odvedli in ju vkrcali na ladjo.

Misijonarja sta navdušena govorila o škofiji Süchow, ki ima 80.000 katoličanov. Vsi se odlikujejo v zvestobi do Cerkve in papeža. Člane nove cerkve bi mogli šteti na prste. Duhovščina, med katero ni niti enega odpadnika, daje veličasten zgled krščanske srčnosti.

Odkar so decembra 1951 škofa mons. Côté po 18 mesečnem zaporu izgnali, vodi škofijo generalni vikar monsignor Tsien, kitajski svetni duhovnik. Obenem z njim 27 kitajskih duhovnikov (22 svetnih in 5 jezuitov) skrbi za duhovno življenje vernikov. Komunisti na vse načine njihovo delo ovirajo. Toda oni vztrajajo. Nekaj teh duhovnikov je bilo zaprtih, pa so spet dosegli svobodo.

Zdaj je v škofiji Süchow zaprtih v podzemeljskih ječah 6 kitajskih svetnih duhovnikov in 1 jezuit, ki z molitvami, žrtvami in trpljenjem podpirajo svojo škofijo.

Kršćanstvo na Ribiških otokih. Makung. Ribiški otoki vzbujajo danes v svetu veliko zanimanje. Tako namreč imenujemo skupino 64 otokov med Formozo in kitajsko obalo. Obljudenih je samo 21 otokov, ki imajo 80.000 prebivalcev. Glavno mesto tega otočja je Makung, ki ima 25.000 prebivalcev. Podnebje je zelo neugodno; šest mesecev so hudi vetrovi, šest mesecev pa vroči pasji dnevi. Niti eno drevo ne razveseljuje teh žalostnih in zapuščenih otokov. Samo Makung ima ponoči električno luč. — Prebivalstvo se posebno v notranjosti imenovanega otočja zelo drži tradicionalnih verskih pobožnosti. V Makungu pa posebno mladina zapuša stara verska kročila. Boginja morja Matzu je posebna zaščitnica tega otočja. — Protestanti (prezbiterijanci) že 60 let na Ribiških otokih oznanjajo krščanstvo. Imeli so trdo delo in dosegli le malo uspehov, spreobrnil so kakih 900 ljudi, dve tretjini med temi v Makungu. Pomožnih ustanov nimajo pač pa so dosegli velik vpliv na trgovino. V zadnjem času je začel protestantski vpliv pojmati zaradi trajne vrtnave protestantskega pastora na Formozo in zaradi novih katoličanov. Sklep Marijinega leta je bil velika preskušnja ugodnega razpoloženja protestantov do katoličanov. Protestanti so prevzeli vse stroške za najemno gledališča, filma naše Gospe Fatimske in propagande. Tako so mnogo pripomogli, da so Marijine slovesnosti tako lepo uspele. Katoliški misijon v Makungu je bil ustanovljen poleti 1951 na pobudo N. C. W. C. Leta 1952 je bilo Ribiško otočje izročeno očetom kamilijancem, ki so bili pregnani s Kitajske. Podrejeni so apostolskemu prefektu v Kaohsiungu na Formozi. Misijonsko delo opravljajo 1 kitajski duhovnik, 3 patri kamilijanci, 3 bratje iste družbe in 3 redovnice brezmadežnega Marijinega Srca. Z denarno pomočjo apostolskega prefekta mons. Arreguia v Kaosingu in drugih dobrotnikov so v Makungu namesto stare kapele zgradili krasno novo

cerkev. Med ustanovami: katoliške propagande so: katoliški krožek s čitalnico, potujočo knjižnico, s tiskom, radiom in s poučnimi filmi. — Katehumenat ima več odsekov. V njem prejema verski pouk 70 oseb. Od božiča 1953 do božiča 1954 je prejelo krst 95 ljudi, med njimi 15 protestantov. Med pomožnimi ustanovami je otroški vrtec, ki ga vodijo redovnice in katoliški dispensarij, ki ga nadzoruje vlada, vodita pa dva brata kamilijanca, za katera odgovarja pred zakonom kitajski zdravnik. Oskrbuje 80 večinoma zelo revnih bolnikov dnevno. Od dispensarija je odvisna potujoča klinika za pomoč gobavim bolnikom na domovih. Na Ribiških otokih je danes komaj 300 katoličanov, vendar je veliko upanje, da se bo katoliška vera hitro širila. (Fides).

Novo zavetišče za gobavce v Indiji. Frančiškanske Marijine misijonarke so ustanovile blizu Trichinópolja novo zavetišče za gobavce. V začetku februarja je sprejelo prve bolnike. V njem je prostor za 20 moških in 20 ženskih oseb. Poslopje se je zgradilo z darovi kanadskih katoličanov, posebno iz province Québec. Vlada pa je podarila 32 hektarjev zemlje. — Po uradni statistiki je imela Indija julija 1952 okoli 1 milijon 200.000 gobavcev. Tedaj ni bilo več ko 47 državnih zavetišč za gobavce s 4.590 posteljami. Trud katoliških in protestantskih misijonarjev položaj stalno izboljšuje. Vlada ima v svojem petletnem načrtu tudi boj proti gobavosti. V ta namen je določila 3 milijone rupij.

Delovanje Papeške misije v Palestini 1954. V juniju 1954 je število beguncev narastlo na 887.058 oseb. Izmed teh jih je okoli 360.000 prejelo pomoč papeške misije. Med njimi je približno 70.000 katoličanov. Ob koncu leta 1954 je bilo v begunskih taboriščih še 300 tisoč oseb. Papeška misija je poskrbela za streho 327 družinam, 16.000 oseb pa je bilo sprejetih v redovne hiše ali zavetišča.

Po posredovanju Papeške misije je beguncem na razpolago: 25 bolnišnic, 57 dispensarijev, 24 lekarn, 10 zavetišč za izpostavljene otroke in ena zdravstvena posvetovalnica.

„DUHOVNO | ŽIVLJENJE“ je slovenski verski mesečnik

Izdaja ga konzoreij (Orehar Anton), urejuje pa uredniški odbor (dr. France Gnidovec in Jože Jurak).

Naslov uredništva in uprave je:
Victor Martínez 50, Buenos Aires,
Argentina

Celoletna naročnina znaša za Argentino 60 pesov, za U. S. A. in Kanado 5 dolarjev, za Italijo 2.000 lir, za Avstrijo 75 šilingov, drugod v protivrednosti dolarja. Tiska tiskarna Federico Grote, Montes de Oca 320, Buenos Aires

REVIJO MORETE PLAČATI IN NAROČITI NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Dušnopastirska pisarna, Víctor Martínez 50, Buenos Aires.

Brazilija: Vinko Mirt, Caixa Postal 7058, Sao Paulo, Brasil.
U. S. A.: Slovenska pisarna, 6116 Glass Ave, Cleveland 3, Ohio.

Kanada: Turk Francé, 263 Oakwood Ave, Toronto, Ontario.
Trst: Marijina družba, Via Risorta 30, Trieste, Italia.

Italija: Zora Piščanc, Riva Piazzutta 18, Gorizia.

Avstrija: Anton Miklavčič, Spital a/Drau, D. P. Camp, Kärnten, Austria.

Avstralija: Fr. Rudolf Pifko, 45 Victoria Street, Wawerley, N. S. W.

CORREO
ARGENTINO
TINO
Suc. 6

TARIFA
REDUCIDA

Concesión
No. 2560

VSEBINA MAJSKE ŠTEVILKE

Karel Mauser: Križeva pot	233
Jože Jurak: Od vnebohoda do bin- košti	235
Stanko Koščak: Vnebohod	237
Jože Vovk: Poslušamo	238
Cardenal Suhard: Igual a su Ma- estro	240
J. Eymard — B. M.: Evharistija, kruh močnih	241
Ljubka Šorli: Mariji	242
R. Smersu: Kristus je resnični mir	243
Gregor Hribar: Na Peravi	247
Igor: Polnočna molitev	250
Dr. Stanko Mikolič: Norveška	251
Dr. Mirko Gogala: Neimenovana grešnica	256
B. Bajuk: Kaj pa tvoja izobrazba?	261
E. William: Usodna preobleka	266
Dekle, ki si lepa	269
Janez Hladnik: Po Argentini sem in tja	272
Med izseljenci	274
Vesti iz Vatikana	278
Kaj pa doma?	280
Po svetu	284
Misli	234, 240

*Platnice in stalna zaglavja je narisal
Hotimir Gorazd*

